

Liệu Có Phải Tình Đầu

Contents

Liệu Có Phải Tình Đầu	1
1. Chương 1: Bắt Đầu Nào... Game On	2
2. Chương 2: Trái Đất Thật Tròn!	5
3. Chương 3: Cuộc Sống Không Vì Ai Mà Dừng Lại	11
4. Chương 4: Đi Làm Thêm	15
5. Chương 5: Đưa Đón	20
6. Chương 6: Sinh Nhật!	26
7. Chương 7: Dừng Độ. Sự Trở Về Của Một Người	30
8. Chương 8: Kỷ Niệm Thành Lập Khách Sạn	35
9. Chương 9: Hậu Sinh Khả Úy!	40
10. Chương 10: Bất Ngờ Đoạt Giải!	45
11. Chương 11: Sự Thật Của Bốn Năm Về Trước!	51
12. Chương 12: Hàn Vy Trở Lại!	56
13. Chương 13: Dã Ngoại!	62
14. Chương 14: Lập Kế!	68
15. Chương 15: Rắc Rối Được Giải Quyết... Điều Tra Nguyên Nhân!	72
16. Chương 16: Hạnh Phúc Mỉm Cười!	77
17. Chương 17: Hồi Kết!	81

Liệu Có Phải Tình Đầu

Giới thiệu

Người ta nói, mỗi tình đầu bao giờ cũng để lại ấn tượng sâu sắc, không dễ gì lãng quên. Đặc biệt là c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lieu-co-phai-tinh-dau>

1. Chương 1: Bắt Đầu Nào... Game On

Ngày nầy ngày nay, tại một ngôi trường có tên là Danh Vọng, năm đó có một khóa học sinh thật tiêu biểu, tiêu biểu cho cái người ta gọi là sự học. Sở dĩ trường đó có tên là Danh Vọng vì đó là một trường cũng thuộc hạng Top ten trong thành phố, rất nhiều học sinh ước ao được học trong ngôi trường đó nhưng sự thật sau khi họ vào được trường rồi thì chỉ có họ mới hiểu. Nhưng cũng có không ít học sinh không hề muốn vào ngôi trường đó. Lí do ư? Nói đến lí do cũng có thể kể ra n loại lí do. Người thì vì muốn vào cùng trường với bạn cấp hai của mình, người thì không muốn vào một ngôi trường quá nổi tiếng để phải bon chen với người ta. Nhưng cuối cùng tất cả đều nhắm mắt nhắm mũi để vừa lòng cha mẹ.

Nhưng có một sự thật mà ai cũng biết rằng dù muốn hay không muốn thì họ cũng đã vào trường rồi và họ phải thích nghi với môi trường ấy. Dù là có đủ điểm thi đầu vào hay phải đi “cửa sau” thì khi vào trường rồi chẳng ai còn bận khoăn chuyện đầu vào như thế nào nữa. Dù có ghét bỏ ra sao thì đây cũng sẽ là ngôi nhà của họ trong ít nhất là ba năm nữa. Và thế là họ dần hòa nhập vào cái môi trường ấy và cùng vun đắp cho cái danh vọng của mình. Danh vọng mỗi người một khác, có người có danh vọng hướng thiện có người không, nhưng đều là danh vọng. Có lẽ, chính vì thế mà ngôi trường dần đã được đổi tên thành Danh Vọng.

Một năm trước, một ngày trước khi nộp hồ sơ vào cấp ba, ở sân trường cấp hai nào đó:

- Cậu vào trường gì?
- Danh Vọng...
- Thế à? Cuối cùng cậu cũng đã quyết định rồi.
- Cậu biết là tớ không thể làm khác được mà. Bố mẹ tớ...
- Được rồi, tớ hiểu mà. Cậu không cần nói nữa. Tớ hiểu khoảng cách và sự khác biệt giữa cậu và tớ.
- Vũ, cậu thôi cái cách nói đấy được không. Chúng ta có thể...
- Vỵ Vỵ, chúng ta chia tay đi.
- ...
- Cậu hiểu điều này hơn tớ mà. Cậu có con đường của cậu. Cậu lựa chọn là một đứa con ngoan, tớ quyết định thực hiện giấc mơ của tớ.
- Cậu thật ích kỉ đấy Vũ ạ. Tớ tưởng cậu sẽ hiểu tớ cơ nhưng cậu cũng chẳng khác gì họ cả.
- Tớ xin lỗi, Vỵ Vỵ. Chúc cậu hạnh phúc với con đường mà cậu đã chọn.
- ...

Một năm sau, tại ngôi trường cấp ba mang tên Danh Vọng:

Tùng... tùng... tùng...

- Vỵ Vỵ nhanh lên trống vào giờ rồi đấy.
- Đừng gọi tớ là Vỵ Vỵ. Chỉ có một chữ Vỵ thôi. Hoặc gọi là Kiều Vỵ cũng được.
- Nhưng mà gọi là Vỵ Vỵ nghe hay mà thân mật hơn mà.
- Tớ không thích.
- Sao lại thế?
- Con thưa cô cho chúng con vào lớp.

Tích tắc... tích tắc... tích tắc...

- Sao giờ này mới vào?
- Dạ... ừm... lúc nãy con đi xem điểm nên không vào kịp ạ.
- Điểm lúc nào xem chẳng được. Xem lâu đến thế cơ à mà phải vào muộn. Vào đi.

Tùng... tùng... tùng...

- Hix sao hôm nay lại có tiết dạy thay cơ chứ để mình bị ăn mắng. Vy Vy may mà cậu nhanh trí.

- Đã nói đừng gọi tớ là Vy Vy mà.

- ...

Vậy là đã một năm kể từ khi Kiều Vy bước chân vào ngôi trường Danh Vọng này. Cô vẫn không thể quên Vũ, cô chắc rằng người ấy giờ đây đang ở một phương trời xa lắm và đang thực hiện ước mơ của mình. Còn cô thì đang kẹt ở đây tại cái ngôi trường Danh Vọng này. Cô cũng từng có ước mơ của mình, cả Vũ và cô cũng đều từng hẹn nhau sẽ thi vào trường nghệ thuật, cùng phấn đấu để thực hiện ước mơ của mình. Nhưng cuối cùng cô không thể giữ lời hứa đó với Vũ, và kết quả là họ đã chia tay nhau. Cô không trách Vũ vì dù sao người bội ước trước cũng là cô, nhưng cô cũng chẳng còn cách nào nữa. Cô không thể làm trái ý bố mẹ được, Vũ thì khác, cha mẹ cậu hoàn toàn ủng hộ việc cậu tự lựa chọn hướng đi riêng.

Chia tay Vũ, cô không quá buồn vì dù sao tình cảm giữa hai người cũng chỉ là một sự rung động đầu đời, cô chỉ đôi khi nhớ chứ không đau khổ vì điều đó. Nhưng dù sao việc được gọi bằng cái tên Vy Vy khiến cô không thoải mái. Từ trước đến giờ chỉ có Vũ từng gọi cô như thế. Và chắc rằng cho đến khi cô không còn nhớ đến Vũ nữa cô sẽ không cho phép ai gọi mình bằng cái tên Vy Vy ấy nữa. Nhìn ra ngoài khung cửa sổ, cô bỗng thấy lòng mình nhói đau nhưng lần này không phải vì Vũ.

Cô đau khổ vì cô đã đánh mất giấc mơ của mình. Học ở ngôi trường này cô chưa bao giờ hòa nhập được dù cô có cố đến đâu đi chăng nữa. Ngôi trường này đối với Vy chẳng khác nào cái lồng giam giữ đôi cánh muốn bay cao bay xa của cô. Vy là người có tâm hồn phóng khoáng, cô ít khi lo nghĩ về chuyện học vì dù sao cô cũng cho rằng sự học không phải là giá trị duy nhất để đánh giá một con người. Nhưng học trong ngôi trường này, áp lực bài vở và điểm số khiến cô thấy ngạt thở không tìm được lối thoát. Nó như chặn đứng mọi mơ mộng, hoài bão của Vy và kéo cô xuống mặt đất thô cứng lạnh lẽo.

Bạn bè cô cũng vậy. Cô cảm thấy mình không thể hòa nhập với họ. Một số những người chơi với cô, và nhận cô vào nhóm của họ thì đều dường như không hiểu cô nói về cái gì. Mỗi khi cô nói về mong muốn, ước mơ của mình thì họ đều cười và cho rằng cô thật viễn vông, không hề có thật. Cô buồn nhưng cũng đành chịu, không phải ai cũng hiểu được những gì mà cô nói. Nhưng người từng hiểu nó thì giờ đã không còn ở bên cô nữa, mỗi người một hướng đều đang theo đuổi ước mơ của mình chỉ có cô là kẹt ở đây.

Cô đã từng tự nhủ phải cố hòa nhập và tìm cơ hội để thoát ra nhưng dần dần cô bị cuốn vào cái vòng xoáy ấy và không thể thoát ra được. Cái vòng xoáy danh vọng ở trường và nó làm cô mệt mỏi, đánh mất chính mình. Và mọi chuyện trở nên tồi tệ khi có một nhóm trong lớp, hội những người tự xưng là lãnh đạo mà theo cô phải gọi là Hội vô công rồi nghề của xã hội xuất hiện và biến cuộc sống của cô trở nên lộn xộn.

Đôi khi cô tự hỏi mình đã làm gì cái nhóm đó để họ có thành kiến với cô như thế chứ. Tất cả những gì cô làm là đến trường đầy đủ mỗi ngày, và cố gắng để hòa nhập với họ đến nỗi cô đang ngày càng đánh mất bản thân mình. Vậy mà thay vì thông cảm họ lại đối xử như thế với cô sao. Trong cô dần hình thành nỗi bức tức đối với họ. Cô thấy cuộc sống thật bất công với mình. Cô ghét những người đó, những người bạn xung quanh cô lại không muốn đứng lên chống lại mà chỉ muốn chịu đựng để sống cho qua ngày. Chính điều đó càng khiến cô ghét cái lớp học này, ghét cái ngôi trường này hơn, và điều đó lại càng làm cô nhớ đến Vũ nhiều hơn.

Vy vẫn thường tự hỏi rằng nếu giờ này cậu đang ở bên cô thì liệu tình hình có tốt lên không? Liệu cậu sẽ nói gì với cô? Vũ phải tự lập từ nhỏ, cuộc sống của cậu không yên bình như Vy. Đối với Vy dù là bằng tuổi nhưng cậu không chỉ như một người bạn, người mà Vy thích mà còn là như một người anh trai. Khi chị gái của Vy ra đi, Vũ đã dần thay thế được vị trí đó. Cậu đã giữ cho tâm trạng của Vy được bình yên mỗi khi nó muốn nổi sóng. Có lẽ vì thế mà Vy đã quá dựa dẫm vào người khác, trước đây là chị gái, sau đó là đến Vũ. Nhưng giờ khi cả hai người đã đi thì chỉ còn lại một mình Vy giữa cái mớ bòng bong mang tên cuộc sống này. Nhìn ra ngoài cửa sổ như hai thanh sắt nhà tù đối với cô, trời bên ngoài vẫn trong xanh là vậy, vẫn thật yên bình nhưng sao trong lòng cô lại dậy sóng.

- Vy, cậu đang làm gì đấy? Nhìn cậu như người mất hồn ý.

- Không, tớ chỉ đang nghĩ thôi.

- Thôi không phải nghĩ gì nữa đâu. Đời còn dài giai còn nhiều, nghĩ nhiều làm gì ệt.

Cười. Vy chỉ biết cười như vậy trước những câu bông đùa như vậy của Thu Ly, một người bạn trong hội Những người vô hình của cô. Thu Ly là một người tốt, Vy biết điều đó nhưng chẳng hiểu sao cô không thể tâm sự nổi lòng của mình với Ly. Có lẽ vì đầu óc của Ly quá đơn giản hay là do Ly quá khác cô. Hội Những người vô hình của Vy được thành lập không phải trên cơ sở cùng chung tính cách mà hội là tập hợp những người đã chán ngán cái cuộc sống vật vờ ở trường và luôn bị hội Những đứa con cưng của trời hay có tên gọi khác là hội Những kẻ vô công rồi nghề của xã hội chèn ép, đè nẹt. Họ cũng như Vy đều coi ngôi trường Danh Vọng này chẳng khác gì một cái toilet vậy. Khi chưa vào được thì muốn vào cho nhanh nhưng khi đã vào được rồi thì lại chỉ muốn ra càng nhanh càng tốt.

Có lẽ chính vì thế mà những người trong hội này chỉ tụ tập lại để cùng giúp nhau vượt qua chuỗi ngày đau thương này chứ không hoàn toàn có điểm chung để tin tưởng. Vy có thể đã không phải là một trong số họ nếu như vào cái ngày ấy cô chọn đi theo số đông để tẩy chay một bạn trong lớp. Nhưng thực tế là cô đã không làm như vậy. Cô đã nghĩ rằng người bạn đó chẳng làm gì hại đến mình, không thể tự đứng về hùa mà tẩy chay người đó như thế. Vy chưa bao giờ hối hận vì quyết định này nhưng dù sao kết quả cũng không thể chối cãi là cô kết thúc trong hội này. Thực ra ở trong hội cũng chẳng có gì là xấu đối với Vy, ít nhất cô cũng không một mình, vì dù có thế nào thì họ cũng sẽ không bỏ mặc cô. Còn hội những kẻ vô công rồi nghề kia mà có tên gọi viết tắt là RP (royal pain) cũng gồm toàn những kẻ cô chẳng quý nên cũng chẳng sao.

Ngoài ra Vy cũng có một “gia đình” có quy mô cũng không nhỏ trong lớp. Cô có một chồng, một vợ, hai con, một cháu, một mẹ chồng và còn kha khá chị em họ hàng mà cô nhiều khi cũng chẳng nhớ hết nữa. Nhưng không phải ai trong số đấy cũng luôn đứng ở bên cô, một số chỉ nhận gọi là cho có mà thôi.

- Anh, anh lại ngồi thơ thẩn nghĩ đi đâu đấy? Em bảo, em cho xem cái này hay cực. Hôm trước em mất cả ngày làm theo lời anh cuối cùng cũng convert được mấy cái MV của Jay Chou vào điện thoại rồi đấy.

- Thế à? Ừ để anh xem xong có gì bắn cho anh mấy bài nhớ.

Hồng Mi - là đứa em nhận Vy làm anh rể vì lí do anh của nó là vợ của Vy, thật là chẳng phân biệt giới tính gì cả, cứ loạn hết cả lên. Nhưng mà chẳng sao, gia tộc nhà Vy cũng loạn luân đây, chẳng có trên dưới gì cả. Hồng Mi vốn thích Jay Chou, Vy cũng từng khá thích anh này nên cũng gọi là có điểm chung. Lon ton chạy ra chỗ Hồng Mi, cô cũng dứt ra khỏi dòng suy nghĩ đang bề bộn của mình.

- Hôm qua em mất cả buổi sáng để làm mấy cái này đấy. Anh thấy em siêu không? Khổ nổi mấy cái vụ tin hay phản mềm này là em gà lắm.

- Ừ để anh xem nào.

Tùng... tùng... tùng...

Trống đánh vào giờ rồi, sao nhanh thế nhỉ. Ngồi trong lớp nhưng đầu óc Vy không thể tập trung vào môn học được. Lí do cũng thật đơn giản, cô thấy những gì mình đang phải học quả thật là vô nghĩa. Nhìn thấu nền giáo dục của đất nước thân yêu của mình, Vy càng thấy thật chán nản vô cùng. Vy thấy buồn khi nghĩ đến cuộc sống năng động ngoài kia, vượt ra khỏi đất nước luôn tự hào là anh hùng này. Ở đó cô biết có sự tự do thực sự dành cho cô. Vy cũng đang rất cố gắng để vươn tới cái tự do đích thực đấy nhưng cô vẫn cảm thấy bức bối. Bức bối vì nhiều chuyện, vì phải học ở nơi cô không thực sự muốn, vì phải học những cái cô biết sau này cô sẽ chẳng dùng đến. Thật là một nghịch cảnh mà không phải chỉ Vy mà các bạn của cô cũng đều nhận ra điều đó.

Cô ước rằng mình không phải ngồi ở đây mà được bay về nhà, nếu không được chơi thì thôi cũng ít nhất là cho cô thời gian để được học cái cô thích và thực sự cần thiết cho tương lai sau này của cô. Nhưng rồi nghĩ mãi thì cũng đến thế, dù sao muốn làm gì thì làm Vy cũng phải cố gắng làm sao đừng để cho điểm mình quá thấp. Ước mơ bay cao bay xa của cô đến một miền đất lạ còn phụ thuộc vào học bạ của cô mà. Biết làm sao được, đành cố lên thôi vậy...

Lại tắc đường nữa sao, thật là chán. Con đường Vy đi học ngày nào cũng thế, cứ đến giờ này là lại tắc chặt cứng người. Dân cư khu vực này cũng chẳng đông đúc, chẳng giàu có đến độ có ô tô đi để đến nổi tắc đường, ấy vậy mà nó lại thường xuyên bị tắc đường mới hay chứ. Thật là kì lạ. Điều này thực sự khiến Vy

khó hiểu nhưng cô vẫn thường tự lừa với mình rằng tắc đường thế này khéo lại làm cho cuộc sống của cô thêm thi vị.

Đùa là vậy nhưng Vy vẫn không thể xua tan cảm giác khó chịu của mình khi phải lết từng bước mới về được đến nhà. Thật là khổ sở hết mức. Hôm nay cũng vậy, đang hí hửng vì hôm nay lấy xe sớm được về sớm thì gặp ngay đám tắc đường. Với tình hình tắc dài thế này, Vy dám chắc mình không thể về nhà trước sáu giờ tối. Tắc đường đã là một chuyện còn vấn đề khí thải, khói bụi lại là vấn đề khác. Nghĩ thầm không biết với cái tình hình này không biết mình có sống được quá mười năm không nhỉ, Vy tự cười mình rồi cố gắng nhích từng bước về nhà.

Đúng như dự đoán, đúng sáu giờ Vy bước chân được về đến nhà, thấy bố đang ngồi xem ti vi rất nhàn rồi.

- Con chào bố!

- Sao về muộn thế?

- Con bị tắc đường. Sao cái đường nhà mình hay tắc thế ạ? Khéo thế này chẳng mấy con bị bệnh viêm phổi.

- Ôi đời còn tắc dài. Mà về sau còn tắc nhiều hơn ý chứ. Càng ngày càng nhiều ô tô lao xuống đây mà.

- Con chết đây. Sao mà lắm ô tô thế chứ...

Leo lên phòng, trở về cái “tổ” của mình, Vy mới cảm thấy thực sự được bình an. Căn phòng mới được Vy tân trang lại nên cũng gọi là có cái mới. Ngắm căn phòng mà trong lòng cảm thấy thật tự hào với sự sáng tạo của mình, Vy thay quần áo và xuống xem ti vi với bố. Xem ti vi với bố tuy không thể gọi là một “thứ vui tao nhã” của Vy nhưng cô thấy vui khi làm việc đó. Ít nhất sau những gì bố mẹ dành cho Vy cô nghĩ rằng việc chia sẻ một khoảng thời gian trong ngày của cô cho bố là cần thiết. Đẳng nào tối ăn cơm xong là cô lại lên phòng học và sau đó đi ngủ luôn rồi, làm gì còn thời gian nào nữa đâu...

2. Chương 2: Trái Đất Thật Tròn!

Vy dậy đi học không con?

- Dạ

Thế là một ngày mới nữa lại đến. Mở mắt ra nhìn qua cửa sổ phòng mình, Vy chẳng nhìn thấy trời đất gì mây vì đã bị mây nhà bên cạnh che chắn hết, nhưng những tia nắng hiếm hoi len lỏi được vào căn phòng của Vy cũng khiến cô cảm thấy lòng mình vui hơn. Tự nhủ với mình rằng hôm nay, một ngày nắng đẹp thế này chắc là mọi chuyện sẽ tốt thôi. Mà cũng đúng là cảnh luôn hợp với lòng người. Hôm nay không thể là một ngày tồi tệ của Vy được, hôm nay đi học không những có ít tiết được về sớm mà My Oanh, một người bạn cũng khá lâu năm của Vy còn rủ cô đi sắm đồ cùng. Mà tất nhiên, dù là như thế nào thì Vy cũng không thể tránh khỏi sở thích đặc biệt của con gái...shopping.

Đúng thế, mỗi khi cảm thấy bị áp lực thì ai mà chẳng thích đi tiêu tiền. Dù sao thì buổi đi chơi ngày hôm nay cũng đầy hứa hẹn, ngân sách của Vy hiện giờ cũng khá khá, mà người bạn đi cùng của Vy cũng là người mà cô cảm thấy thoải mái khi ở cạnh, dù sao thì trong số những người bạn đang ngày ngày ở bên cô lúc này thì có thể nói My Oanh là người thân với Vy nhất. Thực ra về tính cách của My Oanh thì cũng không thực sự hợp với Vy cho lắm nhưng vì đã học với nhau quá lâu nên hai người đã quá hiểu về nhau đủ để tin tưởng và trở thành bạn tốt của nhau.

Chẳng là My Oanh và Vy đã học cùng nhau từ hồi lớp một, tuy là hồi đấy hai đứa học khác lớp nhưng do cùng học chung đội tuyển học sinh giỏi nên cũng gọi là có chơi với nhau. Lên cấp hai thì vì cả hai đều có thành tích khá khá từ cấp một nên cũng đều được xếp vào học lớp chọn. Đó là nơi mà Vy có những tháng ngày học sinh tuy vất vả nhưng lại hạnh phúc. Lại nói khi vào cấp hai thì tuy học cùng lớp nhưng vì tính hai đứa không hợp nhau lắm. My Oanh thì hơi tiểu thư, yếu điệu, còn Vy lại không khoái những người tính như thế nên cả hai cũng chẳng phải chơi thân với nhau, chỉ có thể gọi là bạn tốt thôi. Có được như vậy là vì dù có hợp tính nhau hay không thì cả hai cũng đều biết người kia là người tốt và cũng đều giúp đỡ nhau khi cần. Lên cấp ba thì số phận mới gọi là khéo sắp xếp. Cả hai đứa đều đăng kí thi trường khác nhưng

đến cuối cùng lại cùng vào ngôi trường Danh Vọng này và cũng tình cờ làm sao lại được sắp xếp ngẫu nhiên vào cùng một lớp.

Đến lúc này thì Vy cảm thấy như số phận đã an bài hai đứa là bạn của nhau, và còn phải là bạn thân của nhau nữa nên cô cũng cố hiểu My Oanh hơn, bỏ qua sự khác biệt giữa hai đứa. Và thế là họ chơi với nhau thân thiết, đi đâu người khác còn tưởng là chị em. Vốn không có chị ở bên cạnh nên giờ có một người như My Oanh nên Vy cũng cảm thấy đỡ trống trải hơn. Từ đấy, đi đâu hai đứa cũng thường đi với nhau, kết hợp với hai đứa ngồi cạnh nữa tạo thành nhóm bốn người chơi với nhau, giúp đỡ nhau trong lớp. Hôm nay cũng vậy. Oanh rủ Vy đi sắm sửa lại đồ đạc một chút. Oanh sẽ qua đón Vy đi học như mọi ngày rồi sau khi tan học sẽ đi. Trong hoàn cảnh tâm trạng như thế này, Vy cũng muốn đi giải tỏa một chút. Thế nên hôm nay sẽ là một ngày vui.

“Gotta pick myself up where do I start

Cuz I cant turn to you when it s all fall apart”

- A lo?

- Vy à? Ra đi.

- Uk tớ ra đây.

Sau tiếng nhạc chuông bắt hủ của Vy, cô tắt tới chạy ra cửa. Oanh đã đến.

- Hôm nay học xong đi nhớ.

- Uk, hôm nay đi cho thư thái đầu óc một tí. Đằng nào hôm nay cũng toàn môn chơi, chẳng có gì mấy.

- Uk, cả tuần đợi mỗi ngày này.

- Chắc hôm nay cả giờ lại ngồi ngủ hoặc đọc truyện hay chơi bởi linh tinh gì đấy thôi chứ học hành gì.

- Uk hoặc cùng lắm là ngồi ghi chép một tí thôi. Nói chung là không phải làm gì.

- Sướng thật. Nghĩ đến thôi là nhẹ hết cả đầu óc rồi hi hi.

Thế là ba tiết học cũng qua vèo như nước chảy bèo trôi, trong đầu mọi người chẳng ai có chữ nào của buổi học ngày hôm nay cả. Hết giờ, bốn đứa đều tung tăng tất tưởi lấy xe sao cho thật nhanh để còn đi. Kế hoạch hôm nay dự định là sẽ đi mua quà sinh nhật ấy đứa trong lớp rồi nếu thấy cái gì hay hay thì sẽ mua luôn. Nghĩ đến đây cũng đã thấy vui với Vy rồi. Thực ra tiêu tiền là sướng rồi, còn tiêu tiền của ai, mua hộ ai cô cũng chẳng quan tâm. Nó như là chuyện chẳng ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới là mấy. Thế là bốn đứa, ba cái xe đạp lên đường. Do chỗ đây cũng ở khá xa nên cũng phải mất một lúc khá lâu bốn đứa mới đến nơi, nhưng đến nơi mới thấy đúng là không bỏ công đi.

Ồi thôi rồi, bao nhiêu là hàng hóa đẹp, những món đồ lưu niệm nhỏ xinh cứ gọi là tha hồ mà chọn, chỉ sợ không đủ tiền để mua hết những gì mình muốn thôi. Nhưng nhiều như thế lại cũng sinh ra một vấn đề, đó là những món đồ đó trải dọc trên cả một đoạn phố toàn cửa hàng lưu niệm. Nhưng thôi muốn chọn đồ vừa rẻ vừa đẹp thì phải chấp nhận đi xa và đi nhiều thôi. Vậy là cả bốn đứa đều bắt đầu xuất phát, đi hết hàng này đến hàng khác, có hàng còn quay lại đến hai lần. Đầu tiên là đi dọc qua tất cả các hàng để xem có những hàng nào có đồ hợp với sở thích và túi tiền của mình sau đó mới quay lại những hàng đạt tiêu chuẩn để chọn kĩ hơn. Nói chung là mua sắm là một nghệ thuật và người mua sắm cũng là một nghệ sĩ.

Đang đi Vy bỗng nhìn thấy một người, một người thật quen nhưng cũng thật lạ. Vũ, người mà cô không mong gặp mặt ở đây nhất thì lại xuất hiện trước mắt cô. Lướt qua, thật nhanh như gió thoảng nhưng lại mang về cho Vy biết bao kỉ niệm. Cậu không nhìn thấy Vy và Vy cũng không muốn bị cậu nhìn thấy. Nhìn thấy thì sao chứ, Vy biết nói gì với cậu đây. Vy không biết. Chính vì thế mà có lẽ tốt hơn là coi như không có lần gặp này.

Trông Vũ có vẻ như cậu vừa đi đâu về, cậu trông vẫn vậy và vẫn đi một mình. Chẳng hiểu sao khi trông thấy cậu đi một mình như vậy, Vy lại cảm thấy lòng mình rộn ràng. Cô biết rằng mình nên mong Vũ được hạnh phúc bên người con gái khác, người có cùng ước mơ với cậu và dám theo đuổi ước mơ cùng cậu ấy,

người tốt hơn Vy nhưng lòng ích kỉ trong con người Vy vẫn chiến thắng. Cậu đi một mình có nghĩa là Vy vẫn còn một tia hi vọng le lói là trong lòng Vũ vẫn còn hình bóng của cô.

Nhưng thế thì đã sao, Vy lại tự cười và cố xua tan những suy nghĩ cố hữu đó đi. Dù thế nào thì hai người cũng chẳng thể có kết quả gì, đến nhìn cậu thôi mà Vy còn cảm thấy ngại ngùng chứ đừng nói đến nói chuyện. Vừa tự nói với mình như vậy, Vy vừa cố thôi không nghĩ về lần chạm mặt vừa rồi nữa. Và cũng không thật khó khăn để Vy có thể làm được điều đó. Không phải là vì hình bóng của Vũ trong Vy đã phai nhạt dần mà là vì các bạn của cô, những người không hay biết về sự xuất hiện thoáng qua vừa rồi của Vũ vẫn mãi mê nói chuyện và kéo cô đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, nhờ cô chọn cũng như là chỉ cho cô những món đồ lưu niệm mà cô có thể thích. Vy cũng tự bảo mình là đến lúc phải quên và thoát ra khỏi những kỉ niệm với Vũ rồi. Có lẽ vì thế mà lần chạm mặt với Vũ vừa rồi cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến tâm trạng của cô bây giờ. Cảm xúc đó cũng như Vũ thoáng đến rồi thoáng qua, và chỉ có thể dừng lại như thế mà thôi.

- Vy, cái khung ảnh này được không? Chọn cho bọn lớp mình được không?

- Không được đâu, tớ thấy nó cứ kiểu gì ý, thử xem cái kia xem?

Câu hỏi của Oanh đã kéo Vy về hiện thực. Và thế là cô lại quên mọi thứ về Vũ và tiếp tục hòa mình vào không khí mua sắm nơi đây và chọn những món đồ mà cô muốn mua.

Vũ dù sao cũng chỉ từng là một ai đó của Vy hoặc chỉ là Vy không thích Vũ như cô tưởng. Kết quả của ngày mua sắm hôm đó là tiền thì Vy tiêu vừa hết số lượng mang đi và cũng thu gom được khá nhiều thứ linh tinh, không tên mà cô thấy hay hay nên mua chứ chưa hẳn đã thực sự là cần thiết. Con gái mà, cứ mua để đầy đã rồi sẽ có lúc cần dùng đến thôi. Nhưng kết quả của ngày hôm đó cũng khiến chân Vy mỗi như chưa từng được mỏi, về đến nhà là cô lăn luôn ra giường và chẳng muốn làm gì nữa. Đến mâm cơm bố cô bày ra cho sẵn trước khi đi làm cũng chẳng khiến Vy động lòng.

Mệt thật đấy nhưng mà vui, hơn nữa Vy lại còn tự vui rằng chắc sau ngày hôm nay mình sẽ giảm được mấy cân. Tuy bây giờ không còn tròn nữa nhưng so với những bạn có dáng chuẩn trong lớp thì Vy vẫn thấy mình thật béo, hơn nữa do quá khứ để lại nên cô luôn có phần khá tự ti về hình dáng của mình. Cô không nghĩ mình xấu nhưng cô không nghĩ mình có dáng đẹp, chính vì thế mà Vy luôn không muốn đi chọn quần áo với bạn bè mỗi khi cô được rủ đi cùng. Phần tự ti trong Vy khiến cô ngại. Cuối cùng sau khi hô quyết tâm cùng với việc cái bụng đang biểu tình phản đối thì Vy cũng cố gắng ngồi dậy để lấp đầy cái bụng của mình. Vừa bật ti vi lên để xem kênh ca nhạc yêu thích của mình, Vy vừa ăn cơm. Vừa ăn cơm vừa nghe nhạc từ lâu đã trở thành sở thích của Vy.

- Mẹ về rồi à?

- Ừ.

- Sao mẹ về sớm thế?

- Tại chỗ làm hôm nay vắng quá chẳng có khách nên mẹ về sớm.

Mẹ Vy làm bán hàng ột công ty cổ phần vì thế mà việc được về sớm xem ra lại cũng chưa chắc đã là việc tốt. Một phần thương mẹ muốn mẹ được về sớm nhưng một phần Vy cũng lo là nếu như chỗ mẹ không có nhiều khách thì kinh tế nhà cô sẽ trở nên khó khăn và eo hẹp hơn. Từ khi cô lên cấp hai, bố mẹ đã cho Vy làm quen với khái niệm nhà mình kinh tế không có, bố mẹ có bao nhiêu thì sẽ cố chu cấp cho con đến đó nhưng con cũng phải tranh thủ những gì bố mẹ có thể dành ra cho để tích lũy cho con đường tương lai của mình. Phải cố gắng học. Chính vì thế mà từ bé cô đã luôn cố gắng học tập thật tốt sao cho bằng bạn bằng bè để bố mẹ vui lòng.

Hơn nữa, một lí do còn quan trọng hơn đó là do tính kiêu hãnh của Vy. Vy luôn không thực sự coi trọng những đứa con nhà giàu, mặc dù lúc đó Vy không hề biết rằng trong tương lai những người bạn thân của cô đều xuất phát từ những gia đình khá giả, thậm chí phải nói là có thể lực trong xã hội nữa. Nhưng ở họ cô không cảm nhận được sự khinh người, điều mà cô ghét cay ghét đắng ở lũ con nhà giàu bợm của. Có lẽ, vì thế mà Vy và họ có thể trở thành bạn thân của nhau.

Quay lại vấn đề Vy không thích những đứa nhà giàu, nhiều đứa trong số bọn họ đã từng vênh váo với Vy và

Vy ghét những lần như vậy. Sự kiêu hãnh của cô không cho phép cô thua kém họ cái gì cả. Hoàn cảnh gia đình là cái mà Vy không thể tự quyết định được nhưng đối với những gì cô có thể cố gắng được, cô không muốn mình phải cúi đầu trước họ.

Vũ từng vô cùng phê phán cách sống này của cô. Vy Vy nhớ trước đây, cậu ấy từng nói, tại sao cậu lại phải để tâm như vậy? Cậu càng nói không để tâm nhưng chính biểu hiện của cậu lại đang bán đứng cậu. Lúc đó, Vy không hiểu nhưng giờ có lẽ cô cũng đã hiểu phần nào. Vũ luôn cho rằng cô để tâm nên mới tức giận như vậy trước sự lựa chọn của cô, mới cho rằng đã nhìn nhầm cô, đã cho rằng...

Từ lúc đầu ngẫu nhiên, cô không muốn nghĩ về con người ấy nữa, đó là quá khứ rồi. Vào phòng tắm lau mặt cho tỉnh táo, cô quyết định mình nên đi nghỉ một chút, quên đi cuộc gặp mặt tình cờ ngày hôm nay, không nhớ đến gì nữa. Ừ gặp mặt thì sao chứ? Người ta thậm chí có nhìn thấy mình đâu. Hơn nữa, đối với cô mà nói, cuộc gặp mặt này thì không có còn hơn.

Sau cả tuần học hành vất vả, cuối cùng ngày chủ nhật thân yêu của cô bạn Kiều Vy đã đến. Thật không thể tưởng tượng được từ khi lên cấp ba, Kiều Vy đã bắt đầu có tình cảm đặc biệt như thế nào với ngày chủ nhật. Nói đến chân dung của Vy vào ngày chủ nhật chính là hình dung của một nói thể nào nhỉ, văn hoa thì là một trạch nữ tiêu biểu, còn thẳng thắn mà nói chính là một cô gái vô cùng lười, không muốn đi đâu ra ngoài bao giờ. Ở Kiều Vy bao gồm đầy đủ các hoạt động: ngủ nướng, dậy rồi cũng không chịu ra khỏi phòng, nằm lì trong phòng đọc truyện hoặc lên mạng xem phim, thể sống thể chết cả tuần đã phơi mặt ra đường giờ quyết tâm bám trụ tại cái tổ của mình, quyết không dời bỏ vị trí.

Trong khi cô vẫn đang tự cười thỏa mãn khi nghĩ đến những hoạt động trong ngày chủ nhật của mình thì nhạc chuông điện thoại lại reo vang. Đoán chừng là mấy đứa bạn lại léo nhéo rủ đi đâu đấy, Kiều Vy trong lòng quyết tâm sẽ kiên định với lí tưởng trạch nữ, dù có bị ép cung đến đâu cũng quyết không nhận lời ra khỏi nhà liền chậm rãi quơ quơ tìm cái điện thoại. Nhưng không như dự đoán của cô, người gọi điện đến là một số máy lạ:

- Alo?

- Xin hỏi đây có phải số điện thoại của Kiều Vy không?

Một giọng nam trầm ấm vang lên, trong lúc hầy còn buồn ngủ, Kiều Vy bỗng cảm thấy sao giọng nói này lại quen tai một cách kì lạ đến vậy.

- Đúng rồi ạ. Xin lỗi, ai đấy ạ?

- À, Kiều Vy à, anh là Duy, anh trai Vũ đây. Em còn nhớ anh chứ?

Chỉ một câu nói đã đuổi cơn buồn ngủ của Kiều Vy bay đến một chân trời xa lạ nào đó. Duy, cái tên này không phải xa lạ với cô, anh trai của Vũ cô lại càng không thể quên. Chỉ không biết tại sao đột nhiên Duy lại gọi điện cho cô nên nhất thời Kiều Vy không biết phải phản ứng như thế nào. Thấy đầu dây bên kia im lặng, anh trai của Vũ có lẽ cũng bắt đầu hoài nghi liệu cô bé kia có quên mình thật rồi không, dù sao thì hai đứa cũng đã chia tay được một năm:

- Vy, em quên anh thật rồi sao? Em mà nói có là anh sẽ buồn lắm lắm đó. Alooooooooo!

Nghe được sự hài hước trong câu nói của Duy, Kiều Vy mới như chợt bừng tỉnh, anh vẫn dí dỏm như ngày xưa thì phải:

- Vâng, em đây. Sorry anh, lúc này em còn chưa tỉnh ngủ hi hi.

- Trời ơi, cô nương ơi, em lười thì cũng có giới hạn thôi chứ, giờ là mấy giờ rồi...

- Kệ em, bao lâu rồi anh không nhắc nhở gì đến em, em còn tưởng anh quên mất có đứa em gái này rồi chứ.

- Ha ha, giờ còn học đòi người ta biết dối cơ đấy.

- Ô, anh vô duyên nhỉ? Ai dối với anh? Có việc gì thì anh nói luôn đi, bản cô nương còn nhiều việc phải làm, nhiều người phải gặp, nhiều cuộc điện thoại cần nghe lắm, không có thời gian tán chuyện với anh đâu. Xì!

Vy và Duy vẫn luôn nói chuyện với nhau như thế. Dù anh hơn cô gần chục tuổi nhưng ngược lại, cô chưa bao giờ cảm nhận được cách biệt tuổi tác giữa anh và cô. Nhiều lần, Kiều Vy cũng đã từng tự hỏi liệu có phải anh cố gắng “trẻ hóa” chính mình để khiến cô cảm thấy thoải mái khi nói chuyện hơn không. Nhưng rồi, khi họ đã trở nên thân thiết với nhau hơn, cô cũng không còn quá để tâm đến vấn đề này nữa, người anh trai này trong mắt cô đã luôn như vậy rồi, khoảng cách chục tuổi kia cứ xem là hư vô đi.

- À vâng, anh biết Vy tiểu thư rất là bận rộn rồi a, thế Vy cô nương có thể cho anh một cái hẹn vào ngày chủ nhật đẹp trời này được không?

- Tự dưng muốn gặp em làm gì? Anh định có âm mưu đen tối gì? Khai mau sẽ được khoan hồng.

Cô bé này có vẻ tâm trạng không tệ. Đầu dây vang lên tiếng cười khúc khích một lúc rồi mới nói tiếp:

- Em có thể dừng kể chuyện cười nữa được không? Em thì có gì mà anh phải âm mưu đen tối? Trực tiếp đến nhà bắt cóc, đem bán sang Trung Quốc là được rồi nhé.

- Anh dám?

Ở đầu dây bên này đã có người tức đến phồng mang trợn mép. Con người này, bao lâu rồi không nói chuyện mà sở thích trêu chọc cô vẫn không hề thay đổi.

- Thôi thôi, anh xin. Anh sao dám. Ha ha, chẳng qua lâu không gặp, anh nhớ em quá nên mới hẹn gặp thôi mà hi hi...

- Xin anh, đừng kể chuyện kinh dị vào sáng sớm thế chứ, em sợ hết cả da gà da vịt rồi này.

- Ha ha không muốn anh kể nữa thì cho anh cái hẹn đi nào.

- Được thôi ạ, thế chiều nay nhé.

- Ủ. Thế tiểu thư có cần tại hạ qua đón không nhỉ?

- Miễn đi. Tiểu thư đây không thiếu người muốn xin đưa đón nha.

- Ha ha nói chuyện với em thật là thú vị. Được, hẹn chiều nay, không gặp không về.

Gác máy, trong lòng Kiều Vy cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Trước đây, cô và anh trai Vũ cũng rất thân nhau. Nhớ hồi đó, anh Duy suốt ngày trêu cô và Vũ. Anh cũng hay quan tâm đến cô như một người anh trai vậy. Anh còn rất vui tính, nhiều lần biết hai đứa đi chơi với nhau mà anh còn đùa dai, mặt dày xin đi theo làm bóng đèn. Nhưng từ ngày cô và Vũ chia tay, anh cũng không liên lạc với cô nữa. Cô biết cả anh và cô đều cảm thấy ngại nên cô cũng không chủ động liên lạc với anh, nhưng dù sao trong lòng cũng có chút tiếc nuối người anh trai “mặt dày” như thế. Hôm nay, nghe giọng điệu anh trong điện thoại thoải mái như thế, có lẽ lại là do cô suy nghĩ quá nhiều rồi.

Ở một quán cà phê nào đó, người ta có thể nhìn thấy một cảnh tượng như sau. Ban đầu có một người con trai đang ngồi trầm mặc nhìn ra cửa sổ, khi thấy bóng một cô gái nhỏ bước vào trong quán, khuôn mặt của người con trai vốn đã rất ư nhìn nhưng trước đây có chút lạnh lùng, khó gần thì bỗng trở nên rạng rỡ hơn hẳn. Sau đó, người ta lại nhìn thấy một hình ảnh vô cùng không hợp với người con trai ấy, đó chính là bộ dáng anh ta khi cô gái nhỏ đến gần bàn mà anh ta đang ngồi. Và sau đó nữa, chính là sự đối lập giữa khuôn mặt hí hửng như bắt được vàng của người thanh niên với khuôn mặt khinh bỉ như gặp người tâm thần của cô gái.

- Ô, em gái yêu quý, tình yêu của đời anh...

Vừa nghe thấy cái giọng te tons của Duy, Kiều Vy đã lạnh sống lưng mà dừng lại:

- Anh, một là dừng lại ngay cái hành động cùng lời nói ghê tởm đấy, hai là tránh xa xa em ra một tí, coi như chúng ta không quen biết nhé.

- Ha ha, trêu em tí thôi mà. Ngồi xuống đây đi, anh gọi chocolate đá cho em rồi này, em mà đến muộn nữa là tan hết đá luôn đó.

Thói quen gọi đồ uống của cô, đã rất lâu rồi nhưng anh vẫn luôn nhớ. Có lẽ, anh sẽ không bao giờ có thể quên hình ảnh một cô bé nhí nhảnh từng vỗ ngực nói với anh “Tình yêu của em với socola là vĩnh viễn.

Sông có thể cạn, núi có thể mòn, nhưng chân lí ấy sẽ không bao giờ thay đổi.” Thoát cái mà cô bé của ngày nào đã trở thành thiếu nữ như bây giờ rồi. Hiện tại gặp cô, anh không khỏi không ngạc nhiên khi thấy sự thay đổi đó.

- Xí, chưa hỏi em muốn uống gì đã gọi, nhớ hôm nay em không thích uống như thế thì sao?

- Anh không phải đến để uống chứ.

- Thế anh khai mau đi, anh hẹn em là có chuyện gì?

- Ày, anh đã bảo là nhớ em nên gặp cho đỡ nhớ mà.

- Nhớ em? Anh mà có lương tâm thế cơ à?

- Ha ha, được không trêu em nữa. Chuyện là ngày mai Vũ sẽ ra nước ngoài du học.

Vào cái khoảnh khắc Duy nói ra câu này, Kiều Vy bỗng cảm thấy tim mình có chút đau, tâm trạng lại có chút hụt hẫng. Vì sao thế nhỉ? Đã nói sẽ quên, đã nói sẽ không còn tình cảm gì rồi mà. Đường như nhìn thấy sự thất thần trong mắt Vy, Duy nói tiếp:

- Nó đã quyết định đi du học, cũng không biết bao giờ sẽ trở về. Em có quan tâm không?

Đối diện với Duy lúc này, là một cô gái nhỏ cô đơn mắt phượng trong sáng. Cô ngồi yên lặng ở đó nhìn anh, rồi chỉ nhẹ nhàng nói:

- Em có thể quan tâm sao?

- Biết đâu vì em, nó sẽ ở lại?

- Anh quên rồi sao? Cậu ấy là người bỏ em mà.

Giọng nói của cô lúc này lại bỗng có chút chua chát. Cảm xúc lại trở về cái ngày hôm đó. Phải. Là cô... bị đá mà...

- Vy, em biết là Vũ...

- Anh Duy, Vũ như thế nào không phải là điều quan trọng. Quan trọng là em đã thất hứa với cậu ấy, cậu ấy bỏ em, em không trách cậu ấy. Khi chúng em chia tay, cậu ấy nói cậu ấy không ràng buộc em nữa, cậu ấy trả cho em tự do quyết định tương lai của mình, giờ cậu ấy cũng có quyền quyết định tương lai cậu ấy. Em vốn không có quyền, càng không muốn ngăn cản cậu ấy. Hơn nữa, được học ở nước ngoài chẳng phải rất tốt sao?

Ngừng một chút, như cố xua đi sự hụt hẫng của bản thân, Kiều Vy mới tiếp tục, cảm xúc trên mặt đã hoàn toàn thay đổi. Đường như vết mặt đau lòng, ánh mắt thất thần ấy chưa từng hiện hữu ở cô:

- Anh, không phải là anh đang ghen tị vì Vũ được đi nước ngoài còn anh thì không nên mới muốn mượn em phá đám đấy chứ?

Đường như có chút sững sờ trước câu nói đột ngột này của Kiều Vy, một lúc sau Duy mới phá lên cười rồi nói:

- Em gái, em ngày càng hiểu anh đó nha. Âm mưu bị em đoán trúng rồi ha ha...

Thế là cuộc nói chuyện của hai người cũng không còn về chủ đề này nữa, họ chỉ đơn giản là nói chuyện phiếm như hai người bạn cũ lâu ngày không gặp. Có lẽ, như vậy sẽ tốt hơn. Nếu cô đã không muốn đối mặt với chuyện này, anh cũng sẽ không ép buộc cô nữa. Nếu thời gian là thứ cô cần để bình ổn lại tâm trạng, anh có thể chờ cô. Trời gần về chiều tối, Kiều Vy ngỏ ý muốn đi về thì Duy chỉ nhìn cô nói:

- Kiều Vy, tuy Vũ và em đã chia tay. Thời gian tới nó cũng sẽ không ở đây, nhưng anh hi vọng nó không ảnh hưởng gì đến chúng ta cả. Anh vẫn luôn sẵn sàng khi em gọi. Nếu có gì khó khăn, không cần ngại ngần, hãy gọi ngay cho anh, biết không?

- Anh cũng thật khéo lo, em cũng đâu phải trẻ mồ côi, còn đầy người lo lắng cho em nhé.

Nhưng trái ngược lại với sự đùa cợt của Kiều Vy, Duy lại có vẻ rất nghiêm túc:

- Nghe lời anh, nhớ chưa?

Nhìn ra vẻ nghiêm túc trong mắt anh, cô chỉ mỉm cười gật gật đầu rồi quay người đi ra cửa. Bên ngoài trời bỗng nổi cơn gió, lá bay xào xạc càng làm cho bóng dáng của người con gái nhỏ thêm lẻ loi. Ở trong quán cà phê, ánh mắt của người con trai vẫn mãi dõi theo cô gái đến khi thân ảnh nhỏ bé ấy biến mất nơi góc đường. Trong ánh mắt ấy, người ta nhìn thấy đó là sự quan tâm, lo lắng, trù ẻo...

3. Chương 3: Cuộc Sống Không Vì Ai Mà Dừng Lại

Bốn năm là một khoảng thời gian không quá ngắn để quên một người nhưng cũng không đủ dài để khiến cho hình bóng người ấy mờ nhạt khỏi tâm trí bạn. Không quên hẳn nhưng cũng không còn nhớ, đó là một loại cảm giác mơ hồ cứ ẩn ẩn, hiện hiện trong tâm trí bạn. Nhiều khi nó rõ ràng, rành mạch, nhiều khi lại chỉ mập mờ như cái bóng vắt vẻo. Nhiều khi nhớ đến sẽ thấy đau một chút nhưng lại cũng có cảm giác vui vẻ một chút, hoài niệm một chút...

Bốn năm sau,

“Cuối cùng em đã chờ được anh, cũng may em đã không từ bỏ

Hạnh phúc khó tìm thấy, mới khiến người ta càng thêm trân trọng

Cuối cùng em đã chờ được anh, suýt chút nữa đã bỏ lỡ anh rồi

Ở độ tuổi tốt nhất gặp được anh, cũng xem như đã không phụ lòng chính mình

Cuối cùng em đã chờ được anh rồi...”

Tiếng chuông báo thức vang lên làm một “chú mèo” lười đang nằm trên giường cũng phải ngoe nguẩy bò dậy. Thở dài một cái, Kiều Vy lật đật đi tìm cái điện thoại để tắt chuông báo thức. Đã bốn năm từ ngày Vũ bỏ đi du học. Suốt bốn năm, không một lần liên lạc với nhau, không một cuộc điện thoại, một tin nhắn hỏi thăm, nếu như không phải thỉnh thoảng, Duy – anh trai của Vũ có gọi điện hỏi thăm cô rồi nói cho cô vài tin tức của Vũ, có lẽ cô đã nghĩ Vũ thực ra chưa từng tồn tại trong cuộc sống của cô.

Trong bốn năm đó, Kiều Vy cũng làm được rất nhiều việc. Cô chăm chỉ, phấn đấu, vượt qua mọi áp lực tâm lý để sau đó thi được vào một ngôi trường đại học danh giá, chuyên ngành kinh tế. Có lẽ bản thân cô cũng không biết đến tận cùng cô cố gắng như vậy là vì cái gì. Vì bản thân cô thích ư? Có lẽ không phải. Vì nguyện vọng của gia đình? Cô hoàn toàn có thể chống đối đến cùng. Đến cuối cùng là vì cái gì cô cũng không biết, cũng không cố gắng muốn tìm hiểu nữa. Bây giờ, cô chỉ muốn cố gắng hết sức mình cho cuộc sống hiện tại, không suy nghĩ vẩn vơ nữa.

Cô cũng đã sang năm hai đại học rồi, đôi khi cũng cảm thấy mình đã lớn thật rồi, không thể cứ thế mà trẻ con mãi được, rồi sẽ phải trưởng thành, phải sống độc lập. Đó là khi cô quyết định mình có thể dẹp bỏ mấy cái gọi là hoài bão hay ước mơ được rồi, cứ phải cố gắng mà sống cho hiện tại thôi. Cuộc sống không vì ai mà dừng lại, chẳng có gì thay đổi chỉ vì Vũ ra đi năm ấy. Mỗi người đều có cuộc sống, điều mình muốn và mình cần phải làm...

Kiều Vy vừa mắt nhắm mắt mở ra được bến xe buýt. Lịch trình của cô hàng ngày đều như vậy. Sáng mở mắt dậy, chuẩn bị hành trang đến trường rồi bắt đầu phi thân ra bến xe buýt. Phải đến lúc bình tĩnh ngồi trên bến xe buýt rồi cô mới dần dần tỉnh ngủ. Cả quãng đường dài từ nhà đến trường là quãng đường vừa đủ để cô tỉnh ngủ.

Nói đến đây, Kiều Vy lại thấy khó hiểu, tại sao lên đại học, cô không thức khuya như cấp ba, ngày ngày cũng ngủ nhiều hơn, đi học cũng không vất vả bằng, thế mà sao cô còn cảm giác buồn ngủ hơn cả hồi cấp ba cũng phải dậy sớm đi học như vậy? Lẽ nào cô đã già nên mới như thế? Nghĩ đến đây, cô lại đau lòng, lắc lắc cái đầu đã cắt tóc ngắn để xóa đi nỗi ám ảnh của thiếu nữ đầu hai. Tiếng nhạc từ chiếc tai nghe đeo bên tai phát ra du dương, cô cảm thấy cuộc sống bây giờ của mình thực ra cũng rất tốt. Tuy là có chút mệt mỏi nhưng bận rộn như thế cũng sẽ không có thời gian để suy nghĩ linh tinh. Hàng ngày, cô cứ vui vẻ mà

sống, còn chưa kịp suy nghĩ gì, chưa kịp có chuyện làm mình buồn thì đã hết ngày rồi. Tự nhủ cuộc sống cứ mãi như thế thì thật là tốt.

Hôm nay, ngày đi học của Kiều Vy khác hơn so với mọi ngày một chút, chính là hôm nay sau giờ học buổi sáng, cô có hẹn đi uống cà phê với Hạ Vũ, một người chị khóa trên, hơn cô ba tuổi. Tại sao Kiều Vy quen Hạ Vũ thì đó lại là một câu chuyện tình cờ. Ngày đầu tiên nhập học, trên văn phòng khoa đã phát về cho từng sinh viên một tờ danh sách rõ dài những sách cần phải mua để học. Không chỉ có thế, vì sách trong khoa là sách do giáo viên tự soạn nên chỉ lưu hành nội bộ trong trường, chính vì thế mà kèm theo danh sách chính là địa chỉ cũng như sự chỉ đường nhiệt liệt của cô giáo vụ để sinh viên có thể tìm được xưởng in của trường để mua sách. Mà nói đến những người mù đường thì Kiều Vy lại là người mù đường nhất trong số những người mù đường. Nghe một loạt các loại chỉ dẫn của cô giáo vụ, Kiều Vy cũng gật đầu như trống bỏi, cuối cùng là ù ù cạc cạc không hiểu gì lê lét đi tìm đường. Và đối với một người mù đường như Kiều Vy, niềm tin có thể tìm được đường đã khiến cô... lạc đường một cách oanh liệt.

Lần đầu tiên đến trường nhập học, còn chưa quen ai, còn điều gì có thể bị kịch hơn thế? Cuối cùng, cũng may cô nhìn thấy một chị gái vô cùng xinh xắn, nhìn lại có vẻ hiền lành thế là liền đánh bạo hỏi đường. Người chị gái xinh xắn ấy chính là Hạ Vũ. Hạ Vũ rất nhiệt tình chỉ đường cho cô biết xưởng in ở đâu, còn tiện thể giới thiệu luôn đường xá trong trường cho cô. Hai người vừa mới gặp mà đã tâm đầu ý hợp như quen biết đã lâu, nhất là sau khi cô biết Hạ Vũ học cùng khoa với mình, đang học năm cuối thì liền gọi ngay một tiếng tiền bối.

Thế là sau lần gặp đó, hai người vẫn giữ liên lạc. Hạ Vũ cũng giúp đỡ cô rất nhiều trong việc học. Còn nhớ hồi đầu vào trường chưa quen ai, với nội quy rồi phong cách sống của sinh viên đại học, mọi thứ còn khá ngỡ ngàng và mới mẻ với Kiều Vy, cũng may có Hạ Vũ giúp đỡ, cô mới dần dần có cảm giác thân quen với ngôi trường cô sẽ gắn bó bốn năm này. Sau khi Hạ Vũ ra trường, công việc bận rộn, hai người cũng ít gặp nhau nhưng vẫn thường xuyên nhắn tin, chat với nhau trên facebook. Hạ Vũ hay kể chuyện người yêu của chị ấy cho Kiều Vy nghe. Tình cảm của hai người họ dường như rất tốt, cũng đã quen nhau từ lâu rồi, lần này hẹn gặp đột xuất như vậy, Kiều Vy bỗng có linh cảm chẳng nhẽ là định mời cô đi ăn cưới. Nghĩ vậy, cô liền cảm thấy vui vẻ, đám cưới thì đám cưới, cũng lâu rồi cô không đi cái đám cưới nào, quả là cũng muốn đi một cái cho vui.

Mười hai giờ trưa, cô bước vào quán cà phê hai người hẹn thì đã thấy Hạ Vũ vẫy vẫy tay với cô. Chị ấy lúc nào cũng vậy, tuy hơn cô hẳn ba tuổi nhưng vẫn nhí nhảnh còn hơn cả cô. Cô vừa ngồi xuống ghế, gọi đồ uống xong thì Hạ Vũ liền nói, về mặt như vừa bắt được vàng:

- Kiều Vy, em đoán xem chị hẹn em hôm nay ra đây làm gì?
- Nhìn chị hớn hở như bắt được vàng thế, không phải là muốn hẹn em ra để chia phần đấy chứ?
- Ha ha sai hoàn toàn. Em không những không được chia mà còn chuẩn bị mất đó.
- Nghe nguy hiểm vậy chị?
- Ha ha không có gì, ý là muốn đến báo với em, em chuẩn bị mất phong bì ý mà.
- Ô, có ai bị bệnh, em phải vào bệnh viện thăm nom ạ?
- Cái con bé này, lại giả vờ không hiểu đi. Cho em biết, chị gái em chuẩn bị lên xe hoa nhá ha ha...

Sau điệu cười có phần man rợ của Hạ Vũ, cả quán cà phê quay lại nhìn hai người. Kiều Vy bỗng cảm thấy buồn cười. Người đúng như tên. Hạ Vũ – mưa mùa hè, đúng thật là một người thích ồn ào, ưa náo nhiệt mà.

Khoảng thời gian sau đó, Hạ Vũ dành toàn bộ để kể về việc chị ý được cầu hôn ra sao, hai người chuẩn bị đám cưới như thế nào, nghe ra có vẻ lãng mạn phết. Trong lòng Kiều Vy cũng thấy vui thay cho Hạ Vũ, cô đã gặp và có thể cảm nhận được chồng chưa cưới của Hạ Vũ thực sự rất tốt với chị ý, tương lai sự nghiệp cũng khá xán lạn. Tóm lại, có người như vậy làm chồng, Hạ Vũ sẽ không phải khổ.

Sau khi từ biệt Hạ Vũ kèm theo lời hứa hẹn sống chết cũng phải đến đám cưới của cô, Hạ Vũ mới cho cô về. Vừa đi cô vừa nghĩ, có lẽ, hạnh phúc của người con gái chính là một người có thể nhận ra cô ấy là đặc biệt

nhất trong số những người đặc biệt và giữ cô ấy lại. Bỗng nhiên, cô ngẩng đầu lên trời mỉm cười rồi khẽ nói “chồng tương lai à, rút cuộc anh đang bị bắt cóc ở đâu vậy? Có cần em đến giải cứu cho anh không?”

Hai tuần sau, Kiều Vy đã có mặt ở đám cưới của Hạ Vũ. Hôm nay, cô quyết định diện một bộ váy trắng viền ren, ở eo có thắt thêm một chiếc nơ cũng màu trắng làm điểm nhấn. Nếu lấy nhan sắc mỹ lệ ra làm tiêu chuẩn so sánh thì có thể nói vẻ đẹp của Kiều Vy quả thực khó mà so sánh được với các cô gái hiện đại. Cô không có một làn da trắng như trứng gà bóc nhưng cô hài lòng với làn da châu Á của mình. Cô cũng không có một đôi mắt tròn, to, trong veo mà đôi mắt của cô luôn ẩn chứa một cái gì đó xa xăm, lạnh lùng. Đó là theo lời nhận xét của bạn bè chứ bản thân Kiều Vy nhận xét mắt mình thì chỉ có một câu “ưu điểm duy nhất có vẻ là đuôi mắt khá dài, hiệu quả liếc mắt đưa tình khá tốt.” Gương mặt cô cũng không tỏa ra vẻ thanh tú hay thân thiện, nhưng ngược lại, nụ cười của cô thực sự có thể khiến người khác bị thu hút theo niềm vui của cô. Đúng, ngoài nụ cười có phần tỏa nắng ra thì Kiều Vy chỉ là một cô gái có nhan sắc trung bình, không quá nổi bật nhưng cũng không đến nỗi bị lu mờ.

Đám cưới hôm nay mời khá nhiều khách khứa, Kiều Vy lại chẳng quen ai mấy, Hạ Vũ và chú rể thì lại quá bận rộn tiếp khách khứa hai họ, chỉ mới đến có một lúc mà Kiều Vy đã cảm thấy vô cùng nhàm chán rồi. Cuối cùng, không chịu được cảm giác nhàm chán khi ngồi chờ trong phòng cưới, cô nghĩ có lẽ mình nên đi dạo xung quanh, ngắm nghía cảnh quan một chút. Dù sao, gia đình cô dâu chú rể cũng khá có điều kiện nên đã thuê một hội trường cưới khá hoành tráng và cảnh quan xung quanh cũng rất rộng rãi, thậm chí đằng sau hội trường cưới còn có hẳn một bãi cỏ rộng rãi.

Sau khi đi xung quanh, Kiều Vy mới khám phá ra, ở phía xa xa, còn có một ngôi nhà gỗ nhỏ xíu. Khi đến gần cô mới phát hiện ra thì ra đó không phải là nhà gỗ thật mà chỉ là một cảnh được dựng lên, chắc là để chụp ảnh nên căn nhà gỗ này căn bản là chỉ có mặt trước chứ không phải là một ngôi nhà hoàn chỉnh. Tuy không phải là một ngôi nhà hoàn chỉnh nhưng mà nó cũng được dựng lên quá khéo rồi, trước cửa còn có dựng hẳn một cái xích đu theo kiểu công chúa. Vốn từ bé đã vô cùng có hứng thú với xích đu, làm sao Kiều Vy có thể bỏ qua một cơ hội được ngồi xích đu như bây giờ. Thế là sau một hồi nhìn trước ngó sau, không thấy có ai bảo vệ, Kiều Vy đã hiên ngang trèo lên xích đu đứng đưa qua lại vô cùng thích thú. Cô chơi rất vui mà không để ý xa xa có một người thanh niên đang nhìn về phía cô với vẻ mặt vô cùng thích thú.

Trong một ngày trời nắng ấm, có một chàng trai với dáng người dong dỏng cao, mặc một bộ vest màu đen làm toát lên khí chất đáng ngưỡng mộ của người mặc. Chàng trai này đang nhìn về phía một cô gái đang vui vẻ ngồi chơi xích đu ở cách đó không xa, cô gái mặc một chiếc váy trắng, khuôn mặt không quá nổi bật nhưng nó lại kết hợp hoàn hảo với bộ váy mà cô đang mặc, cùng với nụ cười vui vẻ có phần trẻ con thích thú tạo cho cô gái cái vẻ trẻ con, khiến người khác muốn được ở bên cạnh xoa đầu và che chở cho cô. Một lúc sau, chàng trai dường như nhận ra mình đã quá vô ý khi đứng nhìn một cô gái không quen biết như vậy cũng liền quay người rời đi.

Lại nói đến Kiều Vy, sau khi đứng đưa thỏa thích trên chiếc xích đu, cô liền cảm thấy có lẽ đã đến lúc mình quay lại hội trường rồi, đám cưới chắc cũng sắp bắt đầu. Nghĩ là làm, cô lại lật đật chạy về khu hội trường nơi tổ chức đám cưới. Trọng điểm cần phải nhắc đến ở đây chính là ở gần hội trường cưới có một cái hồ nhỏ nhỏ nhân tạo. Khi nhân vật nữ chính của chúng ta đang vội vội vàng vàng chạy về hội trường cưới thì quả nhiên, hôm nay thật không phải là ngày may mắn của cô.

Khi cô vừa đi đến cái hồ định mệnh ấy thì có một nhóm người đang bê một chồng ghế khá cao che khuất tầm nhìn đi qua. Kiều Vy cũng đang vội vội vàng vàng mà không để ý đường. Hậu quả chỉ có một, đó là đến lúc Kiều Vy nhận ra cô cần phải tránh mấy người bê ghế đó thì đã quá muộn. Trong không gian bỗng vang lên một tiếng kêu thất thanh rồi một âm thanh báo hiệu có ai đó vừa rơi xuống nước. Và ai đó vô cùng đen đủi ở đây chính là Kiều Vy. Do tránh mấy người bê ghế, cô đã không để ý bên cạnh còn có cái hồ, và hậu quả là có người hôm nay được tắm mát. Bị thu hút bởi tiếng động khi đó, chỉ có một chàng trai cũng đang vội vàng về hội trường cưới. Khi anh quay ra nhìn về hướng phát ra tiếng động thì chỉ thấy có một cô bé đang bơi bơi như chú vịt nhỏ trong hồ nước. Khung cảnh trước mặt anh quả thật là quá đặc sắc rồi. Khoan đã, đó có phải là cô gái ấy không?

- Em có sao không? Đưa tay cho tôi.

Trước khi anh kịp định hình thì anh đã phát hiện ra bước chân mình tiến đến cái hồ nước tự bao giờ và bây giờ, anh đang đưa tay ra để giúp cô bé ra khỏi hồ nước. Ngay khi cô gái bước ra khỏi hồ nước, anh đã bắt

đầu thấy hối hận về hành động của mình. Tình trạng của cô gái quả thật là không thể tồi tệ hơn. Chiếc váy cô đang mặc là một chiếc váy mùa hè lại còn màu trắng, tuy là phần chân váy được thiết kế khá nhiều lớp để tạo độ bông cho váy nhưng phần trên thì... khụ... có chút hơi mỏng manh. Trước tình cảnh này, anh quả thật không biết làm gì hơn ngoài việc cởi áo khoác của chính mình khoác lên người cô gái nhỏ bé đang còn trong tình trạng bàng hoàng, không hiểu vì sao tự nhiên mình lại bị ướt như chuột lột.

Khi cảm thấy có chiếc áo khoác lên người mình, lúc này, Kiều Vy mới sực tỉnh và phát hiện ra tình hình hiện giờ của mình. Trước mặt là một người thanh niên, người ấy đang nói chuyện với những người bê ghế đang đứng xin lỗi cô rồi rút. Cô chỉ cảm thấy giọng người thanh niên này nghe thật vừa tai, rất hay.

- Không có vấn đề gì cả, các anh vội thì cứ đi đi. Tôi sẽ lo cho cô ấy.

- Xin lỗi, xin lỗi. Váy nhờ anh. Chúng tôi đang có việc vội.

- Được rồi, các anh đi đi.

Sau đó, cô thấy chàng thanh niên đó quay ra nhìn mình, anh ấy đang nói chuyện với cô:

- Ừm, em không sao chứ?

Lúc này, cô mới hoàn toàn tỉnh táo về việc mình cần làm:

- Ô, anh là?

- À, tôi tên là Tử Du. Là bạn của chú rể.

- Ồ. Xin lỗi, áo của anh cũng ướt rồi.

- À, không sao không sao. Quan trọng là bộ váy của em giờ ướt hết rồi, phải làm sao đây?

- Em là bạn của cô dâu, có lẽ, em có thể mượn được chị ý cái gì đó để mặc tạm, nếu em tìm được chị ý trong hội trường kia.

- Được thôi, để tôi đưa em đến phòng nghỉ rồi tôi sẽ đi tìm cô dâu cho em. Em lúc này... ừm... có vẻ không được phù hợp lắm để đi vào hội trường.

- Cảm ơn anh ạ.

Đi theo sau người con trai đó, Kiều Vy bỗng có cảm giác mình thật nhỏ bé. Anh rất cao, bờ vai cũng rất rộng, dường như chỉ cần đi theo cái bóng của anh là có thể che nắng cho cô vậy. Sau khi ngồi chờ trong phòng một lúc đã thấy Hạ Vũ chạy vào.

- Kiều Vy, em sao rồi?

- Không có gì, em chỉ bị ướt thôi. Giờ thì hơi khó chịu, có vẻ là bị ướt nên bị cảm rồi.

- Hix, xin lỗi em, để chị đi hỏi xem mấy người bê ghế đấy là ai.

- Hạ Vũ, không có gì đâu. Người ta cũng không cố ý, là em không cẩn thận thôi mà. Ừ mà sao chị biết tình hình nhanh vậy?

- Là Tử Du kể cho chị. Anh ấy tìm chị, bảo là em đang đợi chị, rồi kể cho chị chuyện xảy ra.

- Ô, thế giờ anh ý đâu rồi ạ?

Lúc này còn chưa kịp cảm ơn cho chàng hoàng tử tể, giờ muốn cảm ơn thì lại chẳng thấy ân nhân đâu nữa rồi.

- À, lúc bọn chị quay lại thì anh ấy nhận được điện thoại, có việc nên về trước rồi. Để chị lấy bộ quần áo của chị cho em mượn.

- Nhưng mà em còn cầm áo khoác của anh ý mà?

- Ừm, thôi không sao đâu. Cứ để đấy, để về sau chị trả cho. Nào, nào, em đi thay quần áo đi không lại ốm bây giờ.

Trước sự sốt sắng của Hạ Vũ, Kiều Vy đã thay áo phông, quần jean, tung tăng trở lại hội trường cười tay trong tay với cô dâu. Vừa đi cô vừa nghĩ đến người đã cho cô mượn áo khoác lúc nguy cấp như thế. Tử Du, một cái tên thật đặc biệt, cái tên này nhất định cô sẽ nhớ.

4. Chương 4: Đi Làm Thêm

“Cho đến bây giờ em vẫn còn yêu anh, yêu anh rất sâu đậm

Dù là tình yêu hay tình bạn thì cũng đều được

Đó là niềm hạnh phúc trong trái tim em

Dù em biết tim mình đang đau nhói...”

Tiếng nhạc chuông bài “Em sẽ ổn thôi” của Vương Tâm Lăng đã từ lâu trở thành nhạc chuông điện thoại của Kiều Vy.

- Alo, chị à?

- Ủi chị đây.

- Chị đã đi tuần trăng mật về rồi cơ à?

- Ủi chị về rồi, đi vui lắm, sau này em lấy chồng nhất định phải học chị đi tuần trăng mật ở đây đó.

- Vấn đề này cứ để xem xét sau đi. Thế chị đi chơi vui thế có nhớ mua quà cho em không đấy?

Tuy cũng rất muốn biết cô đi tuần trăng mật thế nào nhưng mà quà vẫn là vấn đề cần hỏi trên hết.

- Ô, quà thì không có nhưng chị có một tin vui đấy nhé.

- Chị đã... rồi sao?

- Ấy, cái con bé này. Chị có nhanh thì cũng không nhanh thế chứ. Tin vui chị muốn thông báo cho em là chị tìm được chỗ thực tập cho em đấy, muốn thử không?

- Có chứ. Ở đâu vậy chị? Mà làm gì thế ạ?

- Chính là làm thư ký cho giám đốc khách sạn của bạn chị. Em yên tâm, cứ đi làm đi, chị đã liên lạc với bạn chị cho em rồi, em sẽ được tiếp đón tốt.

Nghe thấy Hạ Vũ nói, Kiều Vy như mở cờ trong bụng. Quả là cô đang rất muốn tìm chỗ thực tập. Món quà này chắc chắn là quý hơn tất cả các món quà khác rồi.

- Chị lại đùa em rồi. Em có muốn đi chơi đâu, em muốn đi làm để lấy thêm kinh nghiệm thôi mà.

- Chị biết rồi, chị sẽ nhắn tin địa chỉ cho em, mai em cứ đến hỏi là sẽ được gặp sếp của em.

- Vâng. Cảm ơn chị trước nhé.

- Không có gì, khi nào mời chị một bữa thịnh soạn là được rồi ha. Cứ thế nhé, chị hơi bận tí.

- Vâng ạ, bye bye chị.

- Bye bye.

Cú điện thoại vừa rồi là của Hạ Vũ, thì ra là kì trăng mật của cô ấy đã kết thúc. Lí do vì sao vừa về, Hạ Vũ đã vội vàng gọi điện cho Kiều Vy chính là vì cuộc điện thoại trước đây ba mươi phút của cô.

- Alo, Hạ Vũ nghe a!

- Tử Du đây.

- Alo, ai đấy ạ? Em có nghe nhầm không? Là Tử Du đại nhân hạ cố gọi điện cho em sao?

- Em thật là nhiều chuyện. Anh gọi em là có việc.

- Việc gì vậy? Em với anh làm gì có việc gì với nhau nhỉ, trừ phi...

Điện cười đen tối của Hạ Vũ khiến cho ai kia bên đầu dây điện thoại đỏ mặt.

- Khụ... ừm ý anh là chỗ anh đang thiếu một thư kí, em có tình cờ biết ai đang cần tìm việc làm thêm không?

- Ờ em không nghe rõ, có phải ý anh là anh muốn nhờ em hỏi Kiều Vy có muốn đến chỗ anh làm thư kí không hả?

- EM! Anh chỉ nói là chỗ anh cần thư kí làm bán thời gian thôi, em có quen ai thì giới thiệu cho anh!

- Được được em hiểu mà, để em sẽ hỏi Kiều Vy cho anh. Thế nhé!

- Em!

Tử Du còn chưa kịp nói gì thì điện thoại đã bị cúp. Giơ tay lên xoa khuôn mặt nóng bừng của mình, bản thân anh cũng không hiểu tại sao mình lại làm thế. Chỉ cảm thấy sau đám cưới hôm đó, anh chỉ thấy cô bé đó thật sự rất thú vị, có một sự tò mò rất lớn về cô bé gặp xui xẻo rơi xuống hồ hôm ấy.

Vừa cúp điện thoại, Hạ Vũ đã cười như điên như dại, sau đó liền nhắn tin báo cáo cho đức phu quân yêu quý, nội dung chỉ vồn vện “Có biến! Hòa thượng đã hoàn tục!” Sau đó, trên khuôn mặt cười đến méo mó của Hạ Vũ có chút gì đó vô cùng vô cùng mờ ám. Mình đã nói rồi mà, chắc chắn là có gian tình từ sau hôm đám cưới đấy. Làm gì có chuyện một người bận rộn như Tử Du mà lúc mình mang áo đi trả lại ngồi nói chuyện lâu như thế. Mà nội dung câu chuyện lại chủ yếu toàn xoay quanh Kiều Vy, nào là sau đó cô bé thế nào, có làm sao không, rồi nói một thôi một hồi đã nói đến Kiều Vy bao nhiêu tuổi, học ở đâu, học ngành gì.

Tử Du bình thường không tò mò về một người mới quen như thế, trừ khi giữa hai người có gian tình. Không ngờ không ngờ nha, con bé Kiều Vy nhìn thế mà lại có thể biến hòa thượng thành tráng sĩ khó qua ải mỹ nhân. Nghĩ một lúc mà suy nghĩ của Hạ Vũ đã bay xa thật xa đến một ngày hai con người còn chưa thân thiết kia đám cưới để cô đòi tiền làm bà mối rồi.

“Cuối cùng em đã chờ được anh, cũng may em đã không từ bỏ

Hạnh phúc khó tìm thấy, mới khiến người ta càng thêm trân trọng

Cuối cùng em đã chờ được anh, suýt chút nữa đã bỏ lỡ anh rồi

Ở độ tuổi tốt nhất gặp được anh, cũng xem như đã không phụ lòng chính mình

Cuối cùng em đã chờ được anh rồi...”

Lại cái nhạc chuông báo thức đáng chết đánh thức Kiều Vy dậy vào thứ hai đầu tuần. Nằm lăn qua lăn lại một lúc Kiều Vy mới chợt bật dậy. Chết rồi, hôm nay là ngày đầu tiên cô đi thử việc. Cả tối hôm qua chuẩn bị, ngủ muộn, sáng nay lại quên mất. Vội vội vàng vàng thay quần áo, cũng may, tối qua, Kiều Vy đã cẩn thận chuẩn bị mọi thứ chu đáo nên tuy hôm nay dậy muộn nhưng cũng tiết kiệm được kha khá thời gian. Thực ra cũng vẫn chưa hẳn là muộn, nhưng hôm qua, Kiều Vy mới phát hiện xe cô bị hỏng vẫn chưa mang đi sửa nên đành phải gọi điện cầu cứu Hạ Vũ. Cũng may cô nàng Hạ Vũ lần này lại nhiệt tình hết sức, nhận lời sáng sẽ qua đón cô ngay lập tức, và lúc này đây, cô nàng Hạ Vũ không có tính kiên nhẫn cao đã bắt đầu giục cô loạn cả lên.

Vừa đến cổng khách sạn Trần Phong, Kiều Vy chỉ kịp vội vàng vàng chào Hạ Vũ rồi phi thân như bay vào khách sạn. Và hậu quả của việc vội vàng phi thân vào khách sạn chính là cô lại đâm vào một người tưởng lạ mà quen. Đối mặt với cô bây giờ chính là một bộ vest màu đen được là thẳng thăn, ngẩng mặt lên, cô phát hiện một gương mặt điển trai cũng đang mắt to trừng mắt nhỏ với cô, có vẻ cũng quá là ngạc nhiên khi sáng sớm đã có một cô nhóc đâm sầm vào mình như vậy.

- Em xin lỗi ạ.

Nguyên tắc của Kiều Vy chính là không cần biết là ai, mình va vào người ta, mình có lỗi, cứ xin lỗi trước đi cho chắc. Đáp lại lời xin lỗi của cô, người thanh niên kia chỉ khẽ cười. Đối mặt với nụ cười mỉm đầy sức quyết rũ của anh, xin lỗi, Kiều Vy chỉ là cô gái trẻ yêu trai đẹp à không yêu cái đẹp bình thường, cô không

chống trọi được trước một nụ cười có độ sát thương cao đến vậy mà vô tình bị hấp hồn. Thấy vẻ mặt ngờ nghệch của cô, anh mới nhẹ nhàng nói:

- Xin chào, không nhớ tôi sao? Tôi là Tử Du

Đừng... Cái tên Tử Du này nghe thật là quen tai nha. Chẳng nhẽ đó chính là người con trai cô gặp trong đám cưới của Hạ Vũ? Nhưng sao hôm đó khi nhìn anh ta, cô không nhận ra là mình đã gặp được một cực phẩm soái ca như vậy nhỉ?

- Ô, anh có phải là người đã cho em mượn áo khoác trong đám cưới của Hạ Vũ không ạ?

- Đúng. Rất may vì em vẫn còn nhớ.

Trái đất đúng là tròn nha, lại cho cô gặp lại một soái ca cực phẩm như thế này. Chắc hôm đấy, cô còn mãi bận tâm đến việc mình bị ướm nên mới không để ý đến anh. Cũng may hôm nay được gặp lại nha, không có thì thật là lãng phí cho con mắt soi trai đẹp của cô.

- Không có, em cũng không có để quên thế mà.

- Thật sao?

- Thật ạ

Vừa nói cô còn không quên khuyến mãi thêm một nụ cười duyên dáng, mặt cố gắng mở thật to cho nó tròn tròn một tí. Thực ra là cố gắng tạo ra khuôn mặt ngây thơ, trong sáng, chó con để tạo tính tin tưởng. Nhìn cô bé trước mặt hơn ha hơn hờ khi thấy mình, trong lòng Tử Du bỗng thấy vui hơn mấy phần. Cô bé này thấy anh lại vui vẻ như thế có phải là do ấn tượng của cô về anh là vô cùng tốt, cô giờ cực kì có thiện cảm với anh không? Chắc hẳn là như thế rồi. Tử Du chỉ cảm thấy vui vẻ mà không để ý rằng hình như đây là lần đầu tiên anh để ý đến ấn tượng của người khác về anh như thế.

- Tốt.

- Dạ?

- Không có gì. Lúc nào em cũng thích va vào người khác nhỉ?

- Không có đâu a. Là tại em đang vội, a...chết rồi, em đang vội, xin lỗi, nói chuyện với anh sau nhé.

Quả là Kiều Vy đang rất vội. Chẳng qua là nhất thời gặp lại được trai đẹp khiến cô quên mất mục đích của mình, nhưng mà giờ thì cô nhớ ra việc mình cần làm rồi. Thế là đành ngậm ngùi mà gạt trai đẹp sang một bên để vì sự nghiệp công việc to lớn. Nhưng do Kiều Vy đang mãi cong đuôi lên mà chạy nên không để ý, người con trai vừa nói chuyện với cô đang có một khuôn mặt phi thường thú vị. Đó hình như là khuôn mặt của một người đang cảm thấy quá nhàm chán bỗng nhìn thấy chuẩn bị có trò vui trước mắt vậy.

Ngày đầu tiên đi làm của Kiều Vy nhờ ai đó mà thật sự là trở nên quá đặc sắc rồi. Cụ thể thì chính là như thế này đây. Kiều Vy nhà ta với tâm thế là người đi làm muộn, vội vội vàng vàng chạy đến phòng quản lí để nhận việc. Đối mặt với cô chính là trưởng phòng quản lí, chị này chẳng thềm nói gì, chỉ khinh bỉ nhìn bộ dáng hốt hơ hốt hải của cô rồi buông một câu xanh rờn

- Nhân viên thực tập thôi, cứ từ từ đi, vội vội vàng vàng cái nỗi gì chứ. Thực tập ở phòng nào thì đến văn phòng phòng đấy đi nha.

Thế là cô gái nhỏ Kiều Vy của chúng ta lại lôi thôi lếch thếch chạy lên phòng giám đốc. Lần này đối mặt với cô chính là thư kí của giám đốc. Khác với trưởng phòng quản lí, chị gái thư kí đón tiếp cô với một bộ mặt vô cùng là giống như tri ân lâu ngày không gặp. Vừa nhìn thấy cô, chị gái thư kí đã tay bắt mặt mừng, ôm cô thăm thiết:

- Ôi, em gái thân yêu à, chị chờ em mòn mỏi rồi đây.

- O, em xin lỗi, em đến muộn ạ.

- Không sao không sao, chờ mãi cũng chịu cho thêm người đến là tốt lắm rồi.

- Dạ?

- Không có gì, không có gì. Em gái à, em tên gì vậy?

- Em tên Kiều Vy ạ.

Chị gái thư kí cứ thế là tuôn một tràng dài không ngừng nghỉ, Kiều Vy chỉ còn biết mắt tròn mắt dẹt gật đầu như gà mổ thóc lắng nghe từng lời của chị gái thư kí.

- Em gái à, mọi người đều gọi chị là Krystal nên em cũng cứ gọi chị như thế nhé.

- Krystal? Tên tiếng Anh ạ?

- Ha ha cũng không hẳn, chị cũng chả biết vì sao mọi người lại gọi chị như thế. Cái này là do mọi người đặt cho chị đó, chắc tại chị mỏng manh như pha lê ý mà ha ha.

Chị gái ơi, chị có thể tự sướng hơn được không? Kiều Vy nghĩ thầm. Nhưng chỉ ít phút sau, Kiều Vy đã hiểu được vì sao chị gái thư kí lại vừa nhìn đã yêu cô đến như vậy. Không có lí do nào khác, đó là công việc của thư kí quá là nhiều, một mình Krystal vốn là không thể làm xuể, giờ có thêm Kiều Vy khác nào có thêm một trợ thủ đắc lực. Thế là cả một ngày, chỉ bằng việc làm quen công việc mà Kiều Vy đã chạy qua chạy lại cả tòa nhà đến vài chục lần. Đến khi tan làm, Kiều Vy chỉ có thể mặt trắng bệch, mắt rưng rưng nhìn Krystal:

- Krystal, trước khi em đến, ngày nào chị cũng là như vậy đó. Em không biết sắp của chúng ta biến thái thế nào đâu.

- Biến thái?

- Em có biết thế nào gọi là trai đẹp chỉ nên đứng từ xa trông, không nên có bất kì quan hệ cũng như dây dưa, còn tuyệt đối không nên lại gần không?

- Chính là yêu nghiệt ạ?

- Chính xác, sai lầm lớn nhất của chị chính là thấy trai đẹp không kiềm lòng được mà đến gần, đã đến gần lại còn làm thư kí cho trai đẹp. Quả là đau khổ a, chị vô tội, chị chẳng qua chỉ là người yêu cái đẹp, thấy sắp đẹp trai nên mới sống chết xin vào đây, có cần phải hành hạ chị thế không a. Em nhìn xem, mới có một năm làm ở đây mà chị đã hoa úa liễu tàn, tiêu tụy đến thế này a.

Kiều Vy còn đang định kêu khóc Krystal quá đáng, bắt nạt giao cho cô quá nhiều việc, giờ đổi lại là cô còn chưa nói được mấy câu đã bị Krystal ôm chầm lấy khóc lóc kể khổ. Thực ra cô cũng cảm thấy cách ăn nói của Krystal thực ra cũng có một chút “khoa trương” nhưng mà với tinh thần đồng đội cao cả, cô cũng không thể thấy người ta khóc còn mình thì cười hi hi được. Thế nên, cảnh tượng lúc này đúng là không thể đặc sắc hơn, chính là một thư kí và một thư kí thực tập đang ôm nhau khóc. Vừa bước vào văn phòng sau một ngày công tác, Tử Du những muốn dọa Kiều Vy với vị trí giám đốc của anh, ai ngờ chứng kiến cảnh tượng đặc sắc trước mặt, chính anh mới là người bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh. Sao anh còn chưa kịp làm gì mà cô đã bị cô gái khác ôm dính lấy như vậy rồi.

- E hèm, có ai vừa chết sao?

- Chính là có hai người sắp chết a.

Hai giọng nữ trong trẻo đồng thanh trả lời anh. Im lặng một lúc, hai cô gái đang ôm nhau tình thân mến thương mới từ từ tách nhau ra, từ từ đứng lên. Và trong khi Krystal cúi đầu nhận lỗi thì Kiều Vy lại được lần thứ n trong ngày hôm nay được trọn mắt kinh ngạc.

- Anh!

- Chào mừng em đến Trần Phong!

- ...

Lúc này, đến lượt Krystal tròn mắt nhìn một nam một nữ đang mắt to trừng mắt nhỏ trong phòng.

- Hai người quen nhau?

- Quen.

- Hơi hơi.

Tử Du không ngần ngại đáp nhưng khi nghe được câu trả lời của Kiều Vy lại bỗng chột dạ, còn Krystal đã hóa đá từ lâu vì sự đồng thanh trả lời của hai người. Trong khi một người thì hóa đá, một người thì chột dạ, Kiều Vy lại chỉ tự hỏi “Thế gọi là quen sao? Thế là cuối cùng mình cũng được quen với soái ca à?” Nghĩ đến đây, mắt con người mê trai đẹp như Kiều Vy lập tức sáng lên, nhìn Tử Du, cơ thể không tự giác mà xích lại gần một chút. Bỗng dưng thấy vẻ mặt này của Kiều Vy, Tử Du còn đang chột dạ bỗng lại thấy lạnh sống lưng. Anh bối rối rồi.

- Khụ, hai người đang làm gì vậy?

- Không có.

Sự đồng thanh lần này lại chính là giữa Krystal và Kiều Vy. Sự đồng thanh lần này lại khiến cho Tử Du thấy khó chịu. Gì chứ, mới gặp nhau có một ngày mà đã tâm đầu ý hợp như vậy? Thực ra, cả ngày hôm nay, Tử Du không có mặt ở văn phòng cũng là do bất đắc dĩ. Căn bản là công việc độ này quá bận rộn, hôm nay anh phải đi họp suốt. Rồi lại nghĩ cứ để cho Kiều Vy với Krystal làm quen với nhau cũng được. Tình cách của Krystal, Tử Du quá hiểu. Cô nàng nhiều chuyện này sẽ không để cho Kiều Vy cô đơn đâu. Nhưng anh không ngờ, hai người mới đó mà đã có tình cảm sắt son đến vậy. Thầm tính tuổi của Krystal, sao giờ này cô ấy vẫn chưa có người yêu, đúng là cũng có chút kì lạ. Anh phải chú ý hơn mới được. Trong khi Tử Du đang suy nghĩ, dần dần có nên điều hai người làm những công việc cách xa xa nhau một tí hay không thì giờ tan tầm đã đến. Liếc thấy sắp lớn vẫn đang trầm tư, Krystal mới dè dặt lên tiếng.

- Giám đốc, hôm nay còn có việc gì không ạ?

Nghe thấy tiếng Krystal, lúc này Tử Du mới máy móc nhìn đồng hồ, phát hiện ra đã đến giờ tan tầm.

- Ủ, hết giờ rồi thì em về đi.

- Vâng ạ. Em chào sếp.

Như được giải thoát, Krystal ba chân bốn cẳng thu dọn đồ đạc rồi xách túi đi mà như chạy, trước khi đi còn tình thương mến thương nắm tay Kiều Vy, về mặt bị ai.

- Tiểu Vy, chị về trước. Mai gặp lại em nhé.

Cơ mặt Kiều Vy bỗng giật giật, họ trở nên thân thiết như vậy từ bao giờ vậy? Mà cảnh này lọt vào mắt của Tử Du lại thành hai người tình thương mến thương không nở chia lìa. Đợi đến khi Krystal đi rồi, anh mới lên tiếng.

- Em ngồi đi, chúng ta nói chuyện một lát. Anh là giám đốc ở đây.

- À, Hạ Vũ bảo em đến đây thực tập, em cũng không biết anh là giám đốc.

- Anh nhờ Hạ Vũ giới thiệu ột người đến hỗ trợ Krystal, cũng không ngờ Hạ Vũ giới thiệu em. Hình như em mới năm hai, liệu đến đây thực tập có được không?

- Không sao đâu ạ. Em cũng sắp hết năm hai, chuẩn bị được nghỉ hè rồi ạ. Chỉ cần không phải ngày nào cũng phải đến là được ạ.

- Ủ, không sao, hôm nào em bận cứ trao đổi xin nghỉ với Krystal là được rồi.

Nói đến đây, không khí giữa hai người lại trở nên có chút trầm mặc. Cả hai đều không biết phải nói gì. Nói về công việc thì thực sự Tử Du không có hứng thú, cả ngày đã bận công việc tui bụi rồi. Mà hơn nữa, anh cũng tin là Krystal đã nói cho Kiều Vy hiểu khá rõ về cách làm việc ở đây, thậm chí nhìn bộ mặt có phần bơ phờ của cô, anh còn đoán rằng có lẽ, bản thân cô đã thấm thía hơn ai hết. Nhưng ngoài công việc ra thì lại chẳng tìm được chủ đề nào để nói cả. Anh cứ trầm mặc mãi, chỉ có ánh mắt là không dời cô. Cô gái nhỏ có tên Kiều Vy đang ngồi trước mặt anh. Không biết trong ngày đã bị Krystal dọa nạt gì mà giờ hình như cô sợ đến nỗi không dám nhìn thẳng mặt anh, cứ mắt nhìn mũi rồi tay vo viên vạt áo đã nhăn nhúm. Chẳng nhẽ, anh đã làm gì khiến cô sợ đến thế sao?

Trong khi Tử Du đang lo lắng là đã làm gì khiến cô có ấn tượng xấu về anh thì trong lòng Kiều Vy lại không ngừng gào thét, “anh đẹp trai à, đừng nhìn em chăm chăm như thế được không? Người ta cũng biết ngại

mà. Anh nói gì đi chứ?” Cuối cùng Kiều Vy cũng cảm thấy không thể giả dạng cô gái e thẹn lâu hơn được nữa đành lên tiếng trước.

- À, hôm đám cưới, cảm ơn anh ạ.
- Không có gì. Cũng nhờ thế mà quen được em.
- Có gì đâu ạ.
- Muộn rồi, em về đi. Mà em đi gì đến đây vậy?
- À, sáng nay Hạ Vũ đèo em đến. Xe em bị hỏng. Chắc giờ em đi xe buýt về thôi.
- Giờ này đông lắm, nhà em ở đâu? Nếu không ngại, anh có thể cho em quá giang.
- Ồ, thôi không cần đâu ạ. Thế thì phiền anh lắm.

Thực ra, lúc này trong đầu Kiều Vy lại đang đấu tranh tư tưởng. Giờ mà để anh đèo về thì kể cũng ngại thật, nhưng mà hôm nay làm việc vất vả cả ngày mà lại phải ngồi trên xe bus cả tiếng đồng hồ thì chẳng khác nào hành xác. Thật là khó nghĩ quá mà.

- Không ngại đâu, đằng nào anh cũng tiện đường. Đi về thôi.
- Dạ, cảm ơn anh ạ.

Nghe thấy câu cuối của Tử Du, bao sự ngại ngần trong lòng Kiều Vy đã tan biến hết, cô lại tự an ủi bản thân, là anh miễn cưỡng muốn em về với anh thôi mà. Không phải tại em thích nhờ vả, không phải tại em đầu nua.

5. Chương 5: Đưa Đón

Khi Tử Du đưa cô về đến nhà thì trời đã khá nheo tối. Cũng chỉ tại đang đi, anh kêu đói, mà về nhà lại không có ai nên muốn mời cô đi ăn cùng rồi hẵng về. Nghĩ là cũng chẳng thiệt thời gì, với lại nghĩ rằng anh sống một mình, về ăn một mình cũng buồn, mà người ta đã đưa mình về nhà, nên Kiều Vy cũng không nỡ để anh mang bụng đói về nhà. Thực ra Tử Du cũng là người rất dễ chịu, nhìn bề ngoài anh đối với mọi người có phần lạnh lùng, xa cách nhưng đối với những người đã thân thiết với anh, anh lại là một con người hoàn toàn khác.

Lúc đầu, hai người còn khá ngại ngần nhưng về sau, cô và anh nói chuyện cũng dần thoải mái hơn. Dần dần, cả hai người cũng trở nên cởi mở hơn. Họ trò chuyện như những người bạn. Khi cô biết anh hơn cô những tám tuổi, cô còn vô cùng ngạc nhiên. Cả vẻ bề ngoài lẫn cách nói chuyện của anh đều trẻ hơn tuổi rất nhiều. Ấy, sao cô lại toàn nghĩ về anh thế này. Tự gõ đầu mình, cô thật là không có tiền đồ mà. Mới tiếp xúc với anh có một lúc mà đã bị anh cuốn hút rồi. Nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn quyết định trèo lên giường đi ngủ. Mai còn phải đi làm nữa. Mà nhắc đến đi làm, hôm nay đi cả ngày, xe vẫn chưa mang đi sửa, mai đành dậy sớm đi xe buýt vậy. Ôi thật là mệt mà.

Khi Kiều Vy đã yên vị lăn qua lăn lại trên giường thì lúc này, Tử Du mới về đến nhà. Nói là tiện đường chứ thực ra nhà anh và nhà cô không hề gần nhau tí nào. Nhưng mà muốn nói chuyện nhiều hơn với cô, chắc cũng chỉ còn cách đó. Kiều Vy - một cô gái thật thú vị. Trông cô có vẻ là một cô gái cởi mở, dễ gần nhưng càng nói chuyện với cô, anh lại càng cảm thấy cô không chỉ là một cô gái vô tư, vô lo, đơn giản như mọi người vẫn thấy. Bản thân cô chính là một quyển sách mà anh cảm thấy, chừng nào anh chưa đọc đến trang cuối, anh vẫn không biết đó là một quyển sách như thế nào. Nói chuyện với cô tuy có phần khá ngô nghê, trẻ con, nhưng lại không hề nhàm chán, gần gũi nhưng không suồng sã, xa cách nhưng không lạnh nhạt. Ôi mà có chuyện gì xảy ra thế này? Sao càng tiếp xúc nhiều với cô, anh lại càng suy nghĩ nhiều về cô hơn vậy? Đi ngủ, đi ngủ sẽ không nghĩ nữa.

Thế là tối hôm đó, có hai người nghĩ về nhau rồi chìm vào giấc ngủ. Do tối đi ngủ sớm mà sáng hôm sau, Kiều Vy đã rất đúng giờ, quần áo chỉnh tề, dung nhan tươi tỉnh đứng chờ nghiêm túc ở bên xe buýt. Chưa chờ được bao lâu thì bỗng có một chiếc xe ô tô đen đỗ trước mặt cô. Người ngồi trong xe từ từ hạ kính xuống, không ai khác chính là Tử Du.

- Ô, anh Tử Du!
- Ha ha thật là có duyên, em chuẩn bị đến khách sạn à?
- Vâng ạ, sao anh đi làm sớm vậy?
- Chuyện, anh là giám đốc mà. Lên xe đi, anh đưa em đi luôn.
- Ô, thế thì tốt quá.

Vừa trèo lên xe, cô mới phát hiện ra bài hát mà anh đang bật:

“Là ai đã gây ra cho em vết thương ngày hôm qua.

Ngày hôm nay tôi muốn em quên đi tất cả.

Là em, là tình yêu em đã làm tôi trở nên mạnh mẽ.

Vì em mà tôi tranh đấu, vĩnh viễn không nhận thất bại.

Hãy để tôi chăm sóc em, tôi muốn mang đến hạnh phúc
cho em sau những ngày đau khổ ấy.

Tôi đã vượt qua sự tưởng tượng của chính mình.

Mọi vết vạ đau thương tôi nguyện vì em gánh vác.

Hãy để tôi chăm sóc em, tương lai của em hãy để tôi gánh vác.”

- Ô anh cũng nghe nhạc Trung à?
- Ủ, ngày xưa anh có từng học qua tiếng Trung. Anh có một nửa là người Trung mà.
- Một nửa người Trung?
- Ủ...

Thế là dưới sự tò mò gợi chuyện của Kiều Vy, Tử Du đã thành thật khai ra về hoàn cảnh gia đình nhà anh cho Kiều Vy. Thì ra, anh sinh ra và lớn lên ở Trung Quốc, thế mà nhìn chả thấy giống gì cả.

- Em thích tiếng Trung sao?
- Vâng, em thấy tiếng Trung rất thú vị. Nền văn hóa, lịch sử của Trung Quốc cũng rất thú vị.
- Em có vẻ hứng thú với lịch sử?
- Tất nhiên rồi. Em cực thích lịch sử luôn ý...

Câu chuyện của hai người cứ kéo dài kéo dài mãi. Từ hai người xa lạ, những câu chuyện về bản thân giúp họ hiểu thêm về sở thích, tính cách, thói quen của nhau.

- Em có học tiếng Trung không?
- Em đang học tiếng Trung mà. Mà anh chắc chắn rất giỏi tiếng Trung, phải dạy em vài chiêu cơ bản đây. Đây là bài gì của Mayday ý.
- Hãy để anh chăm sóc em.
- À à, đúng rồi ạ.

Kì lạ, sao cô cứ có cảm giác lúc anh nói ra tên bài hát này anh lại quay qua nhìn cô, ánh mắt có phần ám áp đến thế nhỉ? Chắc cô bị ảo tưởng sức mạnh rồi, làm gì có chuyện anh lại dùng loại ánh mắt đầy tình cảm thế để nhìn cô. Nhưng chỉ nghĩ đến đây thôi cũng khiến gò má cô ửng hồng.

- Sao mặt em tự nhiên lại đỏ như thế? Không khỏe sao?
- A không có gì ạ, chắc tại trong này hơi bí đó.
- Vậy sao? Thế em mở cửa sổ xuống cho thoáng cũng được.

- Vâng ạ.

Thế là Kiều Vy cứ mang cái tâm trạng lửng lơ lơ ửng đến khách sạn. Vừa bước vào phòng làm việc, Tử Du như biến thành một con người khác. Vừa rồi anh gần gũi, thân thiết với cô là thế, giờ lại trở nên giống một ông sếp thực sự, bận rộn đủ việc. Thế là Kiều Vy chỉ còn cách tình thương mến thương, cùng xử lý đồng văn kiện, công việc lật vạt của thư kí cùng Krystal.

- Tiểu Vy, mau khai sẽ được khoan hồng.

Đang gõ văn bản, cô bỗng thấy Krystal bá vai bá cổ mình.

- Khai gì cơ ạ?

- Hôm nay nha, chị thấy có người đi cùng xe với sếp nhà mình á.

- ...

- Người đẩy tình cờ lại rất giống em nha ha ha.

Krystal vừa dùng đến tuyệt chiêu nụ cười phù thủy đã khiến cô sởn cả gai ốc. Thật là còn vòng vo gì nữa chứ, làm gì có người nào giống cô, người đó chính là cô mà.

- Em chỉ là tiện đường. Sếp thấy em đang chờ xe buýt nên tiện đường đưa đi thôi.

-Ồ, khéo nhỉ. Sao chị chả bao giờ được tiện đường thế nhỉ?

- Chị này...

- Ha ha chị đùa thôi, Tiểu Vy Vy. Chị đây nói cho em biết, sếp nhà mình rất là lạnh lùng nha, cơ mà chị lại thấy sếp không có lạnh lùng với em như thế đâu. Thật là kì lạ đó.

- Chẳng qua là em quen với bạn của sếp thôi.

Kiều Vy thực không muốn có những thông tin đồn đại không hay về cô và anh. Môi trường công sở ghen ghét, đố kị nhau như thế nào, cô đã từng được nghe kể. Ngoài mặt người ta còn nói nói cười cười với mình nhưng không biết trong lòng thực ra đang bày mưu tính kế điều gì. Dù sao cô cũng mới đến đây, chưa hiểu bất kì cái gì, cẩn thận một chút vẫn hơn. Hơn nữa, sự thật là giữa anh và cô đúng chỉ là tình cờ, cô cũng không muốn chuyện này đến tai Tử Du, anh lại hiểu nhầm là do cô phao tin đồn thất thiệt.

- À, mai mới như thế cũng tốt mà.

- Krystalll, chị lại trêu em rồi.

- Bé con, trêu em thật là thú vị nha. Nhưng mà chị nói thật đấy. Chị đây thấy em rất có triển vọng giành được cảm tình của sếp nha. Sếp già nhà mình cũng cần có người chăm sóc rồi ha haha...

- Ai nói tôi già?

Krystal còn chưa cười xong thì một giọng nói lạnh lùng đã vang lên sau lưng. Thầm chửi rửa sao số mình đen đủi như vậy? Nói xấu sếp lần nào là bị tóm ngay, Krystal liền thức thời sửa sai.

- Nói em, là nói em đã già rồi, cần phải tìm người chăm sóc ngay không thì sẽ không kịp nữa.

Lời còn chưa nói xong, cô nàng đã lượn vèo một vòng về bàn làm việc của mình, không quên bỏ lại câu cảm than “Ôi! Tôi đã già thật rồi!”

- Em đừng để ý, cô ấy hay trêu đùa lung tung vậy đấy. Đúng là giao cho cô ấy quá ít việc rồi.

- Không có gì đâu ạ, chị ý cũng rất vui tính. Có chị ý, em thấy làm việc rất thoải mái mà.

- Vậy sao?

- Thật mà.

Nói rồi cô cũng không quên khuyến mãi thêm nụ cười vô cùng tin tưởng, cộng thêm gợn ngón tay cái chỉ lên trời. Nhìn bộ dạng này của cô, Tử Du không kìm được khẽ mỉm cười khiến cho ai đó, ngón tay đang gờ bắt

động trong không khí, đứng hình mất mấy giây. Đợi đến lúc anh đi rồi, cô mới hoàn hồn trở lại. Đúng là trai đẹp chỉ nên đứng từ đằng xa nhìn mà, cô còn chưa lại gần lắm mà đã suýt bị hút hồn mất rồi.

Mới đó mà đã ba tháng kể từ lúc Kiều Vy bắt đầu vào thực tập ở khách sạn Trần Phong của Tử Du. Từ tuần trước khi cô bắt đầu được nghỉ hè, thì ngày nào cô cũng bắt đầu làm việc. Tuy Tử Du cũng từng nói với cô.

- Em không cần phải ngày nào cũng đến đây như thế. Nghỉ hè cũng nên tranh thủ đi chơi chút chút, em chăm chỉ như thế chỉ tạo cơ hội cho Krystal lười nhác, dồn đẩy việc cho em thôi.
- Không sao mà. Đàng nào ở nhà em cũng chẳng có việc gì làm. Đến đây cũng vui, ít nhất còn có Krystal chơi cùng.
- Em chăm chỉ như thế bỗng làm sếp như anh cảm thấy mình hơi bị bóc lột thực tập sinh.
- Không có gì, anh trả thêm lương cho em là được rồi mà.
- Em cũng thông minh phết đấy chứ.
- Chuyện, em mà.

Đây là một trong số những mẫu hội thoại trong những lần Tử Du đưa Kiều Vy đi làm. Vì chỗ làm cũng khá xa so với nhà cô nên sau khi quán triệt tinh thần con gái, mẹ cô đã ra chỉ thị “Thôi, cứ đi xe buýt đi con ạ. Đi xe máy mệt lắm.” Đối với Kiều Vy thì đi gì cũng chỉ như nhau thôi, nên cô cũng đồng ý với mẹ. Nhưng cũng khéo thay, từ hồi cô chuyển hoàn toàn sang đi xe buýt, Tử Du lại hoàn toàn căn chuẩn lúc cô đang đứng đợi xe buýt để phóng qua. Thế là lại điệp khúc tiện đường, cô lại được anh cho quá giang đến cơ quan. Thậm chí cô còn nghi ngờ nếu như không phải lúc về anh hay phải đi tiếp khách chứ không về thẳng nhà thì liệu anh có trở thành tài xế đưa đón của cô luôn không nữa. Lúc đầu, Krystal còn tò mò, suốt ngày bám theo cô hỏi han rút cuộc quan hệ của cô và anh như thế nào, Kiều Vy cũng kiên trì giải thích cùng thuyết phục giữa anh và cô là bạn bè. Về sau Krystal lười hỏi, nghiễm nhiên coi cô và anh là “Tình trong như đã, mặt ngoài còn e”, cô cũng lười giải thích, nên không ai còn đề cập đến vấn đề này nữa.

Sau khi nghỉ hè được một thời gian chính là đến sinh nhật của Kiều Vy. Hai mươi mốt tuổi vốn chẳng phải là một bước ngoặt trong cuộc đời gì cả nên Kiều Vy cũng lười không muốn tổ chức linh đình gì cả. Lúc đầu là chỉ định rủ vài người bạn đi ăn uống với nhau một bữa cho vui, nhưng thông tin này đến tai một người ham vui, tiệc tùng như Krystal thì sao có thể chỉ đơn giản như vậy. Cô bỗng cảm thấy nếu không làm gì đặc biệt thì quả là có lỗi với người chị em tốt Kiều Vy của cô quá. Nhưng mà làm gì bây giờ? Krystal dành hẳn một tuần để nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại vẫn chẳng biết nên làm gì. Cô thì chỉ giỏi tổ chức mấy kiểu tiệc tùng ồn ào, nhưng mà một người có tính cách như Kiều Vy chắc sẽ không thích kiểu tiệc tùng như thế. Nghĩ mãi không ra phải làm gì, cuối cùng một vị cứu tinh bỗng nảy ra trong đầu cô. Thế là vào một buổi chiều nào đó, nhân dịp Kiều Vy xin nghỉ có việc, trong văn phòng giám đốc.

- Sếp, em có chuyện này vô cùng quan trọng muốn nói với sếp.
- Công việc có vấn đề gì sao?

Bình thường nếu không phải vấn đề về công việc, Krystal rất ít khi tìm gặp anh như thế. Tuy nói, thư kí và sếp thường có quan hệ rất gần gũi, thân thiết, nhưng quan hệ của hai người từ khi vào công ty đã luôn vô cùng đúng chừng mực. Lúc đầu, Tử Du cũng thấy có chút kì lạ nhưng như thế cũng tốt, cảm thấy như thế sẽ đỡ điều tiếng cho cả hai. Về sau, cảm thấy Krystal cũng là một cô gái rất có khí chất, yêu ghét luôn rõ ràng, muốn đi lên bằng chính năng lực của mình chứ không phải lúc nào cũng tìm cửa sau để thăng tiến, anh càng trân trọng cô.

Hơn nữa, cũng phải công nhận Krystal là người rất có năng lực, công việc anh giao, rất ít khi phải hỏi lại anh, đều có thể tự tìm tòi, hỏi han rồi làm được. Lúc mới đầu, công việc quả thực rất vất vả nhưng cô cũng chưa bao giờ kêu ca. Giờ công việc ở khách sạn cũng đã dần đi vào quỹ đạo, mọi thứ cũng nhẹ nhàng hơn, nhưng đối với cô thư kí này, anh luôn có đãi ngộ tốt hơn những người khác, coi như bù đắp cho cô những tháng năm vất vả cùng anh xây dựng khách sạn.

- Không phải, còn quan trọng hơn cả công việc cơ.

- Rút cục là việc gì?
 - À, chuyện là em thấy sếp có vẻ quan tâm đặc biệt đến Kiều Vy nha, nên là em có một thông tin tuyệt mật muốn nói với sếp nè.
 - Vớ vẩn, em ít đưa chuyện thôi.
 - Ô, thế là sếp không phải có sự quan tâm đặc biệt đến Kiều Vy à? Thế thôi, em không nói nữa vậy. Em đi làm đây.
- Nói rồi, Krystal cũng giả bộ quay bước đi thật. Nhưng vừa đi được một bước đã nghe ai đó gọi giật lại phía sau.
- Khoan đã, vừa rồi... em định nói gì?
 - Ha ha sếp quan tâm thì cứ nói thẳng. Em sẽ giúp sếp làm điệp viên tình yêu cho.
 - Độ này hình như em hơi rảnh rỗi nhỉ?
 - ...
 - Có cần thêm việc nữa không?
 - Không có. Không có. Độ này em vô cùng bận rộn thế nên mới không thể tổ chức sinh nhật cho Kiều Vy được.
 - Sinh nhật Kiều Vy? Bao giờ?
 - Chính là cuối tuần này đó hi hi.
 - Được rồi. Em ra ngoài đi.
 - Thế sếp định làm gì đó?
 - Em đã làm xong việc rồi à.
 - Sếp, em ra ngoài làm việc đây.

Thế là Krystal oanh oanh liệt liệt bị Tử Du đá ra khỏi phòng làm việc mà không thăm dò được tí thông tin hữu ích nào cả. Nhưng cô tin là linh cảm của mình luôn đúng, chắc chắn là cô nghĩ thấy mùi gian tình giữa Tử Du và Kiều Vy. “Sếp, em đã tốt bụng cho anh cơ hội rồi. Tận dụng cơ hội thế nào là việc của anh nhá ha ha.”

Trong phòng tổng giám đốc.

Cuối tuần là sinh nhật cô ấy sao? Liệu đã đến lúc chưa? Trong đầu Tử Du lúc này, hoàn toàn không có bản hợp đồng đang xem dở trước mặt, trong đầu anh chỉ còn lại câu hỏi chưa có lời giải đó.

“Cho đến bây giờ em vẫn còn yêu anh, yêu anh rất sâu đậm

Dù là tình yêu hay tình bạn thì cũng đều được

Đó là niềm hạnh phúc trong trái tim em

Dù em biết tim mình đang đau nhói...”

Cuối tuần, Kiều Vy còn đang nằm biếng trên giường, thì tiếng chuông điện thoại đáng ghét lại vang lên làm phiền cô.

- Alô?
- Kiều Vy?
- Đúng?
- Em đang ngủ?
- Tất nhiên, không ngủ thì làm gì. Phá giấc ngủ của người khác sao?

Nghe thấy đầu dây bên kia yên lặng, giọng nói bực dọc của cô bỗng khựng lại, chớp chớp mắt nhìn màn hình di động. Trời ơi, cô lại dám nói với anh như thế, chết rồi, chết rồi, tuy chưa tỉnh ngủ hẳn nhưng cô vẫn biết đắc tội với sếp chỉ có con đường chết. Cô chưa muốn chết đâu, cô vẫn còn yêu đời lắm mà, hôm nay còn là sinh nhật cô nữa. Thế là cô đành giả lả cười lấy lòng.

- Aha ha, anh ạ. Xin lỗi, xin lỗi, vừa nhìn màn hình, giờ mới biết là anh gọi.

- ... Em ngủ cũng không có giới hạn thật.

- Không có ạ. Bình thường em sẽ không thế.

- Thật sao?

- Thật ạ! Cô nói dối không chớp mắt. Chẳng qua hôm nay là cuối tuần thôi ạ. Mà có việc gì không anh?

Tử Du nghe câu đảm bảo của cô mà nửa nghi nửa ngờ. Khi anh còn đang phân vân có nên tin vào câu khẳng định của cô hay không thì đã được câu hỏi của cô kéo về vấn đề chính.

- À tối nay, tám giờ em có bận gì không?

- Ồ, chắc là không ạ. Sao anh?

- tám giờ em chuẩn bị nhé, anh sẽ qua đón em.

- Dạ? Aloooooooooo?

Cô còn chưa nói xong thì Tử Du đã cúp máy. Bị cú máy đột xuất như thế làm cô tỉnh cả ngủ. Gì chứ, cô còn chưa nói xong mà. Mà tám giờ? Hẹn hò kiểu gì vậy? Cô còn chưa nói đồng ý mà. Ừ thì chắc cô cũng chẳng làm gì giờ đây đâu nhưng mà hôm nay là sinh nhật cô mà, nhờ cô không muốn đi đâu thì làm sao? Thật là, sao lại có con người chuyên quyền thế chứ. Bình thường cô là nhân viên của anh đã đành nhưng hôm nay là ngày nghỉ mà. Cô cáu rồi nhé, tối mà anh không cho cô một lời giải thích rõ ràng thì xem cô hỏi tội anh cho xem.

Đúng tám giờ tối, Tử Du đã đứng trước cửa chờ cô đi ra. Soi đi soi lại trước gương, hôm nay cô mặc một bộ váy trắng khá đơn giản, có buộc một chiếc nơ tím nho nhỏ ở thắt lưng. Tự cảm thấy bản thân nhìn khá là... trẻ ra được vài tuổi trong bộ váy này nhưng khi bước ra ngoài cửa nhìn thấy Tử Du thì cô hối hận rồi. Đó chính là bởi vì, hiện tại Tử Du chính là khoác trên mình một chiếc áo sơ mi đen, và một chiếc quần tây cũng màu đen.

Tuy là bộ quần áo này mặc lên người anh hoàn toàn tôn lên dáng người tiêu chuẩn của anh nhưng mà anh có cần thiết phải mặc nguyên cây đen lại còn vào lúc trời tối om nữa không? Anh sợ mọi người không nhìn thấy anh à? Đặc biệt là phối hợp với cái váy trắng của Kiều Vy, nhìn hai người chẳng khác nào ác quỷ và thiên sứ, một trắng một đen, sự tương phản là quá rõ ràng đi. Nhưng điều mà Kiều Vy không nhận thấy là, trong bộ váy trắng trông cô có một vẻ đẹp thật thanh thuần, ngây thơ, còn anh trong bộ quần áo đen lại thể hiện là một người đàn ông mạnh mẽ, chín chắn, trưởng thành, rõ ràng là hoàn toàn có khả năng bảo vệ cô gái nhỏ bé trong bộ váy trắng kia.

- Hello devil ha ha!

Bị Kiều Vy trêu, Tử Du mới chột giật mình. Trước đó, quả là anh đã bị cái vẻ thiên sứ của cô hút hồn.

- Anh mà là devil thì em là gì?

- Angel, anh không thấy em với anh đã tạo nên sự đối lập về màu sắc à?

Đối mặt với nụ cười tươi như hoa của cô, anh bỗng không biết mình nên nói gì, đành ậm ừ.

- Thôi đi, nể tình hôm nay là ngày đặc biệt, không cãi nhau với em nữa. Lên xe đi.

- Anh định đưa em đi đâu?

- Bí mật. Lên xe đi.

6. Chương 6: Sinh Nhật!

Xe cứ thế lăn bánh bon bon trên đường, hôm nay Tử Du lại trở nên bí hiểm một cách kì lạ. Cả đường đi, việc anh không nói không rằng gì cũng khiến Kiều Vy có chút giật mình. Bình thường họ sẽ nói chuyện với nhau vô cùng tự nhiên, vô cùng vui vẻ thế mà hôm nay anh lại chẳng nói gì với cô. Vừa lên xe đã chuyên tâm tập trung lái xe, bộ dáng có vẻ vô cùng nguy hiểm. Cô nói gì, hỏi gì, anh cũng chỉ đáp cho có lệ rồi lại tập trung vào lái xe. Không khí trong xe có phần quỷ dị. Một người thì nhàm chán, không có việc gì làm cứ loay hoay nhìn trước, ngó sau, nhìn trái ngó phải, một người thì trầm tĩnh, yên lặng lái xe. Xe càng đi thì đường càng trở nên vắng vẻ, nhìn thấy nhà hai bên đường càng ngày càng thưa thớt. Thôi xong rồi, lúc này thì cô bắt đầu sợ rồi nha. Anh không phải muốn mang cô bán sang Trung Quốc thật chứ.

- Tử Du, anh không phải muốn mang em bán sang Trung Quốc thật chứ?

- Giờ em mới biết à?

- Aaaaaa, cứu tôi với, cứu tôi với.

- Em cho rằng sẽ có người nghe thấy tiếng em kêu sao? Ha ha...

Kiều Vy chỉ biết trợn tròn mắt lên nhìn anh kinh ngạc. Sao anh vừa nói vừa cười mà lại làm cô vô thức thấy nụ cười của anh vô cùng mờ ám, đen tối thế nhỉ? Không phải hôm nay anh mặc cả cây đen nên cô cũng liên tưởng anh thành quỷ dữ luôn chứ.

- Không đúng, anh đâu có nghèo đến nỗi phải mang em đi bán lấy tiền đúng không?

- Tích tiểu thành đại, em không biết sao?

- Em mà bị bán sang Trung Quốc sẽ quyết tự tử để thủ tiết, rồi về làm ma ám anh cả đời.

- Ha ha, nhớ lời em nói, nhớ phải ám anh cả đời đấy.

Lúc này Tử Du chỉ nghĩ, đúng thật là đang muốn lừa cô bé này, chỉ có điều là không phải lừa bán sang Trung Quốc mà chính là lừa để cô bé chịu ở bên anh. Đến độ tuổi này rồi, anh cũng không ngờ suy nghĩ đầy lại xuất hiện trong đầu mình. Sao giống như anh đang mưu đồ lừa con gái nhà lành về làm bạn gái mình vậy. Không được, không được nghĩ lung tung nữa. Kiều Vy vẫn đang cười đùa, đâu biết là tâm trạng của người ngồi bên cạnh cô đang trở nên vô cùng phức tạp như thế.

- Xí!

- Đùa em thôi. Đến nơi rồi.

Đùa người sao? Trước mặt chẳng phải là bãi đất trống sao? Quanh đây làm gì có gì mà anh đưa cô đến. Cô còn đang ngơ ngác thì anh đã nhanh chóng xuống xe, rồi đi vòng sang bên mở cửa xe cho cô.

- Xuống xe đi em.

Bước xuống xe, cô không quên trao cho anh một ánh mắt hoài nghi. Vì trời đã khá tối, nhưng cơn gió mùa hè của vùng ngoại ô khiến mái tóc ngang vai của cô bay bay. Bầu không khí trong lành xung quanh khiến cô cảm thấy thực thoải mái. Nhìn thấy Kiều Vy khẽ run, lúc này Tử Du mới để ý. Chiếc váy hôm nay Kiều Vy mặc khá là mỏng, dù thời tiết đã vào hè từ lâu nhưng sương đã bắt đầu xuống nên nhiệt độ cũng hạ xuống khá thấp. Nhìn dáng vẻ của cô trong bộ váy trắng đứng giữa những cơn gió đang thổi qua, Tử Du bỗng có chút sững sờ mà quên mất phải lấy áo cho cô. Nhìn Kiều Vy lúc này vừa có dáng vẻ tự do, nhưng cũng không che giấu được chút cô liêu, đơn độc. Khi cô quay lại, lại thấy Tử Du đang ngơ ngẩn nhìn mình. Cô không đi nữa mà đứng lại nhìn anh.

Lúc này anh mới giật mình, nhẹ nhàng với cái áo khoác của anh trong xe tiến lại gần cô. Lúc anh khoác chiếc áo lên vai cô mới cảm thấy người cô đã khá lạnh. Anh bỗng đặt tay lên vai cô, kéo cô sát vào người anh, muốn che bớt gió cho cô. Tư thế này của hai người tạo cảm giác như một đôi tình nhân thực sự vậy.

Còn đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì bỗng vang lên những tiếng nổ pháo hoa. Khi Kiều Vy ngẩng đầu lên, trước mắt cô chính là một màn pháo hoa đặc sắc. Trên nền trời, pháo hoa tạo thành chữ “Chúc mừng sinh nhật” thật đẹp. Rồi liên tiếp những hình mặt cười ngộ nghĩnh hiện lên trên nền trời. Màn pháo hoa

này cũng quá kì công rồi. Nhưng pháo hoa dù đẹp đến đâu thì trong mắt cô lúc này lại chỉ có khuôn mặt của người con trai đang vòng tay qua vai mình. Khuôn mặt anh đang ở ngay gần cô, chỉ cần cô giơ tay ra là có thể chạm vào. Anh ở gần như vậy, làm trái tim cô khẽ lỡ nhịp, cô là đang rung động trước anh sao? Chỉ biết lúc này, trái tim cô thực sự cảm thấy ấm áp.

Sau màn pháo hoa, khi anh cúi xuống cũng là lúc bắt gặp ánh mắt cô đang nhìn anh chăm chú. Trong ánh mắt ấy, anh nhìn thấy đó là sự cảm động, sự hoài nghi, sự mong đợi cũng như sự cô đơn. Anh bỗng muốn ôm cô vào lòng mình, dùng hơi ấm của anh để sưởi ấm cô, giúp sự che chở của anh để rồi đây trong mắt cô sẽ chỉ còn lại sự ấm áp. Đến bây giờ, anh không biết vì sao anh luôn cảm thấy ở cô chính là một sự chênh vênh, bấp bênh, thiếu an toàn, giống như dù cô ấy có gần gũi, vui vẻ, nói cười với bạn đến đâu nhưng xung quanh cô ấy vẫn luôn có một bức tường rào cản trở. Chỉ cần bạn không cẩn thận một chút thôi thì cô ấy sẵn sàng rời xa bạn, để bạn không có cơ hội làm tổn thương cô ấy.

Anh không biết bẩm sinh cô sinh ra đã thiếu cảm giác an toàn như vậy hay trong quá khứ cô đã gặp phải chuyện gì khiến cô như thế, anh cũng không cần biết. Anh chỉ biết rằng, vào ngay lúc này đây, trong cái khoảnh khắc này, anh muốn đứng bên cạnh cô, muốn là bờ vai để cô dựa vào, muốn cho cô cảm giác an toàn mà cô luôn tìm kiếm. Nhìn sâu vào mắt cô, anh khẽ cười.

- Chúc mừng sinh nhật em, Kiều Vy.

- Cảm... cảm ơn anh.

- Đi. Anh còn có món quà khác cho em.

Hiện tại, Kiều Vy chẳng thể nào mà suy nghĩ được gì nữa rồi. Cô chỉ ngơ ngẩn được anh dẫn đi. Mọi sự vượt quá khỏi tầm tưởng tượng của cô. Tại sao anh lại chuẩn bị cho sinh nhật của cô cầu kì đến vậy? Liệu có phải như cô nghĩ không? Nhưng câu hỏi của cô đã sớm có lời giải đáp. Trước mắt cô lúc này chính là một tấm bảng quảng cáo ở xa xa, và trên tấm bảng ấy, thay vì quảng cáo cái xe BMW như lúc mới đến cô nhìn thấy, chính là dòng chữ “Hàn Kiều Vy, em làm bạn gái anh nhé!” phía dưới dòng chữ còn có hình một chú gấu đang cầm bó hoa giơ về phía cô.

Quá ngạc nhiên, khi cô kịp định thần quay ra nhìn thử phạm bên cạnh thì đã thấy một bó hoa hồng công chúa ngay trước mặt cô. Hoa giơ lên mãi mà vẫn chưa có người nhận, lúc này Tử Du mới để ý đến khuôn mặt ngơ ngẩn của cô. Thực ra là từ lúc giơ bó hoa ra đến giờ, anh đã không dám nhìn cô, anh sợ sẽ nhìn thấy biểu hiện chán ghét, hoặc ngại ngần muốn từ chối của cô. Nhưng khuôn mặt ngơ ngác của cô lúc này lại càng khiến anh hoảng hốt hơn. Rút cuộc là cô nhận lời hay không vậy?

- Anh biết là em thích hoa hồng trắng nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thấy đi tỏ tình mà tặng hoa hồng trắng thì... ừm... có chút kì lạ. Nên à thì tìm mãi anh mới tìm được loại hoa hồng này, em xem, nó cũng màu trắng mà chỉ là có viền hồng chút xíu thôi.

- ...

Lúc này, tâm trạng Kiều Vy đã hoàn toàn không như bình thường rồi, giờ mà trọng tâm lại là hoa hồng trắng hay không phải hoa hồng trắng sao. Cô có đang nằm mơ không vậy, nếu đang nằm mơ thì ai đó làm ơn đánh thức cô đi. Nhưng tại sao, tại sao lại như thế. Cô đã không biết mình phải nói gì nữa rồi.

- Ừm... em không cần phải cảm thấy khó xử, nếu em không đồng ý cũng không sao mà. Yên tâm, anh nam nhi đại trượng phu có thể chịu được.

- Em... anh mới quen em được không lâu mà?

- Vấn đề này có chút khó trả lời. Thực ra ở đám cưới không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy em, đó chỉ là lần đầu tiên chúng ta làm quen, chính thức nói chuyện với nhau thôi.

- Em từng gặp anh sao?

- Không. Là anh từng gặp em thì đúng hơn.

- ...?

Sao mọi chuyện càng ngày càng trở nên rắc rối vậy. Kiều Vy rất tò mò muốn biết vì sao anh lại nói với cô như thế. Nếu tính từ lúc cô gặp anh đó không phải là một khoảng thời gian dài, mà Tử Du cô tin cũng không phải là một người dễ dãi trong chuyện tình cảm. Vậy thì vì sao? Cô thực sự muốn biết nhưng lại cảm thấy không thể hỏi anh cái câu hỏi cũ rích trong tiểu thuyết là “Vì sao lại là em được?” nên đành kiên nhẫn nghe anh nói tiếp.

- Một năm trước, anh có đến trường em có chút việc. Lúc lấy xe về, ngồi trong xe có tình cờ nhìn thấy em đi qua. Lúc đấy đã cảm thấy em rất đặc biệt. Vì sao thì anh cũng không biết, chỉ biết lúc đó, tình cờ quay ra nhìn thấy em, rồi không sao quên được khuôn mặt em lúc đó.

- Lúc đó khuôn mặt em như thế nào? Cuốn hút sao?

- Ừm...thực ra là có chút khó gần, có chút lạnh lùng.

- ...

Đây có được gọi là định mệnh không? Anh tình cờ nhìn thấy cô rồi không thể nào quên gương mặt ấy. Dù vẫn cứ muốn vẽ ra cho bản thân một khung cảnh màu hồng nhưng Kiều Vy vẫn phải quay trở lại với thực tế là liệu có cái gọi là định mệnh như cô vẫn hằng mong hay không? Trong lòng Kiều Vy bỗng thấy rối loạn, cô nên phản ứng thế nào đây? Đáp lại hay là từ chối? Có cần xin thêm thời gian để suy nghĩ không? Sao mọi chuyện lại giống như trong phim truyền hình nhiều tập thế này. Ô cô không biết đâu, làm sao cô biết phải làm thế nào bây giờ? Ai đó đến nói cho cô biết kịch bản được không? Lúc này đây nếu như mọi chuyện là một bộ phim, cô thực sự muốn biết trước kịch bản tiếp theo cô nên làm gì.

- Thực ra chỉ là tình cờ nhìn em một cái, đáng ra sẽ chẳng nhớ gì nhưng chẳng hiểu sao, lúc gặp em ở đám cưới, anh lại nhận ra em ngay. Lúc đó, bản thân anh cũng thấy rất ngạc nhiên, sao mình lại có thể nhớ khuôn mặt này như thế. Do đó cảm thấy rất tò mò về em. Từ đó cảm thấy luôn muốn tìm hiểu về em, càng tiếp xúc lại càng cảm thấy em rất thú vị, luôn muốn ở bên em.

- ...Anh... thật là... thật thà...

- ...

Không ngờ anh lại nói nhiều như vậy, Kiều Vy bỗng thấy có chút không biết phải làm thế nào. Đúng là từ trước đến nay, cô vẫn có cảm tình rất tốt với anh, điều kiện của anh cũng quá tốt đi. Thực sự, Kiều Vy biết cô gái nào được anh để ý hẳn là nên cảm thấy may mắn. Thời gian gần đây, bản thân cô cũng cảm giác mình bị anh cuốn hút, thỉnh thoảng không có việc gì làm, rảnh rỗi sẽ ngồi nghĩ đến anh. Nhiều lúc ngồi nói chuyện với Krystal cũng sẽ bắt gặp nói đến chuyện của anh. Nhưng cũng chỉ như thế thôi, thích anh hay không, điều này thực sự cô vẫn chưa hề nghĩ đến. Giờ bản thân anh lại nói thích cô, muốn cô làm bạn gái anh? Cô không muốn tùy tiện với tình cảm của mình, nhưng một phần nào đấy trong trái tim cô lại không muốn từ chối anh.

- Vy, em đừng im lặng thế được không?

- Du, em thực sự không biết. Em quan tâm đến anh, có để ý đến anh nhiều hơn mọi người một chút nhưng bản thân em cũng không xác định được đó là loại tình cảm gì. Anh hỏi em có muốn làm bạn gái anh không? Lý trí em nói nếu em chưa chắc chắn với tình cảm của mình thì đừng tùy tiện với tình cảm của người khác. Nhưng trái tim em lại không muốn từ chối, sợ rằng sẽ bỏ lỡ một người thật lòng với em.

Lúc này, Tử Du cũng đã nhìn ra cảm xúc bối rối trong ánh mắt cô. Anh hiểu vì sao cô lại cảm thấy như thế. Với một người luôn thiếu cảm giác an toàn như cô, với việc họ chưa quen nhau được bao lâu, việc cô thích anh là gần như không thể. Nhưng như cô nói vừa rồi, chẳng phải là trái tim cô đang muốn cho anh một cơ hội sao? Trái tim cô đang dần dần chấp nhận anh, nghĩ đến anh, hướng về anh. Anh có nên cảm thấy hạnh phúc vì điều này không?

Im lặng nhìn cô, khoảnh khắc ấy giữa hai người, cả hai đều đang cố dùng trái tim của mình để chạm vào trái tim và tâm hồn của đối phương. Một lúc sau, anh mới nhẹ nhàng nói:

- Vy, anh hiểu cảm giác của em. Anh hiểu em chưa chắc chắn về tình cảm của mình, nhưng anh không ngại thử thách, cũng không ngại thất bại. Hay là mình cứ thử yêu nhau đi em, thử cho anh cơ hội để làm không chỉ trái tim em rung động mà lý trí của em cũng tin tưởng anh, được không?

NGOẠI TRUYỆN 1: Xin chào, tôi là Kiều Vy

Sinh nhật lần này đúng là thật bất ngờ, thôi thì cho phép tôi được hồi tưởng lại hơn hai mươi năm sống trên cuộc đời này đi. Bản thân tôi tự thấy mình là một cô gái vô cùng bình thường, bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn. Tôi không chăm chỉ, thậm chí còn có phần lười biếng. Tôi cũng chẳng phải là tuyệt sắc giai nhân gì, cũng chẳng có thân hình chuẩn như người mẫu. Tôi cũng chẳng phải kiểu người lương thiện, thuần khiết như thiên sứ hay thánh nữ. Nhưng bản thân lại không đủ sắc sảo, nhạy bén để trở thành bông hoa anh túc hay ly rượu khiến người ta say, dù biết là không tốt mà vẫn muốn dính vào. Tóm lại, con người tôi bình thường, sinh ra và lớn lên trong một gia đình bình thường nên tôi luôn hi vọng cũng sẽ có một cuộc sống bình thường.

Thời học sinh của tôi nói đúng ra thì cũng không có gì đặc sắc lắm. Trong khi mọi người đều có vài mảnh tình vắt vai thời học sinh thì thiên tình sử của tôi gần như là trang giấy trắng. Tình cảm với người đó, đến giờ tôi vẫn không biết thực ra thì nó là gì? Nếu nói là yêu thì có vẻ là không mãnh liệt như thế, nếu nói là bạn thì hình như cũng không phải. Tóm lại là chúng tôi cũng chưa từng gọi nhau là người yêu hay nói với nhau những câu sến súa của mấy đôi yêu nhau.

Bạn bè hỏi tôi có hối hận vì cái thời học sinh không một mảnh tình vắt vai của mình không thì tôi đều nói thực ra không có gì phải hối hận cả. Thời học sinh gặp được người đó, có những kỉ niệm đẹp với người đó, thế là đủ rồi. Đúng tôi là người hay mơ mộng nhưng sâu thẳm trong tâm hồn mình, tôi không mấy hi vọng vào một tình yêu thời học sinh lại có thể thực sự trải qua bao sóng gió, năm tháng để cùng nhau nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời. Tôi với người đó chính là ví dụ điển hình cho sự nhận định đó.

Thế nên tôi lại càng cảm thấy không cần phải đặt tên cho quan hệ của chúng tôi. Dù sao thì cũng chẳng đi đến đâu, tự bản thân chỉ cần lưu giữ lại những kỉ niệm có thể coi là đáng nhớ để sau này về già, nhàn rồi có cái để hồi tưởng về một thời thanh xuân của mình cũng được rồi. Tôi cũng không hi vọng người ấy sẽ đọc được những dòng tâm huyết này, cũng không biết nếu đọc được rồi thì liệu có nhận ra là đang nói về mình hay không, nhưng mà thôi cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi. Tôi không phải là người thích hướng về quá khứ.

Có người từng nói với tôi “người thông minh phải biết kết hợp cả đầu óc lẫn trái tim. Phải có khả năng phối kết hợp sử dụng cả khối óc với con tim cùng một lúc.” Tôi tự nhận mình không thông minh, hành vi đòi hỏi sự kết hợp cao như vậy, tóm lại tôi vẫn là không làm được. Khi tôi đã dùng trái tim để hiểu người khác thì thực sự sẽ không còn chỗ cho lí trí, sẽ tin tưởng hoàn toàn vào người đó, như bạn tôi đã từng nói là “bị người ta bán đi còn ngồi đếm tiền họ.” Nhưng cũng không phải lúc nào tôi cũng tỏ con ngốc nghếch như thế. Nếu ai đó làm tôi phải quyết định gạt bỏ tình cảm, nghĩa là hoàn toàn sử dụng lí trí thì chính là người đó gặp họa rồi, vì thực sự khi tôi phải dùng đến lí trí thì mọi hành động sẽ trở nên vô cùng nhẫn tâm, tàn nhẫn, bất chấp không nề mặt ai cả. Tất nhiên, bình thường tôi sẽ không như thế. Tôi còn có một tính cách vô cùng không tốt đó là bình thường thì ai nói gì cũng được, nhưng tốt nhất đừng nên chọc giận tôi. Khi tôi tức giận lên thì đúng là không khác gì cuồng phong, gió lốc đâu.

Tôi còn là người đặc biệt thích ghi thù với người khác. Kiểu như có những chuyện xa lắc xa lơ rồi, chẳng ai nhớ đến nữa nhưng chẳng hiểu sao tôi lại vẫn có thể nhớ được mới tài. Tất nhiên là bình thường thì cũng chẳng sao đâu nhưng nếu những chuyện kiểu như thế tích tụ lại quá nhiều, oán khí quá nặng thì khuy... lúc đấy đừng hỏi vì sao tôi không nhìn mặt bạn nữa nhé. Bạn bè thường bảo tôi chính xác là kiểu người sẽ “hủy diệt trong im lặng.” Thế đấy, tính cách của tôi chính là cực đoan như thế đấy. Thế nên tôi mới nói tôi vừa không thông minh lắm lại cũng không khéo léo lắm.

Hơn hai mươi tuổi đầu rồi, nhiều khi tôi cũng suy nghĩ lắm. Nghĩ xem rút cuộc mình là ai, nhân cách có bị phân liệt không mà lúc thế này lúc thế kia. Cuối cùng là cũng chẳng tìm được câu trả lời, đành cứ để vậy thôi. Tổn thương về tình cảm trong quá khứ lại chính là một nỗi ám ảnh khiến tôi luôn không có cảm giác an toàn. Nếu bạn ở vào hoàn cảnh của tôi thì bạn cũng thế thôi, đến người thân còn có ngày phản bội bạn thì bạn biết phải tin tưởng vào ai đây? Cho nên suy nghĩ của tôi luôn là nếu không thể sở hữu, nắm giữ hoàn toàn thì sao có thể chắc chắn được?

Nhưng tất nhiên, là con người không phải con vật hay đồ vật. Con người vốn không bao giờ hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của người khác được thế nên chưa từng có ai có thể tạo cho tôi cảm giác thật sự an toàn. Dù cho là có thân thiết đến đâu cũng không có gì đảm bảo một ngày nắng đẹp kia, người đó không bỏ rơi mình

để đến một chân trời mới. Chính vì suy nghĩ đó mà bản thân tôi luôn xây dựng một bức tường bảo vệ xung quanh mình. Cũng rất ít khi sống hết mình với người khác, tin tưởng người khác hay nói cách khác là luôn chứa ỳnh một đường lùi, để đề phòng nếu có bị người ta bỏ rơi thì mình cũng không quá thảm hại. Thế nên rất nhiều người nói, lần đầu tiên tiếp xúc, cảm thấy tôi rất lạnh lùng, cảm giác là người cực kì khép kín, khó gần.

Ồ, tính cách của tôi kì lạ như thế, thế mà vẫn có người không sợ chết vẫn cứ muốn lại gần tôi. Mà kì lạ là, ở bên cạnh anh, tôi lại thấy vô cùng ấm áp. Đường như cảm giác an toàn biến mất bấy lâu lại đang tìm đường quay trở về. Có nên nhẹ dạ mà giao trái tim này cho anh không? Bức tường một khi đã phá đi rồi sẽ không thể xây dựng lại được nữa. Nếu như thật sự có một ngày anh bỏ đi thật thì còn lại trong tôi chỉ có thể là đau thương vô hạn. Vậy phải làm sao giờ? Bản thân anh cũng không cho tôi cơ hội, hay là cứ liều thử xem nhỉ?

7. Chương 7: Đụng Độ. Sự Trở Về Của Một Người

- Alo!

- Em tan học chưa?

- Em mới tan. Sao anh?

- Anh qua đón nhé.

- Anh tan làm rồi à?

- Ừ, hôm nay không phải đi gặp khách nên anh về luôn thôi. Chờ anh.

- Vâng.

Thế là hai người yêu nhau cũng đã được ba tháng. Giờ Kiều Vy cũng đã trở thành một cô sinh viên năm ba thực thụ. Lên năm ba, lịch học của cô càng nhàn nên cô vẫn tiếp tục đến làm việc ở khách sạn của Tử Du. Mấy lần cô cũng đã nghĩ đến chuyện tìm chỗ khác làm nhưng anh không cho, anh nói anh không yên tâm để cô chạy lung tung như thế. Lúc đầu cô cũng phản ứng nhưng về sau thấy anh thực sự không thích nên cô cũng thôi. Khẽ mân mê cái mặt dây chuyền có hình chữ “D”, cô bỗng thấy trong lòng có một vị ngọt trào dâng.

Chính vào buổi tối sinh nhật cô ba tháng trước, sau khi nhận lời thử làm bạn gái của anh, Tử Du đã tặng cô chiếc vòng này, nói là chính vì cô chưa chắc chắn, chưa quyết định được nên anh phải đeo chiếc vòng này cho cô để trời cô lại, để cô thêm chắc chắn. Nghĩ đến vẻ mặt như trẻ con bảo vệ món đồ yêu quý của mình của anh hôm đó mà cô vẫn thấy buồn cười.

Tử Du – cái con người này trước mặt người khác thì tỏ vẻ như loài động vật máu lạnh nhưng khi bên cô, anh lại luôn cho cô một cảm giác thật ấm áp. Cũng chỉ vì đeo chiếc vòng này mà ngay hôm sau tin cô và giám đốc hẹn hò đã lan truyền khắp khách sạn. Còn vì sao lan truyền chẳng phải là nhờ công của Krystal sao? Sau hôm sinh nhật, cô vẫn đi làm bình thường. Ai ngờ đón chờ cô chính là khuôn mặt chờ mong của Krystal. Thì ra sau khi mặt báo cho Tử Du về ngày sinh nhật của cô, cô thư kí xinh đẹp Krystal đã chờ đợi mòn mỏi để được bắt gian tại trận. Và tất nhiên, với đôi mắt cú vọ của Krystal làm sao bỏ qua được chiếc vòng cổ đang chằm chằm, chói sáng trên cổ cô. Thế là một loạt sự tích chữ “D” lại ra đời.

Cuối cùng, không chịu nổi sự phá khuấy của Krystal, Kiều Vy ngây thơ đành phải thừa nhận tất cả, kể cả việc chữ “D” chính là chữ cái đầu tên anh. Trong khi cô bị Krystal làm phiền, bất kể tường tận quá trình từ lúc tỏ tình đến lúc nhận lời thì trong phòng giám đốc hình như lại có một người rất đặc ý vì kế hoạch cưa cẩm, trồng cây si của mình đã thành công rực rỡ.

Thực ra, đối với Kiều Vy mà nói, đến giờ cô vẫn luôn có cảm giác không thật. Cô không tìm được lí do anh thích cô, cũng không biết tình cảm của anh thật lòng được bao nhiêu. Tất cả với cô mà nói đều có chút gì đó rất mơ hồ. Cô biết mình không hiểu anh, nhưng không biết anh có thực sự hiểu cô hay không. Cô đến với anh cũng không có quá nhiều kì vọng vào tương lai gì gì đó của hai đứa, chỉ là đến đâu hay đến đó. Nhưng cũng không phải là trong lòng cô không tồn tại một sự trông chờ nhất định. Sau bao tổn thương về

tình cảm, cô không muốn mình lại một lần nữa thất bại thảm hại trong tình yêu như vậy. Còn đang mãi ngẩn ngơ thì cô bỗng nghe thấy có tiếng người gọi mình.

- Các người đến đây làm gì?

- Cô đến gặp cháu mình mà không được sao?

Nhìn thấy người cô mà Kiều Vy ngàn lần khinh bỉ, trái tim cô bỗng lạnh đi. Cô có cần phải đen đủi như vậy không, tại sao những người đáng ghét nhất trần gian lại cứ thích xuất hiện trước mặt cô vậy.

- Cháu? Các người coi tôi là cháu sao?

- Tất nhiên. Cháu không phải người nhà họ Hàn sao?

- Cứ cùng họ là thành người một nhà sao? Rất tiếc, tôi không có họ hàng như các người.

Bên này, hai người còn đang cãi nhau, không ai để ý bên kia đường đã có một chiếc xe đen đỗ lại. Người thanh niên vừa bước xuống xe, ánh mắt đã chỉ luôn hướng về người con gái trẻ kia. Gương mặt đang ăm ắp nụ cười khi đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc lẹm của cô gái bỗng lạnh hẳn đi. Mèo con nhà anh biến thành sát thủ thể này hẳn là lần đầu tiên anh nhìn thấy. Biết có chuyện không ổn, anh vội bước tiến về phía cô.

- Mà nói cái gì? Dám nói lại không?

- C... Ú... T... CÚT.

- Con ranh này!

Có lẽ, người phụ nữ kia tức quá hóa liều định giơ tay lên tát cô. Ai ngờ, cánh tay vừa giơ lên giữa chừng, đã bị một bàn tay nam giới gạt ra.

- Cô à, cô định làm gì vậy?

Ngẩng mặt lên, đối diện với cô chính là bóng lưng cao lớn của anh. Anh đã đứng chắn trước mặt cô từ lúc nào.

- Mà là thằng nào? Không phải việc của mình thì đừng có mà xen vào.

- Cô à, tôi lại đang muốn hỏi cô, cô là ai mà dám đánh người vô cớ như vậy?

- Tao là ai? Tao là cô nó không có quyền đánh nó sao?

- Cô? Đối với tôi, không ai có quyền đánh bạn gái tôi trừ bố mẹ cô ấy.

Người thanh niên trẻ lúc này như không thể chịu nổi sự quá quắt của người phụ nữ trước mặt nữa, anh cũng bắt đầu tức giận rồi. Muốn đánh bạn gái anh, đừng mơ. Nhưng đúng lúc này, người con gái vẫn đứng đằng sau anh vừa bị thức tỉnh bởi hai chữ “bạn gái” Kiều Vy từ đằng sau kéo tay anh tiến lên, cô nhìn người phụ nữ trước mặt. Nếu ánh mắt có thể dùng làm lưỡi dao thì ánh mắt vừa rồi của cô đã chém người phụ nữ kia thành ngàn vạn mảnh rồi.

- Năm năm trước, bà tặng tôi một cái tát, giờ vẫn muốn tát nữa sao?

Cô nói mà gần như gào lên, suýt dọa người thanh niên đằng sau cô giật mình. Mèo con nhà anh lại biến hóa thành sư tử từ lúc nào vậy. Nhưng sư tử nhà anh quát xong có vẻ có chút run rẩy nhỏ. Nhẹ nhàng kéo cô ôm vào lòng.

- Cô à? Hóa ra là cô từng đánh cô ấy?

- Mà là cái gì mà dám lên tiếng ở đây? Mà tưởng nó là thiên thần sao?

- Tôi chưa từng nghĩ cô ấy là thiên thần cũng chưa từng muốn cô ấy phải như thiên thần. Thiên thần quá hoàn hảo, cảm giác không có thật. Cô ấy cứ như bây giờ, chân thực đứng bên cạnh tôi là được rồi. Còn cô nói đúng, tôi không biết giữa hai người có vấn đề gì nhưng tôi tin cô ấy sẽ không nổi giận vô cớ với người khác. Nhất là tức giận đến mức độ này thì lại càng không. Giờ thì xin phép, chúng tôi muốn đi.

Nói là làm, Tử Du liền ôm Kiều Vy lên xe rồi phóng đi, bỏ mặc người phụ nữ đang vừa giận dữ, vừa xấu hổ đứng ở đó.

Một lúc sau người phụ nữ cũng tức giận bỏ đi. Nhưng ở một góc đường vẫn còn hai chàng thanh niên đứng ở đó. Một người vỗ vai người kia rồi thở dài nói.

- Em trai, khả năng cao là trận chiến này, em... thua rồi.

Vũ không nói gì, cũng không quay lại nhìn Duy. Năm năm trước, đó chẳng phải là lúc họ chia tay nhau sao? Rút cuộc, năm đó vì sao Vy Vy lại quyết định từ bỏ lời hứa của bọn họ? Chẳng lẽ, điều đó có liên quan đến những việc xảy ra năm đó? Nếu đúng như vậy, có lẽ ván cờ này cậu đã thua thật rồi. Người bên cạnh thấy cậu vẫn không nói gì, khuôn mặt phức tạp vẫn tiếp tục lải nhải.

- Em trai, hãy cố nén đau thương. Dù sao thua một người như vậy cũng vẫn vô cùng vẻ vang nha. Không phải em không tốt mà là cậu ta quá xuất sắc thôi...

- Anh thôi đi hộ em cái. Em không thua anh ta.

Người bên cạnh nghe xong liền im lặng luôn. Phải, cậu không thua anh ta, cậu chính là thua sự ích kỷ, trẻ con của bản thân lúc đó. Anh ta rút cuộc là ai? Tại sao nhìn hai người họ lại thân thiết đến như vậy? Anh ta tại sao lại có thể tự nhiên ôm Vy Vy như thế? Giờ cậu đã quay về rồi, cậu muốn sửa chữa lại lỗi lầm của mình trước kia, liệu giờ có quá muộn rồi không?

Tử Du lái xe một lúc, nhận thấy đã đi khá xa khỏi hiện trường vừa rồi mới quay sang nhìn người ngồi bên cạnh vẫn đang hóa đá. Khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận vừa rồi giờ đã trắng bệch lạnh lẽo, nhìn không ra một tia tình cảm. Khuôn mặt này ở cô chính là lần đầu tiên anh mới thấy.

Tấp xe vào lề đường, người bên cạnh anh vẫn không có phản ứng của sự sống.

- Vy!

- Em muốn về nhà.

- Vy!

- Đưa em về nhà. Nhà của em.

Anh nhìn cô, một cảm giác bất lực trào dâng. Gạt bỏ cảm xúc của riêng mình, anh vẫn kiên trì.

- Vy, anh là gì của em?

Đối diện với anh là sự im lặng và vẻ mặt hoang mang của Kiều Vy. Tự cười bản thân mình, là tự anh đa tình sao?

- Vy, anh là bạn trai em.

Kiều Vy lúc này mới quay ra nhìn anh, đôi mắt trở nên mờ lung. Dáng vẻ cô lúc này như một đứa trẻ bị lạc mất phương hướng không biết mình đang ở đâu. Sự mất phương hướng trong mắt cô khiến anh không tự chủ được mà vươn tay ôm cô vào lòng. Lúc này, anh mới cảm nhận được không phải chỉ có mặt cô trắng bệch mà người cô giờ là lạnh toát, run rẩy.

- Vy, nói anh nghe. Chuyện gì đã xảy ra?

- Đã là quá khứ rồi.

Giọng cô vẫn lạnh lẽo, không chút tình cảm.

- Vy, anh là bạn trai em. Anh quan tâm em thì sẽ quan tâm đến cả hiện tại, tương lai, quá khứ của em.

- Quá khứ của em anh cũng muốn quản?

- Không phải quản, là quan tâm. Chính vì trân trọng em, quan tâm em nên mới không muốn bỏ qua bất kỳ chuyện lớn, nhỏ nào của em. Chính vì yêu em nên mới không muốn bỏ lỡ bất kỳ giai đoạn nào trong cuộc đời em. Quá khứ, hiện tại, tương lai của em đều muốn lo lắng cho em.

Tách khỏi vòng tay ấm áp của anh, đôi mắt lạnh lùng, vô cảm kia cũng dần tìm lại được chút cảm xúc. Cô không nói gì, chỉ nhìn anh. Trong đôi mắt trong veo lúc này của cô dường như đang dần đo. Đối diện với đôi mắt ấm áp luôn hướng về mình của anh, cô bỗng tìm lại được chút hơi ấm. Tránh khỏi ánh mắt của anh, cô nhẹ nhàng nói, trong giọng nói vẫn có chút run rẩy.

- Anh có biết mười năm trước có một tập đoàn gia đình khá nổi danh là Hàn Vy?

- Hàn Vy? Nổi tiếng trong giới thiết kế đồ trang sức?

- Đúng thế. Ông chủ của tập đoàn đó là Hàn Băng Giang. Ông ấy là bố em.

Hàn Vy, Hàn Kiều Vy... Sao anh không nghĩ ra ngay từ đầu là giữa hai cái tên này có liên quan đến nhau nhỉ.

- Mười năm trước, chẳng phải tập đoàn đó đã đổi chủ một lần sao?

- Đúng. Chính là những con người đó đã buộc bố em phải từ chức. Họ đẩy gia đình em ra khỏi ngôi nhà do chính bố em thiết kế, xây dựng.

- Nhưng chẳng phải năm năm trước công ty đấy đã phá sản rồi sao?

- Đó chẳng phải là kết quả dĩ nhiên sao? Đó là công ty do toàn bộ công sức của bố em xây dựng nên, bố em đã không hề tính toán để cho họ ăn sung mặc sướng, hưởng cổ tức mà không phải động tay làm cái gì cả. Nhưng bọn họ lại có phúc không biết hưởng, cho rằng bố em bỏ túi tiền công quỹ, chỉ chia cho họ chút tiền lẻ cho có. Cuối cùng chính những người anh chị em mà bố em từng tin tưởng lại chính là người đẩy ông đến hai bàn tay trắng. Sau lần đấy, ông quá sốc đến nỗi ốm nằm liệt giường hai tháng. Còn chưa kể, từ sau khi bị người thân phản bội, tinh thần bố em từ sau lần đó đã suy sụp rất nhiều.

Nói đến đây, Tử Du cảm thấy bàn tay anh đang nắm của cô khẽ run, khuôn mặt càng thêm không có biểu cảm. Anh nhẹ nhàng nắm tay cô chặt hơn.

- Lúc đó, em phản ứng như thế nào?

- Em có thể làm gì đây? Đáng tiếc lúc đó em còn quá nhỏ, suy nghĩ thực ra cũng vô cùng đơn giản. Em không nghĩ quá nhiều về việc đấy. Họ cũng không xuất hiện trước mặt gia đình em nữa nên mọi chuyện dần chìm vào bình yên. Gia đình em tuy không còn như trước nhưng bố mẹ em cũng vẫn cố gắng nên gia đình em sống vẫn ổn. Nhưng năm năm trước, khi công ty dưới bàn tay của những kẻ bất tài ấy sụp đổ, họ cần tiền vốn gấp để trả nợ. Khi đó, họ tìm đến bố em. Họ nói có một công ty sẵn sàng giúp nhưng với điều kiện sau này em phải lấy con trai họ.

Nghe đến đây, mặt Tử Du bỗng lạnh đi. Sao trên đời này lại có loại người thân như thế cơ chứ? Anh thực sự không hiểu được tại sao người con gái bé nhỏ trong lòng anh lại phải chịu đựng sự bất công như vậy? Rút cuộc, giờ anh đã hiểu vì sao lại luôn cảm thấy có một sự bất ổn và mâu thuẫn trong con người cô đến vậy.

- Bố em sẽ không đồng ý.

- Tất nhiên. Bố em hoàn toàn nổi giận. Trên đời này thứ bố em quý nhất là gì, chính là con cái. Sao bố em có thể bán rẻ tình yêu của con gái mình vì lợi ích của những kẻ như thế. Bố em sau lần đó đã sụp đổ hoàn toàn sự kì vọng sự quay trở về của những người anh em đó. Trước đây, ông vẫn còn hi vọng rằng họ sẽ nghĩ lại, sẽ xin lỗi ông rồi ông sẽ tha thứ cho họ. Sự thật phũ phàng cùng với sự sụp đổ hoàn toàn của thương hiệu Hàn Vy đã giáng đòn chí mạng vào tinh thần bố em. Từ đó, em rất ít khi thấy bố cười. Chưa hết, sau đó, họ còn hèn em gặp riêng muốn gặp em để nhờ em giúp đỡ. Tuy nhiên, em thấy mình không có lí do gì để giúp họ cả. Họ tức giận, họ tát em. Đó là cái tát đáng nhớ nhất cuộc đời em. Từ trước đến nay, chưa ai từng tát em, thế mà những con người hèn hạ ấy lại cứ như thế mà dám tát em. Nhưng em cũng phải cảm ơn cái tát của họ. Nhờ cái tát đó mà em đã có đủ lí do để cắt đứt quan hệ bao năm với họ. Em không cần loại người thân như thế, em không cần.

Càng nói, cơ thể Kiều Vy càng run rẩy, mặt cắt không còn giọt máu, trong khi đôi mắt trong sáng mọi khi lại hằn lên những tia máu trông có chút đáng sợ. Không kiềm lòng được, Tử Du liền vươn tay ôm cơ thể đang run rẩy của Kiều Vy vào lòng.

- Em hận họ. Cả đời em hận họ. Là họ có lỗi với gia đình em trước. Họ hủy hoại gia đình em.

- Anh biết. Anh biết.

Trong vòng tay ấm áp của Tử Du, từng giọt nước mắt của Kiều Vy rơi lã chã. Cô không thể giả vờ mạnh mẽ được nữa. Cô cũng không muốn phải giả vờ mạnh mẽ nữa. Tại sao cô lại như thế này? Tại sao cô lại có thể tàn nhẫn, nhẫn tâm, đánh đá chửi bới người khác như thế? Không, đó không phải bản chất của cô. Chỉ là họ đã không cho cô đường lùi, họ đã vượt quá giới hạn cho phép của cô. Là lỗi tại họ, tất cả là lỗi của họ. Cô không muốn như vậy, rất không muốn như vậy.

- Du, em đau. Trái tim em thật sự rất đau.

- Có anh ở đây. Em sẽ không thấy đau nữa.

- Em không muốn nhìn thấy bọn họ nữa nhưng sao họ cứ xuất hiện trước mặt em.

- Anh hiểu.

- Anh không hiểu đâu.

- Ủ, anh không hiểu nhưng anh sẽ cố hiểu. Em đừng khóc nữa. Nhìn em khóc anh sẽ rất đau lòng.

- Nhưng tim rất đau, đau đến mức nước mắt cứ chảy ra.

Vừa nói cô vừa thút thít, dụi dụi nước mắt vào áo anh, hơi ấm từ anh đã giúp cô bình tĩnh lại. Ngay giờ phút này đây, cô cần anh hơn bao giờ hết. Cô cần anh ở bên cạnh, cần anh cho cô một chút hơi ấm, cần anh khẳng định rằng, cô không đơn độc.

- Ủ, thế em cứ khóc đi, khóc ngập lụt luôn xe anh cũng được. Cứ để anh đau lòng chết đi cũng được. Đằng nào em đau tim thì anh đau lòng, thế là hòa rồi.

Nghe câu chọc cười của Tử Du, cô bất giác cảm thật hạnh phúc. Im lặng một lát liền khe khẽ nói.

- Có anh thật tốt.

Phải, trong mọi câu nói thì đây là câu mà lúc này cô muốn nói với anh nhất. Có anh thật tốt biết bao. Anh nghe chuyện xong cũng không nói cô hành xử thế là đúng hay sai, không đánh giá, không phán xét, không ngạc nhiên. Chỉ đơn giản là chấp nhận, giống như việc anh chấp nhận yêu cô là chấp nhận mọi thứ thuộc về cô, kể cả những nét tính cách chưa được hoàn mỹ, kể cả những vấn đề xung quanh cô.

- Em đã biết giá trị của anh thì phải đối xử với anh thật tốt nghe chưa? Không được bắt nạt anh nữa.

- Em bắt nạt anh bao giờ?

Ai đó bị lườm liền sửa lại.

- Là anh bắt nạt em.

- Anh dám bắt nạt em?

- Không dám không dám. Là chúng ta bắt nạt nhau.

- Em mới không thèm bắt nạt anh.

- ... Thế chúng ta không ai bắt nạt nhau, được chưa?

- Xì, anh nói chuyện thật vô nghĩa.

- Vẫn đủ vô nghĩa để chọc em cười.

Ai đó đang định giơ tay đánh người thì bị kéo vào lòng. Giọng nói trầm ấm của anh vang bên tai cô.

- Ngoan, sau này không được vì những người không xứng đáng như thế mà khóc đến tê tái như vừa rồi, được không?

- Em có khóc đâu.

Ai đó mắt vẫn còn đỏ hoe mà vẫn mạnh miệng chối.

- Thế mấy vết ướt ướt trên áo anh là ở đâu ra?
- ... xe anh bị dột à?
- Cô nường, trời không mưa đâu em.
- Lộp độp... lộp độp... bên ngoài trời bỗng đổ mưa to.
- Khụ... em biết hô mưa gọi gió từ bao giờ vậy???
- ...

8. Chương 8: Kỷ Niệm Thành Lập Khách Sạn

Sau ngày hôm ấy, hai người cũng tự giác không ai nhắc đến sự việc đó nữa. Dù biết rằng ngày hôm đó đã khơi gợi lại nỗi đau trong lòng cô nhưng Tử Du lại không tự chủ được mà cảm thấy thực ra như thế cũng không có gì là không tốt. Nhờ có ngày hôm đó mà anh hiểu thêm được về hoàn cảnh gia đình, quá khứ của cô. Cũng chính nhờ ngày hôm đó, anh hiểu cô đang từ từ đón nhận anh nhưng bản thân anh vẫn chưa tạo được cho cô niềm tin vững chắc. Nhưng cũng chính vì hiểu được những điều như thế mà anh lại càng cảm thấy muốn bảo vệ cô hơn. Đó không phải xuất phát từ lòng thương hại đối với quá khứ đau buồn của cô mà là sự cảm thông, chia sẻ, cùng với đó là sự đau lòng.

Ai biết rằng một cô gái luôn nói nói cười cười như vậy đã phải trải qua những gì, cũng ai ngờ được rằng một cô gái nhìn bề ngoài có vẻ dịu dàng, chan hòa như thế nhưng khi gặp phải hoàn cảnh như vậy lại có thể tỏ ra lạnh lùng, tàn nhẫn và cay nghiệt như thế. Nhưng cô càng như vậy anh lại càng thấy đau lòng, vì hôm đó, anh cũng chứng kiến được sau cái vẻ khinh bạc đối với người họ hàng của cô, cô đã rơi nước mắt đến đau lòng như thế nào. Cảm hận họ cũng chính là tổn thương đến bản thân cô. Từ giờ anh đã đặt ra mình một mục tiêu mới, chính là khiến cho cô hoàn toàn có thể để quá khứ trở thành quá khứ, quên hết đau thương, thù hận mà đón nhận hiện tại cùng tương lai.

Chớp mắt một cái, hôm nay đã là ngày lễ kỷ niệm thành lập khách sạn Trần Phong. Suốt cả một tháng vừa qua, mọi người đều bận rộn rộn, nhất là Tử Du. Đến cả hôm kỷ niệm sáu tháng quen nhau của họ mà Tử Du cũng không ở trong nước, chỉ có thể gọi điện tâm sự cùng Kiều Vy. Cơ bản, Kiều Vy cũng không phải là cô bạn gái không hiểu chuyện, nhất là làm việc cùng anh, cô hiểu là anh đang bận thật chứ không phải là viện cớ không quan tâm đến cô. Dù sao, anh cũng đã hứa trong ngày lễ kỷ niệm sẽ dành tặng cho cô một bất ngờ. Nói đến lễ kỷ niệm thành lập của Trần Phong lại phải tranh thủ kể một chút về hoàn cảnh, xuất xứ của nó.

Đại thể theo như Kiều Vy moi móc thông tin được từ Krystal thì là Trần Phong có được ngày hôm nay, trở thành một trong số những khách sạn năm sao chính là nhờ toàn bộ công sức của Tử Du chèo kéo. Về gia đình của Tử Du thì cũng có chút bí ẩn. Anh có một nửa là người Trung Quốc, được nuôi dưỡng và lớn lên ở Trung Quốc, điều này thì cô đã biết. Nhưng anh chỉ nói với cô, hiện giờ cả nhà anh đều đang ở Trung Quốc, chỉ có anh là về đây lập nghiệp, anh là con một. Còn cụ thể gia cảnh nhà anh ra sao? Ngày xưa như thế nào? Anh đều không nói cho cô biết. Cô cũng không tiện hỏi, cho rằng dù sao đó cũng là vấn đề riêng tư. Tuy là anh với cô cũng đã yêu nhau được nửa năm nhưng mà cũng chưa có gì hoàn toàn chắc chắn. Cô cho rằng đến một lúc nào đó, nếu thấy cần, bản thân anh sẽ tự kể cho cô biết. Lại nói đến một mình gây dựng Trần Phong, Tử Du cũng đã bỏ ra không ít công sức.

Vốn là một học sinh giỏi tốt nghiệp trường đại học hàng đầu của Mỹ chuyên ngành quản lý khách sạn, tương lai của anh thực sự đang vô cùng rộng mở, cũng có rất nhiều khách sạn nổi tiếng muốn mời anh về làm quản lý cho họ. Mức lương họ đặt ra cho anh thì khỏi nói rồi, chắc chắn chẳng thua kém gì với số tiền anh nhận được nếu mở khách sạn riêng. Mà làm việc cho khách sạn nổi tiếng như thế, độ rủi ro là hoàn toàn không có. Thậm chí nếu anh may mắn còn có thể giành được trái tim của thiên kim tiểu thư của chủ tịch khách sạn mà sau này nghiêm nhiên cả cái khách sạn sẽ thuộc về sở hữu của anh.

Tất cả những lời trên là vào một buổi chiều không có gió, Krystal đã ngồi chém vuu vuu cho cô như vậy. Tuy là lời Krystal nghe qua có chút phóng đại nhưng cô tin, tương lai của anh lúc đó thực sự là rất rộng mở. Thế mà anh lại bỏ qua, trở về đây, dùng số tiền kinh doanh suốt bốn năm đại học của mình để mua lại một

cái khách sạn lúc đấy đã sắp phá sản rồi đổi tên thành Trần Phong. Có lẽ anh đã phải suy nghĩ rất nhiều rồi mới quyết định như thế.

Mua được khách sạn rồi, giờ làm thế nào để gây dựng nó cũng là cả một vấn đề lớn. Không giống như những cậu ấm con nhà giàu khác, Tử Du tuy có tài năng nhưng lúc này nguồn vốn lại có hạn, với số tiền vốn của anh thì không có cách nào có thể gây dựng lại Trần Phong. Lúc này khó khăn mới thực sự bắt đầu, anh vừa phải đi xin vốn đầu tư của các nhà đầu tư, vừa phải cân đối làm sao để anh vẫn có thể kiểm soát toàn bộ Trần Phong mà không để quyền lực chỉ huy chính rơi vào tay các nhà đầu tư khác. Nghe Krystal kể tuy là Kiều Vy cũng không hiểu lắm, nhưng cũng hiểu được là lúc đó chắc chắn anh đã phải chịu áp lực rất lớn.

Tính cách của anh vốn có chút kiêu ngạo, giờ lại phải hạ mình đi cầu cạnh người khác, thực cô không thể tưởng tượng con người luôn cao cao tại thượng đứng cạnh cô ngày hôm nay trong quá khứ đã phải cúi đầu trước những người có tiền khác ra sao. Thế giới này quả thực quá thực dụng rồi. Mà đấy đã là gì. Do lúc đó, nhìn vào cái khách sạn lụp xụp sắp giải thể như thế, hầu như chẳng có nhà đầu tư nào hay ngân hàng nào dám nhận thế chấp cho anh vay tiền. Lúc đó anh lại hoàn toàn chỉ có một thân một mình ở đây, không gia đình, không bạn bè, người thân thích, nghĩ đến đấy, có lẽ vẻ mặt của Kiều Vy quá biểu cảm, Krystal còn trêu cô.

- Em xem em kìa, còn chưa gả cho sếp đã biết đau lòng thay cho người ta rồi kìa.

Cô không nói gì chỉ lườm Krystal. Cô đau lòng cho anh vì cô hiểu bắt đầu gây dựng sự nghiệp gần như từ hai bàn tay trắng như thế thật sự là rất khó khăn. Càng hiểu về anh, cô càng khâm phục anh. Trải qua bao nhiêu chuyện như thế, mà anh vẫn có thể nói nói cười cười như thế trước mặt cô, cô từng hỏi anh, sao sau bao nhiêu khó khăn như vậy mà anh vẫn yêu đời thế. Lúc đó anh chỉ cười rồi xoa đầu cô, anh thích xoa đầu cô, như trẻ con vậy.

- Chuyện cũng không đến mức thê lương như em tưởng tượng đâu.

- Kể cả thế. Bị từ chối phũ phàng nhiều lần như thế, anh vẫn có niềm tin vào con người sao?

- Em nói xem, không thì phải làm sao? Hơn nữa, anh cũng biết tự đặt mình vào hoàn cảnh của người ta chứ. Lúc đó, thực sự anh không có gì để họ tin tưởng đưa tiền đầu tư cho khách sạn của anh. Nếu anh là họ, có lẽ cũng sẽ như thế.

- Anh sẽ không như thế.

- Vì sao?

- Không biết, em cảm giác anh sẽ không như thế.

- Cô bé ngốc, em cứ mãi ngây thơ như thế thì bao giờ mới trưởng thành được đây. Tuy anh rất cảm động nhưng đừng cực đoan như vậy. Không phải em yêu ai thì mọi thứ về người đấy đều hoàn hảo, còn em ghét ai thì mọi việc người đó làm đều là sai trái. Con người luôn có hai mặt, em hiểu không?

Anh vẫn luôn như vậy, đôi khi cô cũng không xác định được anh coi cô là gì? Bạn gái hay em gái? Ngoài những lúc lãng mạn mà một đôi tình nhân nên có, lúc nào anh cũng luôn chăm sóc, bảo vệ cô. Luôn nói cô trẻ con, bao giờ cô mới trưởng thành được? Những lúc như thế, anh lại ôm cô vào lòng, xoa xoa đầu cô rồi cười "Em cứ trẻ con như vậy, bảo anh sao yên tâm để em bước vào thế giới phức tạp này được." Những lúc như thế cô lại cố tình chọc anh.

- Là anh đang ghen tị với tuổi trẻ của em hả, anh trai?

- ... Là bạn trai, bạn trai. Không phải anh trai nhá.

- Anh trai, anh traiiiiiii.

- Em bắt nạt anh.

Sau đó chính là khuôn mặt phụng phịu của anh. Cô biết là anh chỉ cố tình làm thế để không khiến cho cô cảm thấy anh hơn cô quá nhiều tuổi, đã thuộc thế hệ khác với thế hệ của cô. Vì thế, anh đặc biệt không thích khi ra ngoài đường có người tưởng anh là anh trai cô. Cơ mà anh không thích thì cô lại càng thích trêu

anh, nghĩ đến vẻ mặt của anh, cô lại thấy thật buồn cười. Cô thích trêu anh, còn anh thì lại tình nguyện giả vờ bị cô trêu để làm cô vui, như thế chính là xứng đôi vừa lứa phải không?

- Em ngồi cười ngốc gì vậy?

Thì ra là cô đang tự cười một mình. Tại anh hết, cứ nghĩ đến anh là cô lại không thể không ngồi cười.

- Không có gì. Mọi chuyện đã chuẩn bị xong chưa anh?

- Ừ cũng xong rồi. Bữa tiệc cũng sắp bắt đầu rồi. Em chuẩn bị xong chưa? Mình đi thôi.

- Vâng, em xong rồi đây.

Vừa đi đến thang máy, Kiều Vy đã hỏi hộp hỏi.

- Trông em thế nào? Có ổn không?

Hôm nay, Kiều Vy mặc một bộ váy dạ tiệc màu xanh ngọc. Trên thân váy có đính một vài hạt ngọc trai làm điểm nhấn, buộc ở hai bên cánh tay là hai sợi dây lụa cùng màu với cái váy, thắt thành hai cái nơ xinh xinh ở khuỷu tay. Đây chính là bộ váy được Tử Du đặt may theo chính mẫu thiết kế của Kiều Vy. Nhìn cô trong bộ váy này thực sự khiến cô trông càng mảnh mai, nữ tính. Để kết hợp với bộ váy, cô cũng không buộc tóc mà để thả tóc tự nhiên, chỉ hơi làm xoắn phần đuôi tóc, rồi buộc nhẹ nhàng một cái nơ cũng màu xanh ngọc. Đứng cạnh Tử Du đang mặc một bộ vest màu đen được may tỉ mỉ, tinh tế, hai người vẫn là theo tông một sáng một tối, nhưng lại tạo nên một sự kết hợp đến lạ kì.

- Bạn gái anh luôn là xinh nhất.

Anh cúi người xuống, thì thầm bên tai cô. Do anh khá cao nên phải cúi xuống khá nhiều mới đến tầm tai cô, nên tư thế của hai người lúc này nhìn vô cùng thân mật. Điều này khiến Kiều Vy có phần cảm thấy ngượng ngùng. Thấy thang máy mở ra, cô xấu hổ đẩy anh vào thang máy.

“Không thể mang đến cho em tương lai, anh trả lại em hiện tại

Lặng lẽ rời xa cũng là một kết thúc đẹp

Khi nước mắt rơi xuống, đau thương đã quá nhiều

Xa nhau cũng là một cách hiểu khác

Anh dành cho em sự yêu thương cuối cùng chính là để em ra đi...”

Nhưng cửa thang máy vừa khép lại, cô lại nghe thấy một tiếng nhạc quen thuộc, đó vẫn là tiếng chuông điện thoại của... Vũ...

- Vy, em sao vậy?

- A, không có gì ạ.

Từ lúc nghe thấy đoạn nhạc quen thuộc ấy, đầu óc Kiều Vy không thể tập trung vào buổi tiệc được. Lúc đó thang máy đóng lại nên cô không phát hiện ra được tiếng nhạc đó phát ra từ đâu. Đó từng là tiếng nhạc vô cùng quen thuộc với Kiều Vy, phải làm sao cô quên được, đó chính là bài hát mà cô thích nhất và cũng là bài hát mà cô sợ nhất. Thích nhất vì đó từng là bài hát Vũ nhiều lần đàn cho cô nghe, cũng là nhạc chuông mặc định cậu dành cho cô. Sợ nhất cũng chính vì bài hát đó gợi lại toàn bộ kỉ niệm giữa họ.

- Vy, em lại sao vậy? Sao từ lúc ở thang máy đến giờ em cứ như người mất hồn vậy?

Đây không biết đã là lần thứ mấy Tử Du hỏi cô câu hỏi này. Bỗng nhiên, đèn trong phòng vụt tắt, kèm theo đó Tử Du ôm cô từ phía sau, rồi nhẹ nhàng nói.

- Chúc mừng sáu tháng chúng ta bên nhau. Biết em thích nghe piano nên cố ý mời một người chơi piano đến cho em bất ngờ này.

Bị lời nói của anh làm tò mò, Kiều Vy cũng hướng mắt nhìn về phía sân khấu. Trên đó, MC đang nói gì gì đó, nhưng cô không nghe được, vì toàn bộ tâm trí của cô lúc này đều đặt vào người con trai đang đứng trên sân khấu. Cậu mặc một bộ vest màu trắng, đứng bên cạnh một cây đàn piano màu đen. Nhìn cậu lúc

này đã khác với cậu bé trong mắt Kiều Vy cách đây bốn năm. Sau bốn năm, trông cậu giờ đây mang một vẻ chín chắn, trưởng thành, chỉ có ánh mắt thâm tình đang nhìn cô là không thay đổi.

Nhìn thấy người đàn ông đang ôm cô ở phía sau, khuôn mặt cậu có chút lạnh đi nhưng ngay lập tức lấy lại tinh thần, ngồi vào đàn. Một tiếng nhạc du dương vang lên, bây giờ cậu là ai chứ. Cậu có quyền gì mà ghen với người ta. Người đó là bạn trai cô ấy, người có quyền ôm cô ấy lúc này là người đó chứ không còn là cậu nữa rồi. Vừa chơi đàn vừa suy nghĩ, kết quả là cậu đã không để ý mà đàn lệch đi một nốt nhạc. Mọi người đều sửng sốt vì sự dừng lại đột ngột của người trên sân khấu. Nhưng rồi tiếng nhạc lại tiếp tục, giọng hát của người con trai cũng nhẹ nhàng vang lên.

“Anh đang khép kín bản thân chỉ để lại một lối nhỏ

Mỗi khi màn đêm bao trùm ngoài cửa sổ, anh ngơ ngẩn nhìn đêm đen cô tịch

Nhìn lại những việc đã qua, từng việc, từng việc

Hình dung lại tình yêu của em và anh”

Từng câu từng chữ của bài hát như khắc sâu vào trái tim Kiều Vy khiến cô ngơ ngẩn. Trước đây, khi hát bài này, giọng của Vũ lúc đó rất trẻ con. Cô thường trêu cậu.

- Giọng cậu trẻ con thế, hát bài này chẳng hợp gì cả.

- Thế nào là không hợp?

- Thì nha, bài này là người ta đang day dứt tình yêu nha. Nghe đã thấy người đàn ông trong bài phải là một người vô cùng chín chắn, trưởng thành, giọng tất nhiên cũng phải trầm ấm, vững chắc, chứ ai trẻ con như giọng cậu

- Xì, tưởng gì. Yên tâm, vài năm nữa, giọng tớ cũng sẽ như thế, lúc đấy tớ sẽ hát cho cậu nghe. Lúc đấy xem cậu còn chê bôi vào đâu được nữa không?

- Ok, hứa nhé. Nếu có ngày cậu hát được như thế, nhớ phải hát cho tớ nghe.

- Hứa.

Phải, cuối cùng cậu cũng đã thực hiện được lời hứa của cậu rồi phải không Vũ? Cậu đã có giọng hát trầm ấm của một người đàn ông chín chắn, trưởng thành. Cậu về đây là để thực hiện lời hứa năm xưa sao?

“Vết nơ của tình cảm sẽ dần dần được thời gian xóa nhòa

Đem tình yêu ôm trọn vào lồng ngực nơi trái tim đang thổn thức

Tình yêu cuối cùng đó là để em ra đi

Không muốn dùng lời nói để níu kéo em nên lựa chọn không oán trách

Tình yêu tựa như chờ tàu ở sân ga có người đi người đến

Trái tim anh như tấm biển ở sân ga,

Trên đó viết hai chữ đợi chờ”

Trên sân khấu, người con trai vừa kết thúc bài hát của mình, mọi người ở dưới đã vỗ tay nhiệt liệt.

- Em thấy thế nào? Cậu thanh niên này cũng được đấy chứ?

Khi Tử Du quay qua hỏi Kiều Vy thì mới phát hiện nước mắt cô đã chảy ra từ bao giờ, lúc này anh mới vội vàng hỏi.

- Vy, em sao vậy? Khó chịu ở đâu sao?

- Em...em không sao. Chỉ thấy hơi mệt.

- Anh đưa em về phòng nghỉ nhé.

- Nhưng còn mọi người ở đây?

- Không sao, nghi lễ chính đã hoàn thành rồi, buổi tiệc cũng sắp kết thúc rồi

- Vâng.

Nhưng không ngờ, hai người vừa bước ra khỏi cửa hội trường thì đằng sau đã có tiếng người gọi lại.

- Vy Vy!

Cả người Kiều Vy bỗng bất động, chỉ có Tử Du là quay lại, lại bắt gặp chính chàng thanh niên vừa đàn trên sân khấu lúc trước.

- Vy Vy, ... tớ quay về rồi.

Nhưng cũng chính cái khoảnh khắc Vũ nói với cô câu “Tớ quay về rồi”, Kiều Vy lại cảm thấy thật nhẹ nhõm. Cô bỗng không cảm thấy ngần ngại khi phải đối mặt với cậu nữa. Nhìn sang người con trai vẫn đang dùng tư thế gà mẹ bảo vệ gà con bên cạnh vẫn đang ôm cô, cô bỗng cảm nhận được đến bây giờ người trong trái tim cô là ai. Cô nhẹ nhàng quay người lại, nở một nụ cười đầy tự nhiên. Nhìn thấy nụ cười của cô, Vũ cũng có chút giật mình. Sao cô lại cười bình thản đến như vậy.

- Vũ, chào mừng cậu trở về.

- Vy, em quen cậu ta sao?

Dường như thấy có điểm lạ lùng giữa cô và người thanh niên kia, Tử Du nhẹ nhàng hỏi cô, lòng anh bỗng có cảm giác bất an, đề phòng với người thanh niên kia.

- Tôi là...

- Du, cậu ấy là Vũ, có thể tạm gọi là bạn trai cũ của em.

Cả hai người lúc này đều dùng ánh mắt ngạc nhiên để nhìn Kiều Vy, còn cô thì lại vô cùng bình thản.

- Du, anh nhìn em như thế làm gì. Em cũng không nói anh là mối tình đầu của em mà.

- Ô, anh...

- Vy Vy, có thể nói chuyện riêng với tớ một lúc không?

- Không cần, đây là bạn trai tớ, anh ấy tên Tử Du, có gì cứ nói trước mặt anh ấy là được. Anh ấy hay ghen lắm, tớ không muốn anh ý hiểu lầm giữa tớ và cậu có gì đó.

Một câu nói này của Kiều Vy tiếp tục khiến Tử Du ngạc nhiên còn Vũ thì bỗng cảm thấy trong lòng có một nhát dao đâm xuống. Vũ chỉ đứng bất động ở đấy, khi Kiều Vy chuẩn bị quay người đi, cậu chỉ nói.

- Vy, nếu chúng ta đã không có gì, sao lúc nãy cậu khóc?

Im lặng một lúc, Kiều Vy mới trả lời.

- Chỉ là nhớ lại chút kỉ niệm. Dù hiện tại không còn gì, nhưng khi nhớ lại quá khứ, vẫn cảm thấy có chút cảm xúc, nhưng tất cả chỉ là kỉ niệm thôi.

- Thật sao, Vy Vy?

Lúc này, cô mới quay lại nhìn Vũ. Hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau. Ánh mắt của Vũ vẫn cứ ấm áp như vậy, mọi thứ dường như lại trở về cách đây năm năm. Nhưng đồng hành với nó, lại có ánh mắt lạnh lùng, chứa đầy sự thất vọng vào cái buổi chiều khi Vũ nói lời chia tay với cô. Cảm giác ấm áp ngay lập tức chuyển thành một sự chán nản không tên. Đúng sự thật là cô đã mệt mỏi rồi, mệt mỏi đi tìm hình bóng năm xưa, mệt mỏi với việc cứ sống mãi với quá khứ rồi.

- Vũ, có thể nói vì sao cậu quay về không?

- Vì không thể quên được cậu. Lời hứa trước đây, tớ đã thực hiện được rồi.

Lời đã nói ra rồi nhưng lúc này, Vũ mới chợt nhận ra ánh mắt mà Vy Vy dành cho cậu đã khác xưa rồi. Đó không còn là ánh mắt ấm áp, ánh lên nụ cười của năm xưa nữa. Ánh mắt bây giờ chỉ chứa đựng trong nó sự chua xót, nhưng lại vô tình đến kì lạ. Chẳng lẽ, đối với cô bây giờ, cậu không khác gì một người xa lạ

sao. Mà không thậm chí còn không bằng một người xa lạ, nếu là người xa lạ thì sẽ không có sự chua xót như vậy.

- Đúng, lời hứa của cậu đã được thực hiện. Nhưng chúng ta đã không còn như xưa nữa rồi. Người đứng cạnh cậu suốt bốn năm qua đã không phải là tớ. Người đứng cạnh tớ ngày hôm nay cũng không còn là cậu nữa rồi Vũ.

- Nhưng vị trí của cậu không ai có thể thay thế được.

- Như thế thì sao? Có thể thay đổi được quá khứ sao?

- Vy Vy...

- Vũ, đừng khiến cả hai đều trở nên khó xử, được chứ? Tạm biệt.

Khi Kiều Vy bỏ đi, Vũ có thể cảm nhận, thế giới của cậu đang sụp đổ. Không thể nào là cậu đã trở về quá muộn chứ, không thể nào. Cậu không tin lỗi lầm của cậu là không thể tha thứ. Cậu nhất định sẽ sửa sai được. Vị trí bên cạnh Kiều Vy, cậu sẽ giành lại được.

9. Chương 9: Hậu Sinh Khả Úy!

Đôi khi cái gọi là tình yêu lại vô cùng đơn giản. Không cần lí do, chỉ cần cảm thấy hai con tim đồng điệu là có thể yêu được rồi. Nhưng tình yêu liệu có thể bền vững được đến đâu, đó lại là một vấn đề khác. Đừng nói đến loại tình yêu vô tư không đi kèm với trách nhiệm. Tình yêu mà không có trách nhiệm với người mình yêu thì chỉ có thể dẫn đến nỗi đau cho cả hai bên, ngược lại, nếu như dám yêu và dám chịu trách nhiệm với tình yêu của mình, thì đó lại chính là lúc tình yêu được đơm hoa kết trái...

Rời khỏi phòng tiệc, họ cùng nhau dạo bước trên con đường tĩnh lặng. Mỗi người dường như đều đang theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình.

- Anh không muốn hỏi em bất cứ điều gì về Vũ sao?

Lúc này, Tử Du mới quay sang nhìn cô. Từ nãy, tuy là bàn tay của hai người vẫn luôn nắm chặt không buông nhưng anh không dám nhìn cô. Anh sợ sẽ nhìn thấy sự hối hận, do dự với người cũ trong mắt cô. Nhưng giờ đây, đối mặt với câu hỏi của cô, anh thấy lòng mình bình yên. Phải, sao anh phải lo lắng, anh tin cô. Chỉ cần cô nói không, anh nguyện sẽ tin cô.

- Em có còn tình cảm với cậu ta không?

- Không.

- Ừm.

Sau khi đã khẳng định được niềm tin của mình, Tử Du chỉ mỉm cười với cô. Hai người vẫn song song bước đi trên con đường khuya.

Nhưng Tử Du không hề nói với Kiều Vy là anh tin cô. Anh chỉ im lặng bảo “Ừm.” Điều này lại mang đến một đám sương mờ trong lòng Kiều Vy. Tại sao anh ấy không hỏi cô về Vũ? Là tin tưởng cô hay thực sự là không quan tâm? Không quan tâm về chuyện quá khứ của cô với Vũ, trước cái biểu hiện quyết không ghen tuông này của anh, cô nên thấy vui hay thấy buồn đây? Ôi, suy nghĩ nhiều thật là đau đầu, ly cocktail buổi tối khiến cô thấy chóng mặt hơn.

- Du, em đau đầu quá.

- Anh đưa em về.

Khi cánh cửa nhà Kiều Vy đóng lại, cũng là lúc Tử Du quay người đối mặt với Vũ. Từ khi anh lái xe đưa cô về đã luôn có cảm giác có một chiếc xe bám theo sau.

- Chúng ta có thể nói chuyện được không?

Với lời đề nghị của Vũ, hai người con trai vào một quán bar rồi tìm một chỗ khá yên tĩnh.

Lần này, Tử Du là người lên tiếng trước.

- Vũ... có phải không?

Nhìn người thanh niên trước mặt, Tử Du cũng phần nào hiểu được vì sao hồi đó Kiều Vy nhà anh lại thích cậu ta. Đó là một người thanh niên sở hữu một dáng vẻ khiến người ta cảm thấy tin tưởng được. Với một người luôn thiếu cảm giác an toàn như Kiều Vy, Vũ chính là người có thể cho cô cảm giác an toàn.

- Tôi muốn quay lại với Kiều Vy.

Đối mặt với câu nói chắc như đinh đóng cột của Vũ, Tử Du chỉ mỉm cười. Người con trai trước mặt cậu lúc này hoàn toàn bình tĩnh. Nếu như những người khác, nghe nói có người khác muốn cướp bạn gái mình chắc đã nổi khùng lên nhưng ngược lại, anh ta lại quá bình tĩnh. Chính cái sự bình tĩnh này của anh ta lại khiến Vũ cảm thấy kính nể. Bản thân cậu nhận ra, anh ta có thể trở thành chỗ dựa vững chắc cho Vy Vy.

- Tôi không quản việc cậu muốn gì. Muốn làm gì đó là quyền của cậu.

- Anh sẽ buông tay?

Khá thảng thốt, đúng là tuổi trẻ, nghĩ gì nói vậy. Nhìn Vũ, Tử Du bỗng nhớ lại mình của tám năm trước. Nếu tám năm trước, anh cũng ở trong hoàn cảnh của Vũ, liệu anh có hành động như vậy không? Điều này anh cũng không rõ, nhưng tính cách này của cậu khiến anh có thấy không bị ác cảm dù rằng cậu nói muốn giành lại Kiều Vy. Có lẽ, nếu như họ không cùng yêu một người con gái, hay giả như họ cùng yêu một người con gái nhưng Vũ không muốn giành lại Kiều Vy thì họ vẫn có thể là những người bạn, bạn tốt. Nhưng đáng tiếc, hiện giờ, tình huống có vẻ không phải như vậy. Thế thì, dù có chút tiếc nuối, anh vẫn không thể nhường Kiều Vy cho cậu được.

- Vũ, nhìn cậu tôi lại nhớ tôi của tám năm về trước. Tuổi trẻ như vậy thật tốt. Có thể nói năng mạnh dạn như vậy.

- Ý anh là?

- Tôi có thể thấy tình cảm của cậu dành cho Kiều Vy. Tình cảm cậu dành cho cô ấy là thật, tôi hoàn toàn trân trọng nó nhưng cậu đã là tổn thương cô ấy một lần, giờ cậu còn muốn sao?

Bị nói đúng điểm yếu, nhất thời Vũ không biết phải đáp lại thế nào. Ở người con trai trước mặt có một sự điềm tĩnh đến đáng ngạc nhiên, nhìn khuôn mặt đó, cậu không biết anh đang nghĩ gì, đang lo lắng hay tức giận. Đường như đó là khuôn mặt không cho phép người đối diện đọc được cảm xúc của mình. Nhưng một lúc sau, cậu đã lấy lại được bình tĩnh.

- Đúng là trong quá khứ có một số hiểu lầm không đáng có nhưng tôi sẽ dùng hiện tại và tương lai để bù đắp tất cả.

- Cậu sai rồi. Quá khứ chính là một bóng đen trong lòng Kiều Vy. Sự trở về của cậu chỉ càng làm tổn thương cô ấy. Hơn nữa, hiện tại của cô ấy đã không còn là cậu nữa rồi, tương lai của cô ấy lại sẽ càng không phải là cậu.

- Anh dựa vào cái gì chứ?

- Dựa vào tình yêu của tôi cho cô ấy không chỉ đơn thuần là tình cảm nam nữ thông thường mà trong đó còn có cả trách nhiệm.

- Ai nói với anh tôi không có trách nhiệm?

- Nếu cậu có trách nhiệm thì năm năm trước đã không hỏi han gì mà đòi chia tay với cô ấy như thế? Nếu cậu thực sự đã trưởng thành thì vừa rồi đã không yêu cầu tôi buông tay. Cậu nên hiểu, Kiều Vy không phải là đồ vật, không phải tôi buông tay thì cậu sẽ có cơ hội còn tôi không buông tay thì cậu không có cơ hội. Tình cảm con người không đơn giản như vậy.

Một câu của Tử Du đã đánh bại hoàn toàn sự tự tin của Vũ. Phải, năm ấy là cậu đã sai, là cậu đã bỏ mặc Vy Vy lúc cô ấy cần cậu nhất, nhưng giờ chẳng phải cậu đã trở về rồi sao. Khuôn mặt bàng hoàng của Vũ nói cho Tử Du biết anh đã nói đúng điểm yếu của cậu.

Sau ngần ấy năm lặn lội trên thương trường, Tử Du có đầy đủ kinh nghiệm để có thể đọc được cảm xúc và điểm yếu của đối phương. Đó chính là những mảnh khoe mà một người kinh doanh như anh cần phải nắm rõ, rõ ràng, trên thương trường, mọi thứ đều trở nên tàn nhẫn. Nhưng đối mặt với Vũ, anh không muốn đả kích cậu quá lớn. Dù sao anh cũng hiểu với độ tuổi của Vũ lúc đó, sự bông bột là không thể tránh khỏi, hoàn cảnh năm đó lại có phần phức tạp, kết quả như ngày hôm nay thực sự không thể trách ai. Nếu có trách, có lẽ chỉ có thể trách, độ tuổi không phù hợp.

- Vũ, cậu có biết tình yêu của cậu và Kiều Vy năm năm trước so với tình yêu của tôi dành cho Kiều Vy bây giờ có gì khác nhau không? Tôi thừa nhận cậu là mối tình đầu của cô ấy, để bắt cô ấy quên được hoàn toàn mối tình đầu là một điều không thể, nhất là với những người có cá tính như Kiều Vy. Nhưng cậu không thấy rằng, hai người hồi đó còn quá ngây thơ, quá trẻ con. Tình yêu của hai người hồi đó cũng vậy, quá mỏng manh, quá trong sáng. Tình yêu ở cái thời điểm đó dù đẹp nhưng không bền. Tôi bây giờ thì khác. Vũ, tôi hơn cậu và Kiều Vy tám tuổi, giờ tôi cũng đã gần ba mươi rồi. Tình yêu mà tôi dành cho cô ấy không phải là sự bông bột của tuổi trẻ, mà chính là sự trưởng thành của một người đàn ông. Tôi biết mình muốn gì và cần gì. Tôi cũng hoàn toàn đủ khả năng để chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình. Đối với tôi, cô ấy vừa là bạn gái vừa là em gái. Cô ấy cần chỗ dựa, tôi sẵn sàng có thể đóng vai trò của người anh trai, cô ấy muốn có người chia sẻ, tôi sẽ làm bạn trai cô ấy. Bản thân Kiều Vy, khi chấp nhận yêu tôi, cô ấy hoàn toàn hiểu rõ điều này. Khi cô ấy không để ý đến chênh lệch tuổi tác của chúng tôi, nghĩa là cô ấy muốn tìm một người chín chắn. Điều này cậu có không Vũ? Cậu đi nước ngoài bốn năm, nhưng cậu vẫn chỉ mới hai mươi mốt tuổi. Liệu kể cả bây giờ, cậu có thể trở thành chỗ dựa cho Kiều Vy không? Kiều Vy là một cô gái luôn thiếu thốn cảm giác an toàn, cái loại cảm giác này liệu cậu có thể cho cô ấy không khi mà bản thân cậu còn chưa thực sự ổn định?

Nghe Tử Du nói một tràng như thế, bỗng nhiên Vũ cảm thấy đầu óc mình bắt đầu trở nên lộn lộn. Con người này, càng ngày càng khiến cậu cảm thấy không đơn giản. Anh ta biết đâu là điểm yếu của cậu, thậm chí hoàn toàn nắm rõ nó và biết sử dụng nó để làm mọi thứ trở nên có lợi cho anh ta.

- Vy Vy luôn thiếu cảm giác an toàn sao?

- Phải, trong con người Kiều Vy luôn tồn tại cảm giác sợ hãi bị mọi người ruồng rẫy, ghét bỏ. Có lẽ điều này xuất phát từ vết thương tâm lý mà cô ấy phải chịu khi mâu thuẫn trong họ hàng xảy ra.

- Mâu thuẫn trong họ hàng?

Nhìn nét mặt có phần hoang mang của Vũ, Tử Du như chợt hiểu ra. Thì ra cậu ta không biết gì cả. Lúc này đây, trong lòng Tử Du bỗng xuất hiện một niềm vui không tên. Thì ra là có những chuyện Kiều Vy kể cho anh mà không hề kể cho cậu ta.

- Đến cả điều này mà cậu cũng không biết thì giờ cậu đã hiểu ý tôi rồi chứ?

Vẫn biết rằng không nên đả kích cậu ta như vậy, nhưng Tử Du lại không thể kiềm lòng muốn giải quyết tình địch này càng sớm càng tốt. Anh tin tưởng Kiều Vy không có nghĩa anh cảm thấy thoải mái khi có người cứ muốn giành lấy cô.

- Kiều Vy không phải sẽ mãi đứng một chỗ để chờ cậu. Cô ấy đã bước đi rồi, cậu đừng níu kéo nữa. Từ giờ, hiện tại và tương lai cô ấy, tôi sẽ bảo vệ.

Cảm thấy có lẽ như thế đã đủ cho ngày hôm nay, Tử Du quyết định không nói nữa. Dù sao ngay từ đầu, anh cũng không muốn khiến Vũ cảm thấy bị đả kích quá lớn. Dù sao cậu ta cũng không đáng bị trách móc hay dằn vặt gì cả. Lúc Tử Du chuẩn bị đứng lên thì nghe thấy Vũ.

- Vì sao anh lại thích cô ấy?

Vẫn còn có thể phản ứng lại sao? Tử Du có phần ngạc nhiên khi nghe thấy câu hỏi của Vũ, nhưng không sao, cuối cùng thì cũng hỏi đến câu hỏi muôn thuở này rồi.

- Cậu có tin vào định mệnh không?

- Định mệnh?

- Phải, đối với tôi, cô ấy chính là định mệnh. Lần đầu tiên gặp cô ấy đã không thể quên cô ấy. Về sau chính thức tiếp xúc, làm quen thì ngay lập tức liền cảm thấy thích cô ấy không cần phải có lý do. Chỉ đơn giản biết rằng đó là người mình muốn luôn ở bên cạnh, cùng nắm tay nhau đi hết cuộc đời.

Câu trả lời của Tử Du thực sự khiến Vũ phải giật mình. Cậu còn nhớ, vào một buổi chiều mùa thu nào đó, khi cậu và Vy Vy vẫn còn bên nhau. Tình cảm lúc ấy vẫn thật trong sáng, hồn nhiên, chỉ đơn giản là có cảm tình với nhau thôi chứ có biết yêu là gì đâu. Lúc đó, Vy Vy đã hỏi cậu:

- Vũ, cậu có tin vào cái gọi là định mệnh không?

- Định mệnh?

Khi đó, cậu cũng đã hỏi lại Kiều Vy y hệt như ngày hôm nay. Lúc ấy, cậu nhớ rằng, Kiều Vy đã nói với cậu.

- Ủ, định mệnh ấy, cái kiểu mà khi nhìn thấy nhau thì liền cảm thấy đã được định sẵn là sẽ dành cho nhau, thích nhau mà chẳng cần lý do gì, mãi mãi không chia lìa ỷ.

Giờ đây, tại sao cậu lại nghe thấy lời nói này ở một người con trai khác, và tại sao người đó lại là Tử Du? Đúng ra một người từng trải, va vấp trên thương trường như anh ta thì phải là người vô cùng thực tế chứ. Tại sao anh ta lại có thể tin vào một cái không có logic như thế? Cậu không tin. Tại sao cậu chưa bao giờ là người tin vào định mệnh trong khi một người như anh ta lại có niềm tin như thế.

- Anh cũng tin vào cái gọi là định mệnh sao?

Thấy Vũ nhìn mình bằng ánh mắt đầy ngạc nhiên, Tử Du chỉ nhìn cậu mỉm cười nói từng chữ.

- Phải... Tôi tin.

Lúc đó, cậu đã nghĩ người đó của Kiều Vy chính là cậu. Nhưng giờ đây thì sao? Người đấy, liệu... có thật sự là cậu không? Trong lòng Vũ bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Trong một nhà hàng sang trọng, người ta có thể bắt gặp hình ảnh một cô gái đang cầm cùi vẽ một cái gì đấy rất chăm chú. Đôi mắt cô ánh lên sự thích thú. Từng nét vẽ đưa qua đưa lại. Chiếc bút chì thô cứng trên bàn tay cô gái vẽ nên những nét vẽ mềm mại, hình như cô đang vẽ một chiếc vòng tay. Thỉnh thoảng gương mặt cô gái lại có nét đắm chiêu, chắc là đang suy nghĩ xem nên vẽ tiếp như thế nào. Đường như cô tập trung đến nỗi không nhận ra bên cạnh cô đã có một chàng trai anh tuấn đứng nhìn cô từ lúc nào.

Tử Du đến thì ánh mắt anh dừng ngay tại cô gái đang miệt mài cầm bút vẽ đó. Nhìn thấy cô, ánh mắt anh ngay lập tức ánh lên vẻ hạnh phúc thấy rõ. Anh bước nhanh đến bên cô nhưng cô gái nhỏ này hình như lại đang quá say sưa với công việc mình đang làm mà không thèm để ý đến anh đã đứng trước mặt cô. Thấy kì lạ, Tử Du liền vòng ra đằng sau cô để nhìn rõ hơn cô đang vẽ cái gì. À thì ra là cô ấy đang vẽ một chiếc vòng tay, kiểu dáng khá độc đáo, sáng tạo.

Chiếc vòng tay mang hơi hướng cổ trang nhiều hơn là hiện đại, hình như cô lấy ý tưởng từ những cây thân leo. Chiếc vòng tay này nếu như đeo lên dường như là sẽ bám theo phần cổ tay của người đeo. Tuy không có những kiến thức cơ bản về đồ trang sức nhưng vừa nhìn Tử Du cũng có thể thấy, chiếc vòng mà cô đang vẽ là một loại vòng khá kén người đeo. Đối với cô gái có phần cổ tay quá gầy, đeo sẽ không đẹp, mà những người cổ tay to thì cũng không nên đeo loại này vì như thế chẳng khác gì nhấn mạnh vào điểm không đẹp của mình.

Nhớ đến chiếc váy mà Kiều Vy đã mặc hôm kỉ niệm thành lập khách sạn, Tử Du bỗng cảm thấy chiếc vòng này phù hợp đến hoàn hảo. Chiếc váy ngày đó kết hợp với chiếc vòng này cộng với một vài phụ kiện và làm tóc kiểu cổ thì chắc chắn sẽ không khác gì tạo hình ột tiểu thư hay công chúa thời xưa vậy.

Đứng đợi một lúc, khi bản vẽ có vẻ đã hoàn thành kha khá, Kiều Vy mới ngẩng đầu lên. Cúi quá lâu khiến cổ cô có chút tê mỏi, định sẽ xoay xoay đầu một chút cho đỡ mỏi thì ai ngờ, Tử Du đã đứng bên cô tự lúc nào.

- O, anh đến lúc nào vậy? Sao lại đứng sau em như thế?

Đáp lại khuôn mặt ngạc nhiên của cô, lúc này Tử Du mới nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh bên cô, cầm bản vẽ vừa được hoàn chỉnh trước mặt cô lên, anh mới nói.

- Ủ, anh đến nhưng thấy em say mê quá, nên không nỡ phá ngang. Đây là em tự thiết kế?

Thực ra Kiều Vy không phải học chuyên ngành thiết kế gì cả. Bản thân cô chỉ cảm thấy mình có chút tài lẻ hội họa thôi, chắc là do di truyền từ bố. Nhưng mà điều này cũng làm cô nhiều lần buồn phiền, sao bố cô vẽ đẹp như thế, tài năng dồi dào là thế mà đến lúc di truyền cho cô, rơi đâu mất hết, còn mỗi có một tạo teo như thế. Hôm nay ngồi đợi Tử Du, không có việc gì làm, cô mới lôi giấy bút ra vẽ chơi, chứ giờ anh hỏi lại là dùng từ thiết kế cho bản vẽ chơi của cô thì thật làm Kiều Vy cảm thấy có chút xấu hổ. Cô nhìn anh cười trừ, cố gắng che giấu gương mặt đã có phần đỏ lên vì ngượng.

- Thiết kế gì đâu anh, em chỉ rảnh rỗi sinh nông nổi thôi.

Đã ngắm nghía bản vẽ của Kiều Vy đủ lâu, lúc này, Tử Du mới nhận xét.

- Thực ra anh thấy kiểu vòng này cũng rất đặc biệt. Nhất là nó phù hợp với cái váy lần trước em thiết kế.

- Tại vì cái váy đó cũng chỉ là em thích rồi vẽ ra thôi, thực ra giờ không có nhiều người mặc kiểu váy có hơi hướng cổ xưa như thế nữa, nhưng mà anh cứ đòi mang đi may rồi tặng em. Tất nhiên là được mặc bộ váy mà mình tự thiết kế thì rất vui rồi nhưng mà vì giờ ít người mặc kiểu váy như thế nữa nên lần đây em vất vả lắm mà có tìm được phụ kiện đi kèm cái váy đấy đâu.

Quả là không phải tầm thường. Đúng là nếu ghép chiếc vòng này với chiếc váy mà lần trước cô mặc thì ta đã có một bộ trang phục hoàn hảo rồi. Kiều Vy học về chuyên ngành kinh tế nhưng lại có thể có đầu óc nghệ thuật như thế. Tử Du chưa từng xem nhẹ tài năng của cô nhưng đối với chuyện học hành của cô, anh vẫn luôn vô cùng thắc mắc. Căn bản anh cảm thấy cô không thực sự để tâm vào những gì mình học, tuy thành tích học hành không quá tệ nhưng cô lúc nào cũng có thái độ khá dửng dưng, không có nhiệt huyết, hoàn toàn thờ ơ.

Điều này nhiều khi khiến Tử Du cảm thấy có chút không vui, cảm thấy cô dường như không định hướng được bản thân muốn cuộc đời mình sẽ như thế nào, nhưng hôm nay nhìn thấy vẽ tập trung vừa rồi trên khuôn mặt cô, anh đã hiểu vì sao. Trong dáng vẽ tập trung vừa rồi của cô là tràn ngập sự đam mê cùng thích thú, dáng vẽ ấy khác hẳn với dáng vẽ bình thường của cô khi học kinh tế. Có lẽ, đó mới chính là năng khiếu, thiên hướng của cô.

- Thế nên em mới quyết tâm đã làm là phải làm cho trót? Người ta không có thì mình tự thiết kế?

- Không phải, tự dưng em nghĩ ra nên vẽ thôi.

Nhìn kĩ bức vẽ của Kiều Vy, Tử Du cũng có thể nhận ra, nét vẽ của cô thực sự rất khá, tuy không bằng được họa sĩ chuyên nghiệp nhưng mà từ đường nét, cách đánh bóng bằng chì gỗ đều thể hiện một con mắt nghệ thuật tinh tế. Điều này cũng làm Tử Du khá ngạc nhiên. Lần trước nhìn cô vẽ được hẳn một cái váy nhưng để may được anh cũng phải nhờ nhà thiết kế chỉnh sửa một chút nên không để ý. Nhưng giờ nhìn thấy chính tay cô hoàn thành phác họa của một cái vòng mà còn hoàn hảo đến mức độ ấy thực sự làm anh cảm thấy kính nể. Có lẽ, lần trước là do cô không có những kiến thức cơ bản về cắt may nên bản vẽ mới phải chỉnh sửa nhiều như thế.

- Thực ra em vẽ rất khá mà.

Lúc này, Kiều Vy mới nhìn anh nở nụ cười tinh nghịch.

- Anh quên bố em là ai sao? Hi hi thế này đã là gì? Bố em còn giỏi hơn nhiều.

Phải rồi, anh quả đã quên bố cô từng là một nhà thiết kế nổi tiếng trong giới trang sức. Nhìn bức vẽ của cô, anh cũng có thể thấy hẳn là cô cũng được thừa hưởng không ít năng khiếu rồi. Ngắm nghía một lúc, Tử Du như nghĩ ra cái gì đó, liền nói.

- Em tặng anh bức vẽ này được không?

Nghe anh hỏi vậy, Kiều Vy cũng thấy có chút ngỡ ngàng, chỉ là bức họa cô vẽ chơi thôi mà, anh không đến nỗi cô vẽ cái gì cũng mang đi làm cho cô đồ thật như cái váy lần trước đấy chứ.

- Anh lấy làm gì? Em chỉ vẽ chơi thôi mà, không phải em muốn có cái vòng như thế thật đâu.

Biết cô đang hiểu nhầm ý mình, nhưng lại muốn sau này tạo cho cô một bất ngờ nên anh chỉ úp úp mở mở.

- Yên tâm, không như những gì em nghĩ đâu. Rồi, coi như em đồng ý rồi nhé, bức vẽ này giờ thuộc sở hữu của anh.

Nói rồi, anh liền nhanh tay cất luôn bản vẽ của cô vào chiếc cặp xách tay anh hay mang theo. Nhìn bản vẽ thân yêu của mình bỗng bay vào cặp người khác, tuy rằng người đó là bạn trai cô, nhưng sâu tận trong lòng, Kiều Vy vẫn có chút tiếc nuối đứa con tinh thần mình vừa mới vất vả cho ra đời mà bản thân còn chưa được ngắm kĩ. Nhìn thấy hai chữ “tiếc nuối” to tướng trên mặt Kiều Vy, Tử Du bỗng thấy buồn cười liên tục.

- Sao, không nỡ cho anh à?

Bị anh nói trúng tim đen, cô chỉ ấp úng chữa ngượng.

- Không có mà. Chỉ nghĩ về mà anh lại vứt bừa bãi rồi thành giấy vụn thì thà để em giữ còn hơn thôi.

Thấy khuôn mặt như con dâu về nhà chồng của cô, Tử Du không nhịn được cười.

- Yên tâm, về anh sẽ đóng khung treo trang trọng trong nhà.

Nghe anh nói thế, lúc này, Kiều Vy bỗng hớn hờ hơn hẳn. Thực ra, người nghệ sĩ nào cũng có một chút gì đó cái gọi là kì vọng đối với đứa con tinh thần của mình. Tuy chỉ là nghiệp dư, luôn nói mình vẽ chơi thôi, nhưng mỗi bức vẽ vẽ ra, Kiều Vy đều toàn tâm toàn ý, thế nên dù không muốn thừa nhận nhưng cô luôn có một sự kì vọng nhất định vào nó, hi vọng sẽ được mọi người trân trọng.

- Anh nhớ đấy nhé, hứa rồi đấy.

- Ừ. Anh hứa. Rồi coi như bữa cơm hôm nay anh mời, được chưa tiểu thư?

- Hi hi tất nhiên là được ạ. Anh thoải mái, em cho phép anh được mời em bữa cơm này.

Nhìn thấy khuôn mặt tinh nghịch như trẻ con của cô, anh bỗng nghĩ, thì ra tuổi tác cũng không phải là một vấn đề gì to tát. Nhìn vẻ trẻ con toát ra từ cô, anh bỗng thấy mình trẻ lại, được sống lại những năm tháng tuổi trẻ đầy nhiệt huyết. Thế cũng tốt mà, phải không? Hơn nữa, cũng không phải lúc nào Kiều Vy cũng trẻ con như vậy, khi cần nghiêm túc, với những vấn đề hệ trọng, cô lại thể hiện là một người vô cùng hiểu biết và nhạy cảm. Có lẽ, từ giờ, anh không nên quá để ý đến chênh lệch tuổi tác giữa hai người nữa.

Hai người cùng nhau ăn tối, lần nào đi ăn, Tử Du cũng sẽ cần nhần thói quen ăn uống của Kiều Vy một chút, thỉnh thoảng cũng sẽ bắt cô ăn cái này ăn cái kia, nhưng nếu cô không chịu, anh cũng sẽ không bắt ép cô đến cùng. Mỗi người có một thói quen ăn uống riêng, anh không muốn ép cô ăn những cái cô không muốn, những lúc bắt ép chẳng qua là vì chợt nhận ra cô không ăn được quá nhiều thứ. Kể cả những thứ cơ bản, cần thiết cho sức khỏe cũng không ăn, toàn nhạt nhạt rồi bắt anh ăn hộ. Nhưng khi đối mặt với khuôn mặt cau có, phụng phịu của bạn Kiều Vy, Tử Du nhà chúng ta lại đành ngậm ngùi bỏ qua cho cô lần này. Nhiều lần anh cũng phải tự cảm khái “Bố mẹ em nuôi em lớn được như ngày hôm nay, không để em còi cọc nhoe nhóc, cũng thật là kì công quá đi.”

Nhưng lúc ấy, đổi lại lời nói của Tử Du chính là ánh mắt phóng dao của cô. Nhưng mà cô bé này cũng kì lạ, lườm người ta mà chẳng có chút lực sát thương nào cả, thậm chí càng đáng yêu, càng làm người ta muốn trên chọc cô nhiều hơn.

Về phần Kiều Vy, cô lại thấy vô cùng thích thú vì từ giờ đi ăn đã có người ăn hộ cô những thứ cô không ăn được. Tuy thỉnh thoảng có kêu ca, cần nhần một tí nhưng mà không sao, cô có thể từ từ giáo dục.

10. Chương 10: Bất Ngờ Đoạt Giải!

Anh không ghen có lẽ vì anh tự tin, anh đủ tự tin vào tình cảm của cả hai, anh tự tin rằng dù Vũ có xuất hiện cũng sẽ không thể chia cắt được bọn họ. Vì một lẽ, anh xứng đáng với cô, xứng đáng với tình yêu mà cô dành cho anh, xứng đáng với bó hoa hồng trắng mà một ngày đẹp trời nào đó, anh đã tặng cho cô.

Từ khi Vũ trở về, ngày nào khi ra khỏi nhà Kiều Vy cũng nhận được một bó hoa để ở trước cửa vào sáng sớm. Hoa hồng bạch, đó là loài hoa cô thích nhất. Bên trong bó hoa luôn kèm theo một tấm thiệp, trong thiệp không có gì khác chỉ có tên người gửi. Kiều Vy rất thích hoa hồng bạch. Lần đầu tiên Vũ tặng hoa cho cô, Kiều Vy nhớ, cậu đã từng hỏi:

- Sao bình thường con gái đều thích hoa hồng nhưng hay hồng màu sắc gì đó còn cậu lại thích hoa hồng bạch vậy?

- Vì hoa màu trắng hay dành cho những người chết trẻ.

- Cậu...

Cô vẫn còn nhớ lúc đó, Vũ đã nhìn cô bằng ánh mắt kiểu như “cậu điên vừa thôi cho người khác điên với”, lúc đấy, Kiều Vy đã thấy vẻ mặt đó của Vũ thật sự rất buồn cười. Thực ra, chỉ là cô muốn trêu Vũ một chút thôi:

- Đùa cậu tí thôi mà. Thực ra hoa hồng bạch còn có một ý nghĩa là tôi xứng với bạn. Khi một người con trai có đủ tự tin để tặng cho cô gái anh ta yêu bó hoa hồng bạch có nghĩa là anh ta khẳng định với cô gái ấy là anh ta hoàn toàn xứng đáng với cô ấy, xứng đáng với tình yêu của cô ấy. Một người con trai có thể nói ra điều ấy còn đáng trân trọng hơn vạn lần câu anh yêu em hay đại loại thế đấy.

Cô còn nhớ, lúc đó Vũ đã giơ tay lên long trọng hứa với cô, cậu sẽ cố gắng hết sức để thực hiện đúng ý nghĩa của bó hoa này. Nghĩ đến đây, Kiều Vy bỗng cảm thấy lòng mình có chút đau xót. Đến bây giờ cô vẫn không biết liệu Vũ ra nước ngoài rồi trở về thành danh như thế có phải là để xứng đáng với bó hoa ngày trước hay không nhưng dù có là như vậy thì đó cũng là chuyện của quá khứ rồi.

Bó hoa ngày nào cũng rất tươi, rất đẹp nhưng đáng tiếc hoa đẹp nhưng không có người thưởng thức. Cô không phải là người thích hợp để thưởng thức bó hoa này. Chính vì thế mà ngày nào cũng có một bó hoa nằm chổng chơ trong thùng rác. Vốn là người cực kì dứt khoát trong tình cảm, Kiều Vy hiểu nếu cô không dứt khoát sẽ cho Vũ thêm hi vọng. Trong khi đó, sau cái hôm Vũ đến khách sạn, bản thân cô đã hiểu, giờ đây giữa họ là không thể nào níu kéo được nữa. Nếu đã vậy tại sao còn phải làm cho nhau thêm đau lòng?

Chuyện được tặng hoa, Kiều Vy không nói cho Tử Du biết. Dù sao cũng chẳng phải là chuyện gì quan trọng, nói ra có lẽ cũng chỉ gây ra những hiểu lầm không đáng có. Bình thường, Kiều Vy hay ra cửa trước để chờ Tử Du qua đón cô đến khách sạn, tiện thể phi tang bó hoa trước cửa. Không ngờ, hôm nay Tử Du lại đến sớm hơn dự định. Khi anh bước xuống xe cũng chính là lúc Kiều Vy đang vung vẩy ném bó hoa vào thùng rác trước cửa. Vừa thực hiện xong hành vi phi tang, ngẩng đầu lên lại đụng ngay ánh mắt nhìn chăm chú của Tử Du khiến cho Kiều Vy có chút chột dạ.

Tử Du không nói gì, chỉ bảo cô lên xe, dường như anh đã đoán ra được điều gì đó. Mới sáng sớm, bó hoa còn đẹp như vậy, lại đúng loại hoa mà cô thích, thế nhưng cô lại thản nhiên ném thẳng vào thùng rác, qua đó, chỉ suy luận một chút là có thể hiểu chủ nhân của bó hoa đó là ai. Tất nhiên suy luận đơn giản như vậy không thể làm khó Tử Du rồi. Thì ra, cậu nhóc đó vẫn chưa từ bỏ. Xem ra những gì anh nói đêm hôm ấy vẫn quá khách sáo với cậu ta rồi.

Thấy Tử Du không nói gì, Kiều Vy lại càng thấy chột dạ hơn. Mang theo tâm trạng như tội phạm vừa bị bắt quả tang lên xe, không khí trong xe bỗng trở nên nặng nề. Bài hát “Để anh chăm sóc em” của Mayday lại vang lên, mãi một lúc sau, Kiều Vy mới lí nhí nói:

- Bó hoa đó...

- Của Vũ phải không?

Còn chưa nói hết câu, Kiều Vy đã bị anh ngắt lời. Cô quay sang nhìn anh kinh ngạc nhưng lại nhận được một khuôn mặt bình thản của anh. Điều này khiến trong lòng cô bỗng có phần cảm thấy mất mát. Tại sao anh lại có thể thản nhiên như vậy? Bạn gái mình được người khác tặng hoa, lại còn là người yêu cũ đang đòi quay lại, chẳng nhẽ, anh không có cảm giác gì sao? Chẳng lẽ, một chút cảm giác ghen tuông cũng không có? Hay bản chất là anh không sợ mất đi cô? Có cô hay không, đối với anh cũng không hẳn là quan trọng?

Nghĩ đến đây, trong lòng Kiều Vy bỗng có một cảm giác đau đớn, vị đắng ở đầu bỗng thấy trào dâng trong cổ họng. Đến cuối cùng, với anh, em là gì vậy? Anh nói anh yêu em nhưng anh không biết rằng tình yêu luôn kèm theo sự ghen tuông sao? Cô thực sự rất muốn hỏi anh câu này, rất muốn hỏi anh tại sao không ghen, tại sao không thấy khó chịu. Nhưng hỏi xong thì được gì chứ, nếu anh không có cảm giác gì, hỏi thế khác nào cô đang miễn cưỡng anh. Thôi vậy, tại sao phải miễn cưỡng như thế. Không biết làm gì hơn, cô quay đầu nhìn ra ngoài, trong lòng bỗng hoang mang.

Nhìn thấy Kiều Vy không được vui, Tử Du lại tưởng cô sợ anh hiểu lầm gì chuyện giữa hai người. Thành thật mà nói, bản thân anh chứng kiến cảnh đấy cũng cảm thấy không vui chút nào cả nhưng mà nhìn thấy cô thẳng thừng vứt bỏ hoa đi như vậy, anh hiểu đối với đoạn tình cảm trước đây, cô đã không còn níu kéo hay vấn vương nữa, nên anh yêu tâm, không muốn làm cô bận tâm. Ở cái độ tuổi này rồi, anh không còn cái kiêu ghen tuông mù quáng của tuổi trẻ nữa, anh đã đủ chín chắn và trưởng thành để nhận ra vấn đề ở đâu. Rõ ràng, vấn đề ở đây nằm ở cậu thanh niên kia, anh sẽ gặp cậu ta để giải quyết nếu cần. Còn cô bé Kiều Vy hay suy nghĩ linh tinh này, anh không nói gì miễn cho cô khỏi suy nghĩ linh tinh. Vì thế anh chỉ đơn giản nói.

- Anh hiểu, anh cũng sẽ không nghi ngờ linh tinh gì cả. Em đừng lo lắng.

Nghe anh nói, Kiều Vy không quay lại. Trong lòng cô vẫn vô cùng rối bời. Thấy vẻ mặt phức tạp của cô, đoán là cô lại suy nghĩ linh tinh gì rồi, Tử Du cũng không biết phải nói sao, chỉ đơn giản đưa tay ra nắm lấy tay cô. Lúc này anh mới nhận ra, tuy thời tiết đang vào mùa thu, không nóng không lạnh nhưng sao tay cô lại lạnh lẽo như vậy. Anh nhìn cô đau lòng, anh nhất định phải gặp cái cậu tên Vũ này để bảo cậu ta tránh xa cô ra. Chiếc xe cứ bon bon đến khách sạn, chở hai con người với hai tâm trạng khác nhau, dường như có một bức ngăn cản vô hình đang lớn dần lên giữa họ.

Bước vào phòng làm việc, nhìn thấy gương mặt tươi cười của Krystal, Kiều Vy cũng thấy thoải mái hơn trong lòng. Cô quyết định tạm thời sẽ không nghĩ đến chuyện này nữa. Vừa ngồi yên vị thì cô đã thấy Krystal lướt qua chỗ mình rồi đặt một phong thư xuống trước mặt cô.

- Cửa em này, vừa được gửi đến đây sáng nay đấy.

Tò mò, mở phong thư ra, Kiều Vy lại càng bất ngờ hơn. Trong thư là tin thông báo cô đã qua vòng sơ tuyển và bản vẽ của cô đã được chọn trở thành một trong những sản phẩm trang sức mới của một công ty trang sức khá nổi tiếng. Còn chưa đọc xong thì Krystal ở bên cạnh đã hô to.

- Ô, em được chọn rồi sao? Em đăng kí thi cái này từ bao giờ vậy? Chị cứ tưởng là sếp mình định thi chứ?

- Dạ? Ý chị là sao?

Kiều Vy về chuyện này hoàn toàn mù mịt. Cô không hiểu cô tham gia cuộc thi thiết kế sản phẩm mới này từ bao giờ và chuyện này thì có liên quan gì đến Tử Du chứ. Lúc này, Krystal mới kể cho cô.

- À, là thế này. Cách đây cũng lâu rồi, chị vào phòng sếp đưa tài liệu, lúc đấy sếp không có trong phòng, nhìn qua máy tính của sếp, chị thấy đang mở trang web thông báo cuộc thi này. Lúc đấy cứ tưởng sếp nhà mình định trở tài thi thố chứ, về sau không thấy nhắc đến nên chị cũng suýt quên rồi đấy. Nhưng mà kệ, dù sao cũng chúc mừng em, chúc mừng chúc mừng, giải thưởng là gì vậy, chị có được ăn khao không đấy?

Còn chưa đợi Krystal nói xong, Kiều Vy đã lao vào phòng tổng giám đốc tìm Tử Du, bỏ lại sau lưng lời kêu gọi khao của Krystal. Vừa vào phòng, cô đã thấy Tử Du đang cầm cúi xem một tài liệu nào đó. Thấy cô bước vào, anh cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi.

- Sao vậy em?

- Cái này là anh gửi à?

- Ủ. Có kết quả rồi sao? Chúc mừng em, em phải cảm ơn anh đấy.

- Sao anh biết đến cuộc thi này?

- À, là lần trước lúc chọn đặt cái vòng tặng em thì thấy có cái thông báo này trên web, tò mò lên xem. Lúc đấy cũng không để ý lắm, về sau thấy mẫu vòng em vẽ mới chợt nhớ ra. May mà cuộc thi này không có

giới hạn thời gian. Công ty này mỗi mùa đều sẽ chọn một mẫu thiết kế đẹp nhất làm sản phẩm đặc biệt số lượng giới hạn của mùa đấy.

Nhìn thấy tờ kết quả trong tay, Tử Du cảm thấy còn vui hơn cả Kiều Vy. Quả là anh không nhìn sai người mà. Tài năng của cô, anh đã được chiêm ngưỡng, giờ anh muốn mọi người cũng đều phải ngưỡng mộ tài năng của cô. Nhìn thấy gương mặt vui mừng nhưng vẫn cố tỏ ra phụng phịu, hờn dỗi của cô, anh bỗng không kiềm được mà muốn ôm cô vào lòng. Bước ra khỏi bàn làm việc của mình, anh mới kéo cô đến gần cửa sổ.

- Sao vậy? Giận vì anh gửi mẫu đi mà không nói cho em biết sao?

Nghe thấy anh hỏi thế, cuối cùng Kiều Vy cũng thấy hài lòng. Rất tốt, cuối cùng thì cũng biết lỗi, biết là cô đang giận.

- Anh ý, làm gì cũng chẳng bao giờ nói với em một câu. Giờ mang bản vẽ của em đi thi cũng vẫn còn không bảo em, tất nhiên là em phải bực mình rồi.

Kiều Vy đang trách móc Tử Du mà sao từng lời từng chữ vào tai Tử Du lại giống như một cô bé đang nũng nịu vậy. Anh chỉ cười xoa đầu cô.

- Vì anh không biết trước kết quả ra sao. Nói ra sợ nhỡ không có kết quả tốt lại khiến em buồn nên mới lén lút lút gửi. Anh cũng là có nỗi khổ riêng mà.

Nhìn thấy khuôn mặt đang cố tỏ ra “có nỗi khổ riêng” của anh mà cô không nhịn được cười. Thấy từ sáng đến giờ, Kiều Vy cuối cùng cũng chịu cười với anh, Tử Du thầm cảm ơn sao cái tin tốt này đến thật đúng lúc.

- Nhưng mà có vấn đề này, em mới chỉ qua vòng sơ tuyển thôi. Muốn được chính thức chọn còn phải đưa ra một cái tên rồi còn phải tự thiết kế một đoạn quảng cáo nữa.

- Cái này em định thế nào?

- Em không biết. Giờ còn đang bắt ngờ chứ em đã nghĩ được gì đâu.

Quả là thông tin này đến quá bất ngờ. Hiện tại, tâm trạng Kiều Vy cũng vô cùng rối bời. Cô chưa từng nghĩ một ngày nào đó, bản vẽ của mình sẽ được mang đi thi thử ở đâu càng không nghĩ sẽ có nhiều người nhìn thấy nó. Giờ lại bảo bản vẽ sẽ có cơ hội được làm thành một sản phẩm hoàn chỉnh, điều này khiến cô vừa mừng vừa bất an. Nếu sản phẩm sản xuất ra không được mọi người chào đón thì sao? Nhỡ sau đó, công ty hối hận vì đã chọn mẫu thiết kế của cô thì sao? Hàng loạt suy nghĩ cứ xoay vòng vòng trong đầu Kiều Vy khiến cô không thể quyết định gì lúc này được. Nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt Kiều Vy, Tử Du nhẹ nhàng an ủi cô.

- Đừng suy nghĩ nhiều quá, có anh ở đây rồi. Về ý tưởng quảng cáo thì em cứ nghĩ từ từ đi. Còn tên sản phẩm, sao em không lấy luôn cái tên Hàn Vy?

- Hàn Vy?

- Ừ, đó là một thương hiệu đã có tiếng từ trước, chắc chắn sẽ có nhiều người nhớ. Hơn nữa, thương hiệu đó lại là của bố em nên sẽ không lo bị nói là ăn cắp bản quyền. Mà sử dụng một cái tên quen thuộc như thế sẽ gọi sự tò mò về sản phẩm cho những người trong nghề. Họ sẽ tò mò không biết giữa nhà thiết kế sản phẩm lần này và thương hiệu Hàn Vy đã sụp đổ trước đây có quan hệ gì với nhau không. Như thế chúng ta chưa cần làm gì đã tạo ra được hiệu ứng thu hút tương đối tốt.

Lần đầu tiên Kiều Vy được thể nghiệm thế nào là đầu óc nhà quản lý kinh doanh thiên tài. Cô quay lại nhìn Tử Du bằng ánh mắt muôn phần ngưỡng mộ, đưa hai tay lên tỏ vẻ “Bái phục bái phục.” Nhận được ánh mắt của Kiều Vy, Tử Du nở nụ cười tỏa sáng nhất của anh.

- Tại hạ không dám, không dám.

Nghe xong, hai người đều cười vui vẻ. Mọi tâm trạng nặng nề buổi sáng đã được ném sạch sành sanh đi đâu hết. Nhìn người con trai đang đứng đằng sau ôm cô, cô bỗng thấy thật an toàn. Lòng ngực anh rất rộng, bờ vai anh cũng rất vững chãi, cô đặc biệt thích cảm giác được anh ôm từ phía sau. Lúc đó, dựa vào người

anh, cô có cảm giác không gì có thể chia cắt được bọn họ, anh chính là chỗ dựa vững chắc nhất mà cô có. Thế giới hỗn loạn bỗng trở nên bình yên bên anh.

Thôi vậy, đến đâu hay đến đấy. Anh không ghen có lẽ vì anh tự tin, anh đủ tự tin vào tình cảm của cả hai, anh tự tin rằng dù Vũ có xuất hiện cũng sẽ không thể chia cắt được bọn họ. Vì một lẽ, anh xứng đáng với cô, xứng đáng với tình yêu mà cô dành cho anh, xứng đáng với bó hoa hồng trắng mà một ngày đẹp trời nào đó, anh đã tặng cho cô.

Sau khi niềm vui mừng vì đạt giải qua đi, Kiều Vy lại phải đối mặt với một vấn đề vô cùng đau đầu khác. Giải thì đoạt được rồi, nhưng muốn mẫu sản phẩm này của cô trở thành sản phẩm đại diện của năm nay thì bản thân cô lại phải tự thiết kế ra một đoạn phim quảng cáo dài năm phút. Vấn đề này thực sự khiến cô vô cùng đau đầu. Tại sao lại hẫng những năm phút? Chẳng phải quảng cáo bình thường trên tivi chỉ khoảng hai phút thôi sao, nhiều quảng cáo còn tiết kiệm đến độ gần như chỉ kịp nhìn thấy tên của thương hiệu rồi sản phẩm quảng cáo thôi, chẳng phải vậy sao? Nghĩ đến sao mình lại phải thiết kế quảng cáo những năm phút, trong lòng Kiều Vy cảm thấy vô cùng buồn bực, buồn bực vì cơ bản là cô hiện giờ chẳng có ý tưởng gì cả. Đến hai phút còn chẳng có đừng nói là năm phút.

Gặp phải vấn đề trước mắt, cô lại bức bối quay sang lườm người đang mãi mê chúm đầu vào máy tính làm việc bên cạnh. Chẳng là hôm nay Tử Du phải tăng ca ở công ty, không muốn để Kiều Vy nhàm chán ở nhà nên lôi cô đến cùng. Nói là muốn cô đến vì không muốn cô ở nhà ngủ nướng nhưng chủ yếu là không muốn dời xa cô. Càng ngày, sự chiếm hữu của Tử Du với cô lại càng mạnh, dường như ngày nào không nhìn thấy cô là thấy trong lòng bất an không yên. Đang làm việc thì Tử Du bỗng cảm thấy có ánh mắt u hồn lạnh lẽo đang hướng mình phóng tới. Ngẩng đầu lên, thì ra Kiều Vy đang nhìn anh bằng ánh mắt oán hận. Ánh mắt ấy của cô quả là khiến anh không rét mà run.

- Sao lại nhìn anh bằng ánh mắt ấy?

Cuối cùng cũng thấy Tử Du chú ý đến mình, Kiều Vy hài lòng lên án.

- Còn không phải sao. Tại anh hết đấy.

Tự dưng bị đổ lỗi, Tử Du chẳng hiểu rốt cuộc mình lại làm gì chọc tức cô rồi. Nhìn vẻ mặt hoang mang của Tử Du, Kiều Vy lại được thể tiếp tục lên án.

- Còn không phải tại anh gửi bản vẽ của em đi sao? Giờ sắp đến ngày phải gửi thiết kế quảng cáo về rồi mà em chẳng có ý tưởng gì. Làm thế nào bây giờ?

Vừa nói cô vừa ôm gối dựa nằm bò ra ghế sofa trong phòng anh. Lúc này Tử Du mới hiểu ra cô đang nói đến cái gì.

- Chẳng phải đã chọn được tên sản phẩm là Hàn Vy rồi sao?

- Em không có nói đến tên gọi, là nói đến đoạn quảng cáo cơ, hẫng là năm phút cơ đấy.

Vừa trả lời xong cái email cuối cùng, Tử Du cũng đứng lên tiến lại gần cô, nhắc cô đang nằm trên sofa ôm vào lòng.

- Thế em có ý tưởng gì không?

Kiều Vy lại nhìn anh ai oán.

- Không có, có đã chẳng ngồi kêu ca với anh. Em không biết đâu, anh làm phải làm cho trót đi, không được bỏ em một mình lo đầu đây.

Nghe thấy giọng điệu nũng nịu của Kiều Vy, anh chỉ nhẹ nhàng cười. Cô bé này lúc nào cũng vậy, làm việc vô cùng tùy hứng. Cái gì cô ấy muốn làm thì đừng hòng người khác được đụng tay đến còn những việc không có hứng thú thì tìm mọi cách để đùn đẩy cho người khác. Chẳng biết nên gọi cô là cô bé lười biếng hay như thế nào nữa.

- Ủ, để anh xem xem. Đầu tiên là phải có chủ đề quảng cáo. À, khoan đã, em muốn nhấn mạnh vào chỉ tập trung giới thiệu cái vòng hay là muốn tạo hẫng thành một câu chuyện rồi mới dẫn ra sản phẩm là cái vòng?

- Em cũng không biết, nhưng em thích cách tạo một câu chuyện hơn. Vì lần này quảng cáo những năm phút, em nghĩ tạo một bộ phim ngắn thì cũng được, mà như thế sẽ không bị nhàm chán, ý đồ quảng cáo cũng không quá rõ ràng.

Nghe cô nói xong, Tử Du chỉ trầm ngâm suy nghĩ một lát. Những vấn đề quảng cáo sản phẩm, anh vốn không mấy xa lạ. Mỗi khi một sản phẩm mới ra mắt thì lại càng phải đặc biệt chú trọng đến cách thức quảng cáo vì đôi khi quảng cáo đã chiếm đến 50 % sự thành bại của sản phẩm rồi. Sản phẩm mới, nhất là đối với một nhà thiết kế chưa có tên tuổi như Kiều Vy thì quảng cáo lại càng quan trọng. Nếu quảng cáo không tốt, khách hàng sẽ chẳng thêm mất thời gian mà xem xét để nhận ra thiết kế của cô có gì đặc biệt hơn các mẫu thiết kế khác.

- Trong thư có nói rõ là sẽ phát đoạn quảng cáo này ở đâu không?

- Em cũng không rõ, chỉ thấy nói là trên các phương tiện truyền thông, giải trí, quảng cáo và hệ thống các cửa hàng của hãng.

Tử Du lúc này lại chìm vào suy nghĩ. Nhìn gương mặt đang suy nghĩ của anh, Kiều Vy bỗng nhớ cô đã từng đọc được ở đâu đó nói rằng “người đàn ông quyến rũ nhất là khi họ tập trung làm việc.” Anh lúc tập trung suy nghĩ vừa bốt đi phần lạnh lùng lại thêm vào vài phần chững chạc. Ánh mắt suy tư cho thấy anh đang lên kế hoạch gì đó. Khung cảnh lúc này thực sự là rất đẹp, ánh nắng nhẹ của ngày thu chiếu sáng đến hai con người đang ngồi trên sofa. Người con gái nhỏ bé được người con trai ôm trọn tạo cho người ta một cảm giác an toàn bảo bọc, che chở cô. Bàn tay người con gái khẽ giơ lên nhẹ vuốt khuôn mặt đang trầm tư suy nghĩ của người con trai. Cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Kiều Vy như kéo Tử Du ra khỏi luồng suy nghĩ của anh. Khẽ cúi xuống chạm vào đôi mắt đang mơ màng nhìn anh, mỉm cười.

- Sao vậy?

Dường như vẫn còn đang mơ màng, Kiều Vy chỉ khẽ trả lời.

- Không có gì, chỉ là thấy anh làm việc rất là chăm chú.

Bỏ tay trước câu trả lời của cô, Tử Du chỉ mỉm cười, nhắc cô lên để cô ngồi đối mặt với anh. Anh đang suy nghĩ cho cô mà cô lại chẳng hề để tâm đến công việc của mình. Cô bé này đúng là khi đã tìm được người gánh việc hộ mình thì sẽ quên luôn đó là trách nhiệm của mình và mặc định luôn công việc này đã được sang tên đổi chủ.

- Anh đang nghĩ nếu điều kiện quảng cáo là như thế thì làm một đoạn phim ngắn cũng được.

- Em cũng thấy làm một đoạn phim ngắn sẽ rất thú vị nhưng vấn đề là như thế thì phải quay phim rất kì công mà thời gian lại không còn nhiều. Quay phim phải tìm được diễn viên này, rồi lại tìm cảnh quay rồi ...

- Cũng chưa chắc đã cần phải như thế.

Cảm thấy Kiều Vy lại bắt đầu phức tạp hóa mọi chuyện, Tử Du đành nhẹ nhàng ngắt lời cô. Gì chứ cô bé này thì anh lạ gì, luôn suy nghĩ mọi chuyện quá lên rồi lập tức bác bỏ mọi loại ý kiến, cho rằng nó sẽ không khả thi. Nhưng cô không hiểu là có nhiều cái nói thì nghe có vẻ to tát, phức tạp nhưng thực tế khi bắt tay vào làm rồi sẽ cảm thấy nó không phức tạp đến thế.

- Em thử nghĩ xem, có phải là cái vòng này em thiết kế theo phong cách cổ trang không? Nếu mà lấy theme là cổ trang là chủ đạo thì đoạn quảng cáo cũng không nhất thiết phải quay phim trực tiếp. Em xem như mấy game võ hiệp truyền kì gì đó, những đoạn phim quảng cáo của họ cũng đều là dùng đồ họa nhân vật dựng nên. Hiệu ứng đạt được cũng tương đối tốt, mà cũng tiết kiệm được thời gian quay ngoại cảnh, chủ yếu là cần có người sử dụng tốt đồ họa, chú trọng vào thiết kế phong cảnh trong clip và nhân vật là được rồi.

Kiều Vy thực sự choáng váng. Thực sự ý tưởng của anh không có gì sáng tạo cả vì như anh nói đã có rất nhiều công ty quảng bá game đã dùng cách đây nhưng để liên hệ được giữa game và trang sức thì quả là cô chưa nghĩ đến. Chỉ trong một thời gian ngắn từ lúc cô kêu ca với anh mà anh lại có thể ngay lập tức đưa ra ý tưởng và kế hoạch cụ thể như thế, đúng là không tầm thường chút nào. Thấy Kiều Vy vẫn đắm chìm suy nghĩ, Tử Du liền nói tiếp.

- Thực ra anh cũng chỉ nghĩ thế thôi, nếu em không muốn chúng ta có thể nghĩ cách khác.
- Không phải. Em thấy cách đây cũng rất hay. Nhưng mà em không biết mấy cái thiết kế đồ họa đây nên đang suy nghĩ xem có thể nhờ ai không.

Vấn đề này không phải Tử Du không nghĩ qua. Khi anh đưa ra một ý tưởng, thường là anh luôn lường trước tất cả những thứ cần thiết rồi. Những vấn đề sau này gặp phải đều là những vấn đề phát sinh nho nhỏ thôi.

- Vấn đề đây em không cần phải lo, anh có một người bạn chuyên về mảng này, có thể nhờ cậu ta làm giúp. Em chỉ cần viết ra cho anh ý tưởng câu chuyện mà em muốn sử dụng, anh sẽ bảo cậu ta thiết kế nhân vật rồi dựng cảnh cho phù hợp, thế là xong thôi. Ý tưởng câu chuyện nếu em thấy được thì anh có thể chọn một câu chuyện cổ nào đó rồi biến tấu nó đi một chút là được, vì cũng chỉ là quảng cáo thôi nên nội dung không cần quá sâu sắc hay độc đáo đâu, tạo hình thiết kế đẹp, bắt mắt dễ hiểu là được rồi.

- ...Thế là xong rồi ạ?

- Ủ, vấn đề của em đã được giải quyết.

Tại sao vấn đề làm cô trần trối đau đầu suốt một tuần qua mà anh lại có thể giải quyết đơn giản thế nhỉ. Không thể nào mà chỉ có một lúc như thế mà anh có thể lo chu toàn từ việc thiết kế đến ý tưởng như thế. Nhất định là anh biết cô sẽ gặp rắc rối trong vấn đề này nên đã thay cô suy nghĩ chu đáo từ trước, chỉ đợi cô mở miệng hỏi là sẽ tuôn ra một tràng thể hiện năng lực à xem. Nhất định là thế rồi. Nhưng cô còn chưa kịp thuyết phục bản thân xong thì anh lại nói tiếp.

- Xin lỗi em, thực sự là độ này anh hơi bận rộn nên không quan tâm nhiều đến chuyện đây được. Nhất thời chỉ có thể nghĩ ra cách đó là cách đơn giản mà dễ dàng nhất.

- ... Nhất thời? Em vừa nói em nghĩ mãi không ra thế mà anh lại nói là anh nhất thời đã nghĩ ra cách giải quyết. Du, anh có phải là đang xỉ nhục IQ của em không?

- ...

Đối mặt với khuôn mặt đang nhin cười vô cùng đau khổ của anh, cô bỗng có cảm giác chặc chấn anh đang xỉ nhục IQ mình thấp quá, nghĩ suốt một tuần mà vẫn chưa ra cái gì. Đang định phản kháng thì nhớ ra thiết kế như thế nào vẫn phải dựa vào anh nhờ bạn giúp, thôi được, lần này cô nhin, cô sẽ nhin...Thấy vẻ tức giận nhưng không nói gì của cô mà anh không nhin được nữa, lại ôm cô rồi cười như nắc nẻ. Độ này anh có vẻ bị nghiện ôm cô, cứ lúc nào chỉ có hai người là y như rằng anh lại ôm cô. Nhiều lúc Kiều Vy lại tự hỏi chẳng nhẽ anh bình thường thiếu thốn tình cảm quá nên giờ mới thích ôm cô như thế chẳng?

Khi Tử Du tăng ca xong thì mặt trời cũng đã chuẩn bị lặn. Kiều Vy còn đang trong nhà vệ sinh rửa mặt thì điện thoại của cô trên mặt bàn Tử Du bỗng kêu inh ỏi. Bản nhạc chuông “Em vẫn ổn thôi” lại vang lên. Không nén nổi tò mò, Tử Du liền ngó xem ai gọi cô, trên điện thoại chỉ hiện lên một chữ “Vũ.”

11. Chương 11: Sự Thật Của Bốn Năm Về Trước!

Tử Du thừa nhận tuy anh không phải là một người ghen bóng ghen gió, rồi vì hành động ghen tuông mù quáng mà kiểm soát, nghe lén hay đọc lén tin nhắn của người yêu, nhưng khi nhìn thấy Vũ gọi, anh đã muốn nghe điện thoại xem rút cục cậu ta có gì cần nói với Kiều Vy nhà anh. Nhưng rồi, lí trí đã giúp anh kiềm chế. Nhưng khi không có ai nghe máy, tin nhắn gửi đến lại là từ cùng một người thì anh không thể kiềm chế được mà đọc tin nhắn của Kiều Vy, rồi đến lúc cô đi ra ngoài anh lại có thể thản nhiên nói là nhờ tay ấn mở tin nhắn chứ chưa đọc gì với cô.

Và hiện giờ anh đang ngồi ngay phía sau bọn họ. Trên đường lái xe đến đây anh đã tự trách móc bản thân hàng trăm lần tại sao lại không có niềm tin như vậy với cô, tại sao khi cô nói Vũ muốn hẹn gặp cô lại vì sĩ diện mà bảo cô cứ đi đi, anh không sao cả. Để giờ anh lại lén lút ngồi ở một góc nghe lén hai người nói chuyện như thế này. Anh chưa từng nghi ngờ Kiều Vy nhưng anh lại thực sự muốn biết liệu bọn họ gặp nhau sẽ nói gì.

Vừa bước vào quán cà phê, Kiều Vy đã nhìn thấy Vũ vẫy vẫy cô. Cậu ngồi ở một cái bàn gần cửa sổ. Cậu vẫn nhớ thói quen của cô là thích ngồi những nơi gần cửa sổ. Hôm nay, cậu mặc một chiếc áo sơ mi màu

xanh nhạt, nhìn cậu giờ đã giống một người trưởng thành, chín chắn chứ không còn là cậu bé năm nào còn hay dẫn cô đi ăn kem nữa. Khi cô vừa ngồi xuống thì đã có người mang đồ uống đến cho cô. Cậu vẫn cứ thích gọi đồ uống cho cô trước như vậy, nhưng hình như cậu đã quên, cô không thích uống đồ uống nóng đặc biệt nếu đó không phải là mùa đông. Giờ vẫn chưa đến mùa đông mà.

- Xin lỗi, chị có thể đổi lại cho em thành chocolate lạnh được không ạ?

- Cổ họng cậu không tốt, đừng uống lạnh nữa.

Câu nói của Vũ làm Kiều Vy khựng lại một chút, nhưng cô nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, vẫn nhẹ nhàng mỉm cười với người phục vụ đang đứng ngạc nhiên bên cạnh.

- Xin lỗi, chị cứ thêm đá vào cho em đi.

Sau khi người phục vụ đi, Kiều Vy không nói gì, chỉ nhìn Vũ, cô biết chắc chắn câu nói vừa rồi của cậu là có lí do, có lẽ, cậu đã biết điều gì đó. Cô muốn chờ xem cậu sẽ nói gì với cô. Thực ra, Kiều Vy vốn là không muốn gặp Vũ nữa, cô cảm thấy giữa mình và Vũ chẳng còn gì để nói với nhau nữa cả. Nhưng ngạc nhiên là Tử Du lại muốn cô cứ đi gặp cậu, điều này đã khiến Kiều Vy không vui rồi. Chẳng lẽ anh không biết là chẳng có người bạn trai nào lại khuyến khích bạn gái mình một mình đi gặp người yêu cũ sao? Tại sao từ đầu đến giờ, với mọi sự cố gắng tiếp cận cô của Vũ, anh chưa từng có thái độ đề phòng hay khó chịu gì? Đó vẫn là câu hỏi nhức nhối mãi trong lòng Kiều Vy khiến cô luôn cảm thấy không yên lòng. Rút cục thì là vì anh tin cô hay không cần cô?

- Vy Vy, tớ đã biết rồi.

Câu nói của Vũ bỗng làm đứt mạch suy nghĩ về Tử Du của Kiều Vy. Cô cũng thật là, tại sao đang ngồi trước mặt một người mà tâm tư, đầu óc lại vẫn cứ nghĩ về anh không rời được. Người ngồi trước mặt cô bây giờ là Vũ, và cậu vừa nói với cô đã cậu đã biết rồi. Kiều Vy bỗng thấy chột dạ, Vũ đã biết gì.

- Cậu đã biết gì?

- Lí do khi đó của cậu.

Hai người bỗng nhiên chìm vào yên lặng. Câu nói của Vũ đã kéo Kiều Vy ra khỏi những suy nghĩ về Tử Du cũng như đưa cô ngược trở lại thời điểm bốn năm trước, khi Vũ nói muốn chia tay với cô. Cuối cùng thì Vũ cũng đã biết. Năm đó, cô vốn là không muốn giấu giếm gì cả, chỉ là đó là một nỗi đau mà cô không muốn nhắc đến, nhưng nếu Vũ hỏi, cô nghĩ mình vẫn sẽ nói cho cậu biết. Nhưng Vũ lại không cho cô cơ hội để giải thích, cậu lập tức kết luận cô đã thay đổi, rồi đòi chia tay. Câu nói này chính là một đòn giáng nặng vào trái tim đang tổn thương của Kiều Vy. Kiều Vy của năm đó đã quá mệt mỏi, cô không muốn níu kéo, không muốn giải thích nữa, nếu đã thế thì cứ để nó thế đi. Bản thân Vũ cũng đâu muốn nghe cô giải thích, nếu muốn cậu đã không dứt khoát như thế.

- Vy Vy, tại sao năm đó cậu không giải thích cho tớ?

- Cậu cho tớ cơ hội để giải thích sao?

Phải, năm đó là cậu không cho cô cơ hội để giải thích. Chính xác là khi đó, mọi người đều còn quá trẻ con, cậu còn quá trẻ con. Khi nghe thấy Vy Vy không thi cùng trường với cậu nữa, cậu đã nổi nóng, đã tức giận. Sự bùng bột, trẻ con khi đó đã khiến cậu phản ứng vô cùng ích kỉ. Lúc đó, cậu chỉ biết người bị phản bội là cậu, dù có là lí do gì thì người có lỗi vẫn là Kiều Vy. Cậu tự cho rằng trên đời này chẳng có lí do chính đáng nào có thể biện minh cho hành vi của Kiều Vy lúc đó. Người bị tổn thương khi đó là Vy, vậy mà không chỉ không an ủi cô, cậu còn rời bỏ cô, không những thế, liệu lúc đó có nói gì nặng lời với cô hay không cậu cũng không còn nhớ rõ nữa.

- Vy Vy, tớ xin lỗi.

Giờ mới xin lỗi, không phải đã quá muộn rồi sao. Thực ra, trước đây, Kiều Vy luôn nghĩ nếu một ngày Vũ phát hiện ra sự thật, nói lời xin lỗi với cô, liệu cô có tha thứ cho cậu hay không? Câu trả lời lúc đó là có. Chắc chắn cô sẽ tha thứ cho cậu. Nhưng đồng thời với sự mong chờ câu xin lỗi ấy chính là sự bật vô âm tín của Vũ. Niềm tin trong lòng Kiều Vy càng ngày càng phai nhạt, tình cảm của cô có lẽ cũng vì thế mà càng lu mờ.

Cô đã tưởng tượng ra hàng loạt tình huống khi Vũ phát hiện ra lí do năm đó của cô và nói lời xin lỗi, nhưng cô lại không tưởng tượng được nó sẽ diễn ra như thế này. Bốn năm hã, có phải cô đã chờ đợi suốt bốn năm cho lời xin lỗi này không? Nhưng sao đến ngày hôm nay khi nghe lời xin lỗi này, cô lại không có cảm giác gì cả. Có lẽ, đã từ lâu cô không còn chờ đợi lời xin lỗi ấy nữa rồi.

- Ủ, không sao. Tôi chấp nhận lời xin lỗi của cậu.

Nhìn thấy vẻ bình thản của Kiều Vy, Vũ nửa mừng nửa sợ. Cô chỉ có vẻ bình thản như thế trong hai trường hợp, hoặc là cô đã thực sự không còn để tâm đến chuyện đấy nữa, hai là người đấy đối với cô giờ không còn ý nghĩa gì nữa. Giờ đây, đối với cậu, cô lại có thể bình thản như thế.

- Vy Vy, vậy chúng ta...

- Chúng ta vẫn là bạn bình thường.

- Vy Vy, cậu biết tớ không coi cậu là bạn bình thường mà.

- Vũ, nhưng đối với tớ, cậu chỉ là một người bạn bình thường thôi...

Quả là cậu rơi vào trường hợp thứ hai. Thì ra cảm giác mình coi người ta là quan trọng nhưng đối với họ mình chẳng là gì cả nó lại đau đến thế. Khi Kiều Vy nói ra những lời đó, giọng cô rất nhẹ, rất bình thản như đó là một chuyện vô cùng bình thường nhưng lực sát thương đối với Vũ thì lại là vô cùng lớn.

- Vũ, cậu còn gì để nói nữa không?

- Tớ...

- Lời xin lỗi cậu vừa nói, đáng tiếc đến quá muộn. Đã quá muộn cho cả hai chúng ta rồi, Vũ. Cậu biết tính tớ mà Vũ, tớ yêu ghét từ trước đến nay đều vô cùng rõ ràng. Khi tớ đồng ý yêu Tử Du, giữa chúng ta đã chẳng còn gì rồi.

Nhìn thấy vẻ sững sờ trên gương mặt của Vũ, trong lòng Kiều Vy cũng bất giác thấy không được thoải mái. Tuy vẫn nói mọi chuyện giờ đã trở thành quá khứ, nhưng nỗi đau trong quá khứ ấy mỗi lần nhắc đến vẫn khiến con tim cô rỉ máu, lúc này nói với Vũ những lời như vậy tuy là cô đã cố gắng giữ một thái độ bình thản nhất có thể nhưng đó dù sao cũng vẫn chỉ là sự bình thản giả tạo. Trong lòng cô, những vết sẹo của năm xưa đang ngày càng rách toác ra. Cô không muốn nó lại rỉ máu một lần nữa, chuyện gì đã qua thì không nên nhắc lại, nhất là khi kể cả có nhắc lại thì cũng chẳng có thể có gì thay đổi được cả. Giữa họ, tất cả đã kết thúc rồi.

- Vũ, nếu cậu không còn gì để nói, xin lỗi, tớ hơi mệt, tớ về trước.

Vừa nói, cô vừa đứng lên đi ra cửa. Khi Vũ nhận ra cô vừa nói gì thì Kiều Vy đã đi ra đến ngoài cửa rồi. Vội vàng để tiền ở trên bàn, Vũ liền chạy theo Kiều Vy.

- Vy Vy, cậu trách tớ không giải thích, là tớ sai, tớ nóng giận, nhưng cậu cũng chưa từng cố gắng để giải thích với tớ. Nếu tớ đối với cậu thực sự quan trọng, vì sao cậu không từng thử một lần cố gắng để níu kéo tớ.

Câu nói này của Vũ như đã chạm vào đúng nỗi đau của Kiều Vy. Giờ Vũ đang quay lại trách cô sao? Bản thân cô cũng chưa hề trách cậu, chưa hề cảm thấy cậu là người có lỗi. Cô chỉ đơn giản nhận ra là sai lầm năm đó, không cần biết là lỗi của ai, điều duy nhất cô biết là đã quá muộn ọi thứ. Quá khứ không thể thay đổi, cũng không cần phải thay đổi nữa, cứ để nó qua đi thôi. Nhưng câu nói của Vũ đã khiến cô không thể khách khí được nữa rồi.

- Vũ, đủ rồi. Đến bây giờ, cậu vẫn còn nói thế với tớ sao? Chẳng lẽ, lúc đó, cậu không biết tớ cảm thấy thế nào? Cậu muốn một người vừa bị chính người nhà của mình bắt cóc, nhốt trong nhà kho không ăn không uống suốt hai ngày đêm, sau khi nhập viện, điều trị một tuần thì phát hiện vì hai ngày đêm gào thét khản cổ mà dây thanh quản của người đấy phải phẫu thuật ngay lập tức và không thể hát được nữa lại phải chạy theo để giải thích mọi chuyện với cậu sao? Cậu muốn một người vừa mất đi ước mơ của mình phải bình tĩnh để chạy theo cậu sao? Vũ, cậu có hiểu được lúc đó cảm giác của tớ là gì không? Cậu có hiểu được không?

Kiều Vy vừa nói mà vừa như gào lên, cô đã không muốn đụng vào nỗi đau đã liền sẹo mà tại sao Vũ lại nhất định phải đào nó lên. Nước mắt của cô không kìm lại được nữa, cô đứng ở đó, nước mắt nóng hổi rơi xuống. Những người đi trên phố đều quay lại nhìn bọn họ nhưng cô không quan tâm nữa. Đối mặt với nỗi đau của Kiều Vy lại là khuôn mặt kinh ngạc của Vũ, mãi sau cậu mới lắp bắp được vài từ.

- Bắt cóc??? Ý cậu là sao?

Nhìn ra sự khó hiểu, hoang mang trong ánh mắt của Vũ, cô bỗng cảm thấy hình như mình đã bộc phát hơi thái quá rồi. Lúc này cô mới lấy lại được chút bình tĩnh, lấy tay quạt đi những giọt nước mắt vừa rơi xuống, cô nhìn cậu nở nụ cười, dù nụ cười có vẻ chua xót. Thì ra cậu vẫn như vậy, vẫn luôn làm việc nửa chừng như vậy, không hề thay đổi.

- Thế mà tớ tưởng cậu đã điều tra rõ mọi chuyện, hóa ra cậu cũng chỉ quan tâm đến như thế. Vũ, tớ thực sự không hiểu cậu làm đến mức độ này rồi cuối cùng là vì cái gì? Cậu có thể dừng ầu trĩ như thế được không? Tớ đã nói rồi, ngay từ hôm ở khách sạn, tớ cũng đã nói rất rõ ràng rồi, cậu không hiểu hay cố tình không hiểu? Cậu bảo cậu đã trưởng thành, cậu quay về vì tớ, nhưng những gì cậu tìm hiểu được lại chỉ có vậy? Cậu có biết tớ cảm thấy cậu như thế nào không? Cậu của trước đây, đôi chia tay tớ mà không cần biết lí do và cậu của ngày hôm nay đứng trước mặt tớ đây, thực sự... chẳng có gì khác nhau cả. Vũ, cậu bảo cậu đã trưởng thành, nhưng đối với tớ, cậu vẫn chẳng có gì thay đổi cả nên làm ơn đừng làm cả hai thêm mệt mỏi nữa.

- Vy Vy, tớ...

Nhưng lần này, không chờ Vũ nói hết, Kiều Vy đã bỏ đi, để lại Vũ một mình đứng lặng lẽ trên con phố tấp nập người qua lại.

Ngồi trong quán cà phê, nhìn ra ngoài cửa sổ, Tử Du hoàn toàn không nghe thấy Kiều Vy và Vũ nói gì. Tất cả mà anh nhìn thấy chỉ là những giọt nước mắt đau khổ của Kiều Vy. Khi nhìn thấy gương mặt bình thản của Kiều Vy khi bước vào quán cà phê, anh đã thấy rất yên tâm. Bình thản như thế nghĩa là đối với cô, Vũ chẳng còn là gì cả, nhưng giờ, đối mặt với những giọt nước mắt kia của Kiều Vy anh nên nghĩ thế nào đây? Thực ra là nhìn thấy Vũ, nhớ đến mối tình đã qua, cô vẫn còn rất đau lòng phải không? Sự thản nhiên ban đầu đều là do ngụy tạo nên đúng không?

Tử Du bắt đầu cảm thấy lo lắng, phải chăng, cô vẫn còn tình cảm với Vũ? Cho đến bây giờ, Tử Du không hề sợ sự xuất hiện của người thứ ba, vì anh tin Kiều Vy cũng như tin vào bản thân anh, tin vào tình cảm của họ. Chỉ cần họ yêu nhau thì không có khó khăn gì là không thể vượt qua, không ai có thể xen vào, anh nhất định sẽ bảo vệ tình yêu của họ đến cùng. Nhưng anh thực sự sợ, thực sự sợ một ngày khi anh mới chính là người thứ ba, lúc đó anh thực sự không biết phải làm sao? Anh không muốn ép buộc Kiều Vy bất kì chuyện gì, nhưng nếu người cô thực sự yêu lại không phải là anh thì... anh biết phải làm sao? Liệu đến giờ, anh còn có thể từ bỏ được nữa không?

Khi Tử Du bước ra khỏi quán cà phê thì Vũ vẫn đang đứng ở đấy. Nhìn cậu bây giờ hoàn toàn mất đi vẻ tự tin, phong thái ưu tú thường thấy. Câu nói của Kiều Vy “cậu vẫn chẳng có gì thay đổi cả” cứ vang vọng trong đầu cậu hàng trăm lần. Suốt bốn năm, cậu đã cố gắng nhiều như thế, trải qua nhiều khó khăn ở nơi xứ người như thế chỉ với hi vọng có thể trở nên trưởng thành hơn, có thể khiến Kiều Vy nhìn cậu bằng con mắt khác, thế mà giờ đây, Kiều Vy lại nói với cậu đối với cô ấy chẳng có gì thay đổi.

Chỉ một câu nói mà đánh đổ toàn bộ sự tự tin của Vũ, chỉ một câu nói mà như xóa bỏ hoàn toàn bốn năm của cậu. Nhưng điều làm cậu thấy khó hiểu hơn chính là những gì mà Kiều Vy đã nói đến, bắt cóc? Tại sao lại có chuyện như vậy? Những chuyện như thế đúng là cậu chưa điều tra ra, khi cậu biết giờ Kiều Vy không thể hát được nữa, cậu đã quên mất là cần phải tìm hiểu nguyên nhân. Phải chăng đó chính là cái Kiều Vy nói cậu vĩnh viễn không thay đổi, vĩnh viễn chỉ quan tâm đến kết quả mà bỏ mặc nguyên nhân? Cũng giống như bốn năm trước khi cậu chỉ quan tâm đến kết quả mà bỏ mặc nguyên nhân vì sao Kiều Vy lại thi vào Danh Vọng?

Thấy Tử Du đi qua, nhìn phong thái ung dung, tự tại tràn đầy tự tin của anh, rồi nghĩ đến tình trạng thê thảm vừa rồi của mình, Vũ bỗng cảm thấy có một sự tự ti dần nhen nhóm. Lần đầu tiên, cậu thực sự cảm giác so với con người kia, cậu vẫn không thể bình ổn, chín chắn và vững chãi bằng anh. Từ trước đến nay, cậu vẫn luôn tự viện dẫn lí do ỉn, nói rằng đó là do tuổi tác, nhưng hôm nay, đứng trước câu nói của Kiều

Vy, cậu bắt đầu hoài nghi liệu có phải cậu sẽ vĩnh viễn không thể trở thành chỗ dựa vững chắc cho Kiều Vy được như anh không?

- Tử Du, tôi có thể nói chuyện với anh một chút không?

Khi Tử Du đi ngang qua Vũ, anh bỗng thấy có người gọi mình. Cậu nhóc này lại muốn nói chuyện với anh, vậy được, anh sẽ tiếp chuyện cậu ta.

Trong quán bar, người ta bắt gặp một hình ảnh vô cùng kì quái. Hai người con trai ngồi ở một góc khuất, trên bàn là hai ly rượu nhưng hai người họ không ai uống, họ chỉ đơn giản là ngồi nhìn nhau, như đang âm thầm đánh giá đối thủ hoặc giả như chỉ đơn giản là đang cân nhắc xem nên bắt đầu câu chuyện như thế nào.

- Cậu muốn nói chuyện gì?

Cuối cùng, Tử Du cũng là người mở lời trước. Thôi được, anh là người lớn, anh sẽ không chấp cậu nhóc này. Hơn nữa, trong một ngày mệt mỏi như ngày hôm nay, anh không muốn lãng phí thời gian ngồi đờ mắt với cậu ta.

- Anh có biết chuyện xảy ra bốn năm trước của Kiều Vy?

- Chuyện gì?

- Chuyện gia đình cô ấy.

Thì ra là vì chuyện này. Lúc trước, họ cãi nhau kịch liệt như vậy ngoài đường là do cậu ta đã nhắc đến chuyện này sao? Giờ hỏi anh như vậy, phải chăng là lúc này, Vy không nói cho cậu ta biết? Nếu cô ấy không nói cho Vũ biết thì liệu anh có nên nói ra không?

- Cậu biết về gia thế của Kiều Vy? Hàn Kiều Vy, tập đoàn Hàn Vy?

Nhìn thấy gương mặt ngơ ngác của Vũ, Tử Du bỗng hiểu vì sao Kiều Vy không nói cho cậu ta lí do vì sao. Không phải là cô không muốn nói, cố tình che giấu mà là cơ bản, từ đầu đến cuối, cậu nhóc này chẳng biết gì cả. Không nói chính là lừa phải kể lại từ đầu cho cậu ta. Cậu nhóc này nhìn thế mà lại phạm phải một sai lầm sơ đẳng như vậy? Không biết tí gì về gia cảnh của bạn gái như thế chẳng khác nào chẳng quan tâm gì đến bạn gái, đã thế lại còn không biết che giấu để cô ấy biết được. Thảm nào lúc này lại thấy Kiều Vy tức giận cùng đau lòng như vậy.

- Tôi không muốn lãng phí thời gian nói cho cậu những điều mà đáng nhẽ ra từng là bạn trai của Kiều Vy, cậu nên biết. Điều duy nhất tôi chỉ muốn nói với cậu là gia đình cô ấy không đơn giản như những gì cậu nghĩ. Mối quan hệ của cô ấy với họ hàng cũng không có gì tốt đẹp cả, tất nhiên từng bị họ hàng của mình bắt cóc thì chẳng thể có gì vui vẻ cả. Còn vì sao bị bắt cóc, chỉ cần cậu cố gắng tìm hiểu một chút thì sẽ biết. Chẳng phải khi còn học cấp hai, có một thời gian cô ấy nghỉ học hẳn một tuần sao? Đó chính là thời gian mà cô ấy bị bắt cóc. Còn từ việc bị bắt cóc và tại sao không hát được nữa, cậu hãy quay lại bệnh viện nơi mà cô ấy từng khám và hỏi, chắc hẳn cậu sẽ tìm ra được khá nhiều tin tức có ích.

Ngừng lại một lúc, không thấy Vũ nói gì, Tử Du mới nói tiếp, anh muốn lần này dứt khoát mọi thứ. Dù thế nào anh cũng không muốn phải gặp lại Vũ một lần nữa. Dù tình yêu của Tử Du và Kiều Vy có vững chãi đến đâu thì những chuyện như thế này vẫn sẽ cả hai cảm thấy mệt mỏi:

- Vũ, tôi không biết trước đây hai người yêu đương ra sao, cũng không muốn đánh giá gì về cậu. Dù sao khi đó hai người mới đang học cấp hai, thực sự lúc đó ai cũng sẽ rất trẻ con, không thể đánh giá được. Tôi cũng không muốn đả kích cậu thêm vì bất kì cái gì nữa nhưng với tư cách là bạn trai của Kiều Vy, là hiện tại và tương lai của cô ấy, tôi thực sự muốn nói với cậu đôi lời. Kiều Vy là một cô gái rất đơn thuần, bản thân cô ấy đã phải chịu tổn thương. Với một người như thế thường sẽ xuất hiện hai chiều hướng phát triển, hoặc là sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ để không ai có thể làm tổn thương cô ấy được nữa, hoặc là sẽ càng trở nên yếu đuối hơn và hi vọng sẽ có một người ở bên làm chỗ dựa cho cô ấy. Ở Kiều Vy đáng tiếc là hai con người ấy lại cùng song song tồn tại. Cô ấy vừa gắng gượng, cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, vui vẻ, nhưng tận sâu thẳm tâm hồn, cô ấy lại vô cùng yếu đuối, luôn muốn có ai đó để dựa dẫm. Điều này đã khiến Kiều Vy trở thành một cô gái có nội tâm khá phức tạp và luôn thiếu cảm giác an toàn. Vậy thì Vũ, cậu hãy tự hỏi bản

thân cậu, cái cảm giác an toàn đó, cậu có thể cho cô ấy được hay không? Nếu không, đừng lãng phí thời gian của cả hai nữa.

Từ sau khi Kiều Vy kể chuyện gia đình của cô cho anh, Tử Du luôn cảm thấy đằng sau đó, mọi chuyện không chỉ đơn giản là mâu thuẫn như lời cô nói. Sau khi nhìn thấy bản vẽ của cô, anh lại càng nghi ngờ tại sao cô có tài năng về nghệ thuật như thế mà lại chọn đi theo học kinh tế. Đặc biệt, anh lại cảm thấy cô chẳng có hứng thú hay tâm huyết gì với ngành mà cô đang học cả nên đã lén lút nhờ người điều tra toàn bộ về quá khứ của cô. Anh phải làm thế cũng là bắt buộc vì anh biết với cá tính của Kiều Vy, chắc chắn sẽ không kể cho anh nghe. Vì thế mà anh mới lại càng có thêm tự tin để nói với Vũ những lời như ngày hôm nay. Trước khi rời đi, Tử Du còn không quên bỏ lại một câu.

- Còn nữa, không cần phải tặng hoa nữa. Cậu không thấy ngày nào cũng bỏ tiền ra mua hoa để rồi kết thúc của bó hoa là ở trong thùng rác thì rất lãng phí sao?

Nói xong, Tử Du liền trả tiền rồi rời khỏi quán bar. Nhìn khuôn mặt đau đớn, mất mát, trắng bệch của Vũ, anh biết những gì mình vừa nói đã dả kích cậu ta vô cùng lớn, nói những lời như thế trong hoàn cảnh này, thực sự là có chút tàn nhẫn. Nhưng đáng tiếc, ai bảo cậu ta và anh lại yêu chung một người, anh bắt buộc phải bảo vệ tình yêu của mình, vì anh biết trong cuộc tình này, anh đã dần thân quá sâu, sâu đến nỗi, đánh mất cô chính là đánh mất trái tim của anh.

Từ sau đêm hôm đó, Vũ điên cuồng lao vào tìm hiểu về gia thế của Kiều Vy. Cuối cùng thì cậu cũng biết được toàn bộ chuyện xảy ra với gia đình cô năm đó. Khi đến bệnh viện tìm hiểu thì cậu lại càng đau lòng hơn. Nguyên nhân dẫn đến viêm dây thanh quản là do ở quá lâu trong môi trường bụi bẩn, ẩm thấp, lại sử dụng dây thanh quản ở cường độ cao trong môi trường đó quá lâu nên khiến cho dây thanh quản bị tổn thương khá lớn, sau phẫu thuật, dây thanh quản có thể trở lại bình thường nhưng không còn phù hợp cho các hoạt động ca hát, vốn đòi hỏi phải sử dụng nhiều đến dây thanh quản nữa. Nếu không muốn tình hình sức khỏe diễn biến xấu thì cách tốt nhất là không đi theo con đường ca hát chuyên nghiệp.

Nghe đến đây, cậu đã tưởng tượng đến hình ảnh một cô bé mới mười mấy tuổi bị trói trong một cái nhà kho bụi bặm, bẩn thỉu, không người, tối đen như mực. Khi đó, chắc cô phải sợ hãi lắm, sợ hãi đến mức phải gào thét trong vô vọng mong có người đến cứu. Đó chắc hẳn là những ngày đen tối nhất trong cuộc đời cô. Vậy mà, một tuần sau khi cô đi học trở lại, cậu lại không hề nghi ngờ gì mà lập tức tin ngay vào những lời giải thích của cô là cô bị ốm. Cô chỉ nói cô bị ốm giờ đã khỏe mà cậu lại có thể hoàn toàn tin tưởng rồi cho qua một cách dễ dàng. Vẫn biết là khi đó, họ chỉ mới học cấp hai, nhưng sự vô tâm này đến bản thân cậu cũng không thể tha thứ cho chính mình nói gì đến Kiều Vy.

Càng tìm hiểu ra sự thật, cậu càng hiểu vì sao Kiều Vy lại có thể quên cậu và ở bên cạnh Tử Du. Anh ta so với cậu rõ ràng là xứng đáng với cô hơn rất nhiều. Một phần nào đó trong lòng cậu nói cậu nên từ bỏ, nên chúc phúc cho hai người bọn họ vì đó mới chính là bến đỗ hạnh phúc của Kiều Vy. Một phần khác lại không thể chịu thua mà từ bỏ, nó nói rằng cậu đã biết rồi, đã biết rõ nguyên nhân của mọi chuyện thì giờ chính là thời điểm để cậu phản công. Giữa họ có nền tảng là quá khứ, họ là mối tình đầu khó quên của nhau, chính vì thế chỉ cần cậu thực sự cố gắng thì cuối cùng, Kiều Vy cũng sẽ trở về bên cậu. Hai luồng suy nghĩ này luôn giằng co, tranh đấu trong suy nghĩ của cậu, khiến cậu luôn thấy băn khoăn, không thể từ bỏ. Nhưng bản thân trong lòng cậu cũng luôn hồ nghi, phải chăng, lần này, cậu quay về đã là một sai lầm? Mọi chuyện phải chăng đã quá muộn? Có lẽ đã đến lúc cậu phải học cách để từ bỏ...

12. Chương 12: Hàn Vy Trở Lại!

Từ sau cái lần âm ỉ ở quán cà phê hôm ấy, mọi chuyện cứ thế trôi qua, không ai nhắc đến chuyện này nữa, Vũ cũng không xuất hiện trước mặt Kiều Vy nữa, cũng không còn bó hoa hồng trắng ngoài cửa mỗi sáng nữa. Mọi chuyện tưởng như đã quay trở lại như nó vốn thế nhưng mầm mống của sự bất ổn đã dần dần nảy sinh. Kiều Vy và Tử Du vẫn không hề cãi nhau, nhưng giữa họ dường như có một tấm kính vô hình nào đó. Họ vẫn gặp nhau, vẫn nói chuyện vui vẻ cười đùa nhưng bản thân cả hai đều có một cảm giác không an toàn nảy sinh trong lòng. Cả hai đều muốn che giấu, không cho đối phương biết, nhưng chính sự cố chấp đầy của họ lại càng làm cho tình hình trở nên tồi tệ hơn.

Hôm nay là chủ nhật, Tử Du lại phải tăng ca và như thường lệ, anh lại tóm cổ con mèo lười thích ở nhà ngủ nướng đến tăng ca cùng anh. Cũng giống như những lần trước, thường thì Tử Du sẽ chăm chú làm việc, còn Kiều Vy sẽ lẩn qua lẩn lại trên ghế sofa lúc thì nghe nhạc, khi thì xem phim hoặc đọc sách, thỉnh thoảng lại kêu gào chán quá. Hôm nay cũng vậy, trong khi Tử Du đang trả lời nốt những email từ khách hàng thì Kiều Vy cũng chăm chú đọc sách, chẳng là cô vừa mượn được một quyển truyện khá hấp dẫn từ chỗ Krystal. Đang nằm đọc sách yên lành, bỗng dưng, Kiều Vy luống cuống thế nào lẩn từ ghế sofa ngã bịch xuống đất, kèm theo tiếng cô rơi ịch xuống đất là tiếng hét thất thanh.

- Chết rồi!

Đang ngồi làm việc chăm chú lại bị tiếng kêu của Kiều Vy dọa cho giật mình, khi Tử Du vội vàng ngó lên thì đã thấy Kiều Vy ngồi bịch dưới đất, tư thế ngã vô cùng oai phong, miệng vừa kêu đau, mắt vừa nhìn xem có bị sứt sẹo chỗ nào không. Bó tay với tính không cẩn thận của cô, cái ghế sofa to như thế mà vẫn rơi xuống được, Tử Du đành rời bàn làm việc đến kéo cô đứng dậy.

- AAAAA, từ từ, đau em.

- Bé con, em sợ đau mà sao chẳng cẩn thận gì cả, nay ngã mai vấp.

Cô bé này vốn sợ đau mà một ngày không va cái nọ, vấp cái kia thì không chịu được. Đi qua cái bàn, không chịu được cũng phải va vào nó một cái, đi qua cái ghế cũng phải đụng chạm một tí mới chịu được. Mà da cô còn vô cùng dễ bị bầm tím, còn nhớ hôm qua, cô mang gương mặt phụng phịu đi vào phòng anh, vừa ngồi xuống đã kêu ca.

- Sao ở bắp chân em mới có vết tím, chả biết từ bao giờ này.

- Là vết em va vào bàn làm việc của anh ngày hôm qua.

- ...

- Thế còn vết tím ở cổ chân em?

- Là do hôm kia em đá vào cái ghế ở phòng họp.

- ...

Những cuộc hội thoại như thế của hai người không biết đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần. Lần nào cũng kết thúc bằng tràng cười ha ha của Tử Du và khuôn mặt tức tối, không nói được gì của Kiều Vy. Bản thân cô cũng biết mình đuối lý nên lần nào cũng chỉ có thể biện minh bằng đúng một câu “Đồ vật trong công ty của anh đều có thù với em hết, đều chẳng biết lý, không tránh đường để nó va vào em.” Hôm nay cũng vậy, vừa nhắc cô lên, đặt lại trên ghế sofa, Tử Du đã lại trêu cô.

- Mai có thấy tím tái ở đâu thì đừng hỏi anh vì sao nữa nhá.

Kiều Vy cầm nín mất mấy giây. Gì vậy, người yêu với chả người đương, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Nhưng còn chưa kịp trách anh thì cô bỗng nhớ đến lý do vì sao cô lại ngã xuống đất thê thảm như thế.

- Chết rồi, Tử Du, em quên cái video quảng cáo rồi.

- Giờ em mới nhớ ra à?

Cô bé này cũng thật là, chuyện của mình mà cứ như ở trên mây rơi xuống ý. Nếu không phải đến ngày cuối cùng của hạn nộp, anh bỗng muốn chỉnh sửa lại rồi gửi lại bản đã chỉnh sửa đi thì có phải là mọi thứ đều công cốc rồi không. Hôm anh đến tận nơi để gửi mới phát hiện ra là cô chưa gửi bản nào đi cả, liền biết ngay là cô đã quên, định về giáo huấn cô một bài mà lại nhiều việc nên không để ý. Thế mà đến giờ, qua ngày hẹn gần một tuần rồi cô mới nhớ ra.

- Em quên mất, làm thế nào bây giờ?

Trong lúc này, Kiều Vy không nhận ra rằng, từ bao giờ cô lại có thói quen dựa dẫm vào Tử Du như vậy. Cứ làm sai điều gì, hay không làm được việc gì, cô lại quay sang anh hỏi “Tử Du, em làm sai rồi, phải làm sao bây giờ?” Tử Du cũng không nhận ra rằng, dần dần anh đã quá quen với câu hỏi đó của Kiều Vy đến nỗi giờ nhìn thấy khuôn mặt nhận lỗi và câu hỏi cầu cứu của cô là anh sẽ lập tức có phản ứng là nghĩ cách giúp

cô giải quyết êm xuôi mọi chuyện. Lần này cũng vậy, đối mặt với khuôn mặt hối lỗi của cô, tuy anh đã thay cô gửi đoạn video đó đi nhưng lại vẫn muốn trêu chọc cô một chút liền ra giọng trách cứ.

- Em ý, chuyện quan trọng như thế mà cũng quên được, giờ phải làm sao đây?

- Em không biết mà. Sau khi anh gửi lại cho em, em đã nhớ là tối hôm đấy phải gửi rồi, cuối cùng chẳng hiểu sao lại quên mất. Aaaaa, phải làm sao đây, phải làm sao đây?

- Thôi đi, còn làm sao được nữa. Đẳng nào cũng hết hạn nộp rồi.

- Nhưng mà... nhưng mà, anh với bạn anh mất bao công sức giúp em mới làm ra được đoạn video hoàn chỉnh như thế, giờ lại không gửi đi vì em quên...

Nhìn thấy khuôn mặt hối lỗi đến sắp khóc của Kiều Vy, anh bỗng thấy tội nghiệp. Cô bé này thì ra là không phải lo là không được giải mà lo vì anh đã bỏ ra công sức như thế là vô nghĩa. Thôi được, dù sao cũng vẫn biết nghĩ đến công sức của anh, tha cho cô lần này.

- Thật không biết làm sao với tính đãng trí của em. Cũng may mà anh gửi đi cho em rồi, không thì giờ cũng chẳng biết làm sao thật.

- Hả? Anh nói gì cơ? Anh gửi đi cho em rồi á?

Còn đang mải kêu ca, Kiều Vy nghe Tử Du nói thế liền kích động nhào vào lòng anh bắt anh nói lại. Thấy cô kích động lao đến mình như thế, anh cũng không quên đưa tay ôm lấy cô, sợ cô không cẩn thận lại ngã xuống đất lần nữa.

- Ủ, sau khi gửi cho em, anh lại muốn chỉnh sửa lại một chút nên đã gửi lại bản mà anh đã chỉnh sửa lại trực tiếp cho công ty kia.

Nghe anh giải thích như vậy, Kiều Vy mới nhẹ nhõm thở phào. Trong vô thức, cô lại chủ động vòng tay qua cổ anh,

- Hi hi biết mà, có anh là mọi chuyện sẽ ổn hết.

Nhìn bộ dạng làm nũng của Kiều Vy, Tử Du lại không giấu được cảm giác hạnh phúc. Mấy ngày hôm nay, anh vẫn cứ luôn trăn trở về lần gặp với Vũ mà cảm thấy bất an, vẫn có chút hối hận đáng nhẽ ra không nên để Kiều Vy đi gặp Vũ ngày hôm đó, nhưng giờ đây, ôm Kiều Vy trong lòng, anh bỗng cảm thấy hạnh phúc. Ủ thực ra, hạnh phúc đúng là rất đơn giản, cứ như bây giờ, anh được ôm cô trong vòng tay, thế là đủ rồi phải không?

Ở đây rất hạnh phúc, nhưng không ai biết trong giới buôn bán, kinh doanh trang sức đang nổi lên một làn sóng mới. Đúng như Tử Du từng dự đoán, cái tên Hàn Vy xuất hiện trở lại, nhất là lại dưới tên một nhà thiết kế với cái tên Hàn Kiều Vy đã gây nên sức hút vô cùng lớn. Không ít người cảm thấy vô cùng tò mò về cái tên này và sự liên kết của nó với thương hiệu trang sức nổi tiếng một thời Hàn Vy trước đây. Câu chuyện về sự đổi chủ rồi sau đó là sự biến mất, diệt vong của cả một tập đoàn lớn như Hàn Vy tuy không được công khai rộng rãi nhưng chính điều đó lại thu hút sự tò mò của rất nhiều người.

Rất nhiều bạn làm ăn của tập đoàn năm đó đã không ngừng suy đoán về nguyên nhân vì sao Hàn Băng Giang lại rút lui khỏi công ty mà không có lý do gì. Hầu như ai cũng đoán đó là do tranh đấu nội bộ nhưng đều không có chứng cứ để khẳng định chính xác được. Còn sự sụp đổ sau này thì gần như là thiết yếu vì ai cũng biết tập đoàn Kiều Vy trên danh nghĩa là tập đoàn gia đình nhưng hầu như lại chỉ hoạt động dựa vào sự lao động, quản lý không biết mặt mũi của Hàn Băng Giang.

Nhưng khi đó, ít người biết được Hàn Băng Giang còn có một thiên kim tiểu thư là Hàn Kiều Vy. Do không muốn gia đình bị báo chí quấy rầy mà Hàn Băng Giang đã che giấu gia đình của mình khá kỹ lưỡng. Nên tất nhiên, khi cái tên Hàn Kiều Vy xuất hiện, không ai có thể chắc chắn đó có liên quan gì đến Hàn Băng Giang hay không nhưng dù sao, đó cũng là một giả thiết có lý.

Tất nhiên, với một chuyện đang gây nên sóng gió trong giới nhà nghề như thế thì chuyện này không sớm thì muộn cũng sẽ lọt đến tai những người họ hàng của Kiều Vy. Trong một căn hộ cao cấp, có một nhóm người đang tụ tập lại bàn tính.

- Con ranh con đó, cuối cùng là muốn làm gì vậy?

Đó là lời cô út nói, nhìn bộ mặt cô ta đã không còn trẻ trung gì nữa, nhưng khuôn mặt đầy phấn son lại nói rõ, cô ta không muốn chấp nhận sự thật này.

- Nghe nói là người trao đổi với hãng trang sức đó không phải là con ranh đấy mà là tổng giám đốc của khách sạn Trần Phong.

- Khách sạn Trần Phong? Có phải là chi nhánh ở đây của tập đoàn Trần Phong?

- Chính xác.

Lúc này, một người có vẻ đứng tuổi hơn lại lên tiếng.

- Lần trước gặp nó ngoài đường, đang có chút xô xát thì lại xuất hiện một thằng thanh niên đưa nó đi.

- Có phải là người này không?

Người vừa lên tiếng lại được đưa ột bức ảnh, trong ảnh người ta nhìn thấy một chàng trai tuấn tú đang đứng phát biểu trong một hội trường lớn.

- Đúng rồi. Thằng ranh này là ai đấy?

- Còn ai nữa, chính là tổng giám đốc khách sạn Trần Phong, CEO của tập đoàn Trần Phong cũng chính là thiếu gia của tập đoàn.

- Không ngờ con ranh đấy lại có thể quen được một nhân vật tầm cỡ như thế.

- Vấn đề không phải chỉ là quen mà còn là bạn gái. Chàng trai này chưa từng có scandal tình ái gì đủ để hiểu cậu ta không phải là người yêu đương qua đường. Hơn nữa, tập đoàn Trần Phong này nhìn ở một góc độ nào đó thì cũng chính là do cậu ta đòi lại từ tay của ông chú họ. Nên có thể nói, cậu ta đối với hoàn cảnh của con ranh kia chính là đồng bệnh tương lâm.

Nghe đến đây, một giọng nói tràn đầy e sợ vang lên.

- Vậy chúng ta phải làm sao? Lần này có vẻ khó đụng rồi. Mà nhờ chẳng may để nó lấy lại được mọi thứ rồi đem vụ việc năm xưa điều tra lại thì biết làm sao? Đừng quên, sau khi đòi lại tập đoàn Trần Phong, cậu ta đã bắt chú mình đi tù. Thủ đoạn chúng ta dùng với con bé năm đó nếu bị phanh phui thì kết cục của chúng ta cũng không kém thê thảm đâu.

- Tất nhiên là phải tương kế tựu kế rồi. Phải dùng mọi cách để tách hai đứa đấy ra.

Thế là trong phòng liền xuất hiện một cảnh ba người phụ nữ bàn mưu tính kế...Tất nhiên, mọi kế hoạch xấu xa chỉ nhằm hướng đến một mục đích, nhiều khi con người ta cảm thấy sợ, sợ thay ột chữ con người, nhất là đối với những con người mà lại có phần con lớn hơn phần người...

Anh muốn trở thành mặt đất, còn em luôn muốn mình là một cơn gió. Một cơn gió luôn mong muốn tự do, nhưng nó không nhận ra tự do luôn đi kèm với cô đơn. Càng tự do bao nhiêu thì càng cô đơn bấy nhiêu. Khi cơn gió đã mệt mỏi với sự cô đơn, nó sẽ cần một nơi ổn định để dừng lại, đó chính là mặt đất. Mặt đất ổn định, không thay đổi vẫn luôn kiên nhẫn chờ đợi nó... Có anh ở bên cạnh, em sẽ không còn thấy cô đơn nữa...

*****_*****_*****

Nhoáng một cái mà đã một tuần liền Kiều Vy chưa gặp Tử Du. Mặc cho anh dùng mọi biện pháp mua chuộc, dụ dỗ, cô vẫn quyết tâm đóng cửa, ở nhà... ôn thi. Phương pháp học của cô chính là, chơi đã, khi nào thi rồi học sau, học trước, đến lúc thi lại quên. Thế nên mới xảy ra cảnh một ngày đẹp trời cách đây một tuần, khi Tử Du gọi điện rủ cô đi chơi thì nhận được câu trả lời nhẹ nhàng nhưng vô cùng dứt khoát của cô: “Vô cùng xin lỗi nhưng trong một tuần, đừng rủ em đi đâu, em đang ở nhà tu luyện. Em sắp thi hết môn rồi. Thế nhé! Bye bye!” Khi Tử Du kịp định hình lại là hình như mình vừa bị từ chối thì điện thoại đã bị cúp.

Tất nhiên Tử Du cũng muốn tỏ ra là một người bạn trai hiểu chuyện nên trong hai ngày đầu tiên, anh cũng vô cùng an phận, ngày nào cũng nhắn tin động viên cô cố gắng ôn thi. Nhưng đến ngày thứ ba, Tử Du bỗng

cảm thấy buồn phiền, cảm giác này hình như anh nhớ cô. Cả ngày cứ liên tục mất tập trung làm Krystal cứ nhắc nhở anh mãi. Đến ngày thứ tư, anh lại không tìm được mà nhắn tin cho cô.

- Em yêu, bạn trai em đang bị thiếu thốn tình cảm. Nếu em không mau bồi đắp tình cảm cho bạn trai em, cẩn thận bạn trai em sẽ bị người khác cướp đi đấy.

Tin nhắn gửi đi một lúc mới thấy có tin nhắn lại.

- Anh yêu, còn ba ngày nữa thôi, hãy cố gắng giữ gìn chờ bạn gái anh chiến thắng trở về bồi đắp tình cảm.

Nhận được tin nhắn của Kiều Vy, Tử Du quả là dở khóc dở cười. Thực ra bốn ngày không gặp nhau đối với nhiều người yêu nhau vẫn có thể xem là bình thường. Cũng không phải hai người chưa từng xa nhau một tuần. Có những lần anh phải đi công tác, có thể một tuần cũng không gặp được nhau nhưng đó cũng do điều kiện không cho phép. Chưa bao giờ hai người ở trong cùng một thành phố với nhau như thế mà lại không gặp nhau được. Lúc này, Tử Du mới thấy thật thấm thía.

Có người từng nói với anh tình yêu khác tình thân ở chỗ, tình thân, bạn có thể không gặp người thân của mình trong một thời gian dài cũng không vấn đề gì nhưng tình yêu thì khác. Tình yêu ích kỷ hơn, luôn yêu cầu và muốn người kia phải dành thật nhiều thời gian ỉn. Lần này, Tử Du đã sâu sắc cảm nhận được điều đó.

Cuối cùng thì một tuần cũ trôi qua, Kiều Vy trong tình trạng tinh thần hưng phấn sau khi thi xong cùng Tử Du đi dã ngoại bồi đắp tình cảm. Gọi là đi dã ngoại cho oai thôi chứ thực ra chính là ra biển hóng gió. Thời tiết hôm nay cũng khá đẹp ột buổi vui chơi ngoài trời. Do Kiều Vy nói thi xong phải ngủ bù nên họ xuất phát khá muộn. Đến lúc hai người có thể nhìn thấy biển thì cũng đã là chuyện của buổi chiều rồi.

Trước mặt là mặt biển rộng mênh mông không bờ không bến, trên cao là bầu trời trong xanh bao la vô tận, Kiều Vy bỗng cảm thấy bản thân trở nên tự do hơn nhiều, tự do giữa một không gian vô tận. Chạm vào dòng nước biển mát lạnh khiến cô có cảm giác vô cùng tỉnh táo và sáng khoái. Kiều Vy vốn là người không thích nước nhưng cô lại rất thích ra biển. Không chỉ vì gió biển luôn khiến cô cảm thấy thư giãn mà là cái cảm giác nhìn bầu trời và mặt biển luôn khiến cô cảm thấy vừa tự do lại vừa cô đơn. Nó khiến tâm hồn cô lắng lại.

Còn đang chìm vào suy nghĩ của chính mình, cô không để ý có người đang đứng đằng sau mình. Khi cô nhận ra thì đã được anh ôm lấy. Hơi ấm từ anh truyền sang khiến cô chợt nhận ra bản thân bị lạnh mà không để ý.

- Ra biển mà còn ăn mặc phong phanh như vậy, em định thi gan với gió biển à?

- Tử Du, anh nói xem, nếu anh được chọn, anh sẽ chọn trở thành biển, gió hoặc mặt đất?

- Mặt đất. Vì sao em hỏi thế?

- Không có gì ạ.

Lúc này, Kiều Vy đã quay lại nhìn anh. Mái tóc của cô bị gió biển thổi bay trong gió. Ánh nắng nhạt chiếu lên hai người. Tử Du bỗng cảm thấy ánh mắt của cô lấp lánh dưới ánh mặt trời. Anh chợt nhận ra mắt cô rất sâu, cô đang cười với anh, còn anh thì đã chìm sâu trong ánh mắt của cô không thể thoát ra được nữa rồi. Nhìn vào mắt Tử Du lúc này, Kiều Vy có thể nhìn thấy bóng hình của mình phản chiếu trong đó, trong mắt anh có cô.

Thực ra một tuần không gặp cô cũng rất nhớ anh. Hôm qua sau khi thi xong, cô đã thấy rất vui, nhưng niềm vui lần này lại không giống với niềm vui sau khi hoàn thành xong một bài kiểm tra mà cô vui vì biết rằng hôm sau cô sẽ được gặp anh. Tự bản thân Kiều Vy cũng không biết từ bao giờ cô đã biết nhớ anh, từ bao giờ cô đã... thích anh nhiều đến thế. Lúc đầu nhận lời anh chỉ là vì trái tim cô cảm thấy cô đơn, cần có người để dựa vào. Anh lại có điều kiện khá tốt, có thể trở thành chỗ dựa cho cô, đó là lí do. Nhưng rồi, dần dần, anh lại dùng sự kiên trì, che chở, quan tâm của mình để bước vào trái tim cô, để đến bây giờ, trái tim cô đã rung động...

Khi em hỏi anh, anh nói anh muốn trở thành mặt đất, còn em luôn muốn mình là một cơn gió. Một cơn gió luôn mong muốn tự do, nhưng nó không nhận ra tự do luôn đi kèm với cô đơn. Càng tự do bao nhiêu

thì càng cô đơn bấy nhiêu. Khi cơn gió đã mệt mỏi với sự cô đơn, nó sẽ cần một nơi ổn định để dừng lại, đó chính là mặt đất. Mặt đất ổn định, không thay đổi vẫn luôn kiên nhẫn chờ đợi nó... Có anh ở bên cạnh, em sẽ không còn thấy cô đơn nữa...

Theo nguyện vọng của Kiều Vy, hai người ở lại đến tối để ngắm sao. Đối với Tử Du, làm gì không quan trọng, quan trọng là làm với ai, có Kiều Vy ở cạnh anh, dường như những việc bình thường anh vẫn coi là nhàm chán như ngắm biển rồi ngắm sao lại trở nên thú vị hơn nhiều. Cô muốn gì, chỉ cần anh có thể, anh đều sẽ làm cho cô. Tử Du bỗng cảm thấy bầu trời đêm hôm nay hình như đẹp hơn mọi khi thì phải.

- Du, anh nhìn kìa, đó là chòm sao Sư Tử đấy, không ngờ ở đây mà cũng có thể nhìn được.

Giọng nói của Kiều Vy đã lôi Tử Du trở về hiện thực. Nhìn theo hướng tay cô chỉ, anh cũng chỉ nhìn thấy sao trên trời chứ cũng không thể tưởng tượng ra được hẳn một chòm sao như cô nói. Từ bé đến lớn, anh luôn không có hứng thú với trăng hay sao. Những thứ đó với anh mà nói không có tính thực tế, không liên quan đến cuộc sống hiện tại của anh, anh không quan tâm. Nhưng nhìn vẻ thích thú hiện lên rõ trên gương mặt Kiều Vy, anh bỗng tò mò những ngôi sao xa vời tí tắp đó thì có gì thú vị mà lại thu hút cô đến vậy.

- Vì sao em thích ngắm sao vậy?

- Anh không thấy chúng rất đẹp sao? Hơn nữa, còn rất bí ẩn. Nhìn bằng mắt thường từ đây, không ai biết thực ra những đốm sáng lấp lánh, lung linh ấy thực ra là có hình thù như thế nào, cũng không thể tưởng tượng được nó cách chúng ta bao xa. Nhìn qua thì sẽ thấy cũng không xa lắm, nhưng càng nhìn sâu vào bầu trời, anh mới càng nhận ra nó cách chúng ta rất xa rất xa, dù có với như thế nào cũng không thể với tới.

Nghe Kiều Vy nói xong, Tử Du cũng không nói gì nữa. Có lẽ anh hiểu những gì cô nói, mà dường như cũng không hiểu lắm. Kiều Vy luôn có cách khiến anh cảm thấy cô rất khó hiểu, dù anh có cố gắng đến đâu thì trong tâm hồn cô vẫn có những ngõ ngách anh không thể chạm tới. Có lẽ, cô cũng giống như những ngôi sao kia, tưởng gần nhưng thực ra lại rất xa, tưởng cô đơn giản nhưng thực ra cô lại suy nghĩ rất sâu sa. Không sao, anh sẵn sàng dành cả đời mình để tìm hiểu ngôi sao ấy. Nhưng trước khi tìm hiểu được ngôi sao ấy, anh lại có điều cần phải nói với cô.

- Vy, công ty trang sức mà em đăng kí mẫu dự thi vừa gọi điện cho anh, họ có hỏi anh về lí do vì sao em chọn tên là Hàn Vy và mối quan hệ của em với tập đoàn Hàn Vy trước đây.

- Anh trả lời sao?

- Anh nói không có lí do gì đặc biệt cả. Dù sao anh cũng không biết em dự định thế nào nên cũng chưa nói gì cả. Nhưng họ ngờ ý là nếu em thực sự là người của tập đoàn Hàn Vy thì họ sẵn sàng giúp đỡ em gây dựng, lấy lại tên tuổi của tập đoàn.

Nghe Tử Du nói, Kiều Vy biết anh đang chờ đợi câu trả lời của cô. Thực ra cô chưa từng có suy nghĩ muốn cho Hàn Vy trở lại giới trang sức, nhưng cô lại không nỡ cứ để cái tên này như thế mà biến mất. Cô muốn mọi người vẫn nhớ đến cái tên này một chút. Chính vì thế mà khi Tử Du đưa ra đề nghị sử dụng cái tên "Hàn Vy" ấu thiết kẻ của cô, cô đã đồng ý. Giờ lại đối mặt với lời đề nghị này, quả là nằm ngoài dự định của cô.

- Sao? Em nghĩ sao?

- Em không muốn đưa "Hàn Vy" trở lại.

Câu trả lời này của Kiều Vy không khiến Tử Du ngạc nhiên. Với tính cách của cô, anh biết cô sẽ làm như vậy. Nếu đưa Hàn Vy trở lại, chắc chắn, những người họ hàng của cô sẽ không để yên, mọi chuyện sẽ lại rùm beng lên. Có lẽ, cô không muốn ồn ào như vậy.

- Em không muốn làm rắc rối mọi chuyện sao?

- Cũng không hẳn. Thứ nhất là chuyện này đã là quá khứ rồi, giờ em chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản, không tranh đua, mưu tính gì cả. Bản thân em cũng không đủ trình độ để đi theo con đường thiết kế chuyên nghiệp. Từ trước đến nay, em vẽ hay thiết kế đều vô cùng tùy hứng, chủ yếu là vẽ để giải tỏa tâm trạng. Em không thể thiết kế kiểu chuyên nghiệp được nên nếu nói là kẻ nghiệp bố thì em không làm được. Hơn nữa, lí do quan trọng nhất là, chuyện này dù sao đã trở thành vết thương trong lòng bố em. Giờ dù có

làm gì thì cũng sẽ đụng đến chuyện cũ, đụng đến vết thương đó, bố em sẽ vẫn đau lòng. Em không muốn điều đó xảy ra.

Lần này thì câu trả lời của Kiều Vy khiến Tử Du có chút kinh ngạc. Đặc biệt là ánh mắt cô lúc đó, trong đó là sự kiên định và mạnh mẽ mà anh hiếm khi nhìn thấy ở cô. Nếu như phải nhận xét, bình thường, Kiều Vy luôn cho người ta một cảm giác cô là một người yếu đuối, luôn cần người khác bảo vệ che chở. Cô như một bông hoa mỏng manh, cô độc trong gió nhưng ánh mắt cô vừa rồi lại hoàn toàn khác. Đó là sự kiên cường, sẵn sàng bảo vệ những gì quan trọng với cô. Ánh mắt lúc đó của cô như nói với anh rằng, cô sẽ làm tất cả để bảo vệ gia đình của mình. Dù có xảy ra chuyện gì, dù có khó khăn, vất vả đến đâu cô cũng sẽ gánh vác hết để bảo vệ hạnh phúc của gia đình. Trong khoảnh khắc đó, anh bỗng cảm thấy lòng mình rung động. Anh bỗng hiểu vì sao mình lại không chỉ yêu cô mà lại yêu cô nhiều đến thế, luôn sẵn sàng hi sinh mọi thứ vì cô, cho cô mọi thứ cô muốn, bảo vệ cô bằng mọi giá, bởi vì cô xứng đáng với những điều đó.

Thấy Tử Du nhìn mình chằm chằm, Kiều Vy bỗng thấy giật mình.

- Sao anh nhìn em như thế?

Nghe cô hỏi, anh chỉ cười, vòng tay qua vai Kiều Vy, ôm cô vào lòng.

- Không có gì, chỉ là hình như anh lại yêu em nhiều hơn rồi.

Bầu trời đêm nay thật đẹp, và đôi tình nhân đang ngồi ngắm sao ở dưới kia, tình yêu của họ cũng thật đẹp, phải không?

13. Chương 13: Dĩ Ngoại!

Từ sau cái lần ầm ĩ ở quán cà phê hôm ấy, mọi chuyện cứ thế trôi qua, không ai nhắc đến chuyện này nữa, Vũ cũng không xuất hiện trước mặt Kiều Vy nữa, cũng không còn bó hoa hồng trắng ngoài cửa mỗi sáng nữa. Mọi chuyện tưởng như đã quay trở lại như nó vốn thế nhưng mầm mống của sự bất ổn đã dần dần nảy sinh. Kiều Vy và Tử Du vẫn không hề cãi nhau, nhưng giữa họ dường như có một tấm kính vô hình nào đó. Họ vẫn gặp nhau, vẫn nói chuyện vui vẻ cười đùa nhưng bản thân cả hai đều có một cảm giác không an toàn nảy sinh trong lòng. Cả hai đều muốn che giấu, không cho đối phương biết, nhưng chính sự cố chấp đầy của họ lại càng làm cho tình hình trở nên tồi tệ hơn.

Hôm nay là chủ nhật, Tử Du lại phải tăng ca và như thường lệ, anh lại tóm cổ con mèo lười thích ở nhà ngủ nướng đến tăng ca cùng anh. Cũng giống như những lần trước, thường thì Tử Du sẽ chăm chú làm việc, còn Kiều Vy sẽ lẩn qua lẩn lại trên ghế sofa lúc thì nghe nhạc, khi thì xem phim hoặc đọc sách, thỉnh thoảng lại kêu gào chán quá. Hôm nay cũng vậy, trong khi Tử Du đang trả lời nốt những email từ khách hàng thì Kiều Vy cũng chăm chú đọc sách, chẳng là cô vừa mượn được một quyển truyện khá hấp dẫn từ chỗ Krystal. Đang nằm đọc sách yên lành, bỗng dưng, Kiều Vy luống cuống thế nào lẩn từ ghế sofa ngã bịch xuống đất, kèm theo tiếng cô rơi ục ục xuống đất là tiếng hét thất thanh.

- Chết rồi!

Đang ngồi làm việc chăm chú lại bị tiếng kêu của Kiều Vy dọa cho giật mình, khi Tử Du vội vàng ngó lên thì đã thấy Kiều Vy ngồi bịch dưới đất, tư thế ngã vô cùng oai phong, miệng vừa kêu đau, mắt vừa nhìn xem có bị sứt sẹo chỗ nào không. Bó tay với tính không cẩn thận của cô, cái ghế sofa to như thế mà vẫn rơi xuống được, Tử Du đành rời bàn làm việc đến kéo cô đứng dậy.

- AAAAA, từ từ, đau em.

- Bé con, em sợ đau mà sao chẳng cẩn thận gì cả, nay ngã mai vấp.

Cô bé này vốn sợ đau mà một ngày không va cái nọ, vấp cái kia thì không chịu được. Đi qua cái bàn, không chịu được cũng phải va vào nó một cái, đi qua cái ghế cũng phải đụng chạm một tí mới chịu được. Mà da cô còn vô cùng dễ bị bầm tím, còn nhớ hôm qua, cô mang gương mặt phụng phịu đi vào phòng anh, vừa ngồi xuống đã kêu ca.

- Sao ở bắp chân em mới có vết tím, chả biết từ bao giờ này.

- Là vết em va vào bàn làm việc của anh ngày hôm qua.

- ...

- Thế còn vết tím ở cổ chân em?

- Là do hôm kia em đá vào cái ghế ở phòng họp.

- ...

Những cuộc hội thoại như thế của hai người không biết đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần. Lần nào cũng kết thúc bằng tràng cười ha ha của Tử Du và khuôn mặt tức tối, không nói được gì của Kiều Vy. Bản thân cô cũng biết mình đuối lý nên lần nào cũng chỉ có thể biện minh bằng đúng một câu “Đồ vật trong công ty của anh đều có thù với em hết, đều chẳng biết lý, không tránh đường để nó va vào em.” Hôm nay cũng vậy, vừa nhắc cô lên, đặt lại trên ghế sofa, Tử Du đã lại trêu cô.

- Mai có thấy tím tái ở đâu thì đừng hỏi anh vì sao nữa nhá.

Kiều Vy cầm nín mất mấy giây. Gì vậy, người yêu với chả người đương, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Nhưng còn chưa kịp trách anh thì cô bỗng nhớ đến lý do vì sao cô lại ngã xuống đất thê thảm như thế.

- Chết rồi, Tử Du, em quên cái video quảng cáo rồi.

- Giờ em mới nhớ ra à?

Cô bé này cũng thật là, chuyện của mình mà cứ như ở trên mây rơi xuống ý. Nếu không phải đến ngày cuối cùng của hạn nộp, anh bỗng muốn chỉnh sửa lại rồi gửi lại bản đã chỉnh sửa đi thì có phải là mọi thứ đều công cốc rồi không. Hôm anh đến tận nơi để gửi mới phát hiện ra là cô chưa gửi bản nào đi cả, liền biết ngày là cô đã quên, định về giáo huấn cô một bài mà lại nhiều việc nên không để ý. Thế mà đến giờ, qua ngày hẹn gần một tuần rồi cô mới nhớ ra.

- Em quên mất, làm thế nào bây giờ?

Trong lúc này, Kiều Vy không nhận ra rằng, từ bao giờ cô lại có thói quen dựa dẫm vào Tử Du như vậy. Cứ làm sai điều gì, hay không làm được việc gì, cô lại quay sang anh hỏi “Tử Du, em làm sai rồi, phải làm sao bây giờ?” Tử Du cũng không nhận ra rằng, dần dần anh đã quá quen với câu hỏi đó của Kiều Vy đến nỗi giờ nhìn thấy khuôn mặt nhận lỗi và câu hỏi cầu cứu của cô là anh sẽ lập tức có phản ứng là nghĩ cách giúp cô giải quyết êm xuôi mọi chuyện. Lần này cũng vậy, đối mặt với khuôn mặt hối lỗi của cô, tuy anh đã thay cô gửi đoạn video đó đi nhưng lại vẫn muốn trêu chọc cô một chút liền ra giọng trách cứ.

- Em ý, chuyện quan trọng như thế mà cũng quên được, giờ phải làm sao đây?

- Em không biết mà. Sau khi anh gửi lại cho em, em đã nhớ là tối hôm đấy phải gửi rồi, cuối cùng chẳng hiểu sao lại quên mất. Aaaaa, phải làm sao đây, phải làm sao đây?

- Thôi đi, còn làm sao được nữa. Đẳng nào cũng hết hạn nộp rồi.

- Nhưng mà... nhưng mà, anh với bạn anh mất bao công sức giúp em mới làm ra được đoạn video hoàn chỉnh như thế, giờ lại không gửi đi vì em quên...

Nhìn thấy khuôn mặt hối lỗi đến sắp khóc của Kiều Vy, anh bỗng thấy tội nghiệp. Cô bé này thì ra là không phải lo là không được giải mà lo vì anh đã bỏ ra công sức như thế là vô nghĩa. Thôi được, dù sao cũng vẫn biết nghĩ đến công sức của anh, tha cho cô lần này.

- Thật không biết làm sao với tính đàng trí của em. Cũng may mà anh gửi đi cho em rồi, không thì giờ cũng chẳng biết làm sao thật.

- Hả? Anh nói gì cơ? Anh gửi đi cho em rồi á?

Còn đang mải kêu ca, Kiều Vy nghe Tử Du nói thế liền kích động nhào vào lòng anh bắt anh nói lại. Thấy cô kích động lao đến mình như thế, anh cũng không quên đưa tay ôm lấy cô, sợ cô không cẩn thận lại ngã xuống đất lần nữa.

- Ủ, sau khi gửi cho em, anh lại muốn chỉnh sửa lại một chút nên đã gửi lại bản mà anh đã chỉnh sửa lại trực tiếp cho công ty kia.

Nghe anh giải thích như vậy, Kiều Vy mới nhẹ nhõm thở phào. Trong vô thức, cô lại chủ động vòng tay qua cổ anh,

- Hi hi biết mà, có anh là mọi chuyện sẽ ổn hết.

Nhìn bộ dạng làm nũng của Kiều Vy, Tử Du lại không giấu được cảm giác hạnh phúc. Mấy ngày hôm nay, anh vẫn cứ luôn trăn trở về lần gặp với Vũ mà cảm thấy bất an, vẫn có chút hối hận đáng nhẽ ra không nên để Kiều Vy đi gặp Vũ ngày hôm đó, nhưng giờ đây, ôm Kiều Vy trong lòng, anh bỗng cảm thấy hạnh phúc. Ủ thực ra, hạnh phúc đúng là rất đơn giản, cứ như bây giờ, anh được ôm cô trong vòng tay, thế là đủ rồi phải không?

Ở đây rất hạnh phúc, nhưng không ai biết trong giới buôn bán, kinh doanh trang sức đang nổi lên một làn sóng mới. Đúng như Tử Du từng dự đoán, cái tên Hàn Vy xuất hiện trở lại, nhất là lại dưới tên một nhà thiết kế với cái tên Hàn Kiều Vy đã gây nên sức hút vô cùng lớn. Không ít người cảm thấy vô cùng tò mò về cái tên này và sự liên kết của nó với thương hiệu trang sức nổi tiếng một thời Hàn Vy trước đây. Câu chuyện về sự đổi chủ rồi sau đó là sự biến mất, diệt vong của cả một tập đoàn lớn như Hàn Vy tuy không được công khai rộng rãi nhưng chính điều đó lại thu hút sự tò mò của rất nhiều người.

Rất nhiều bạn làm ăn của tập đoàn năm đó đã không ngừng suy đoán về nguyên nhân vì sao Hàn Băng Giang lại rút lui khỏi công ty mà không có lý do gì. Hầu như ai cũng đoán đó là do tranh đấu nội bộ nhưng đều không có chứng cứ để khẳng định chính xác được. Còn sự sụp đổ sau này thì gần như là thiết yếu vì ai cũng biết tập đoàn Kiều Vy trên danh nghĩa là tập đoàn gia đình nhưng hầu như lại chỉ hoạt động dựa vào sự lao động, quản lý không biết mặt mũi của Hàn Băng Giang.

Nhưng khi đó, ít người biết được Hàn Băng Giang còn có một thiên kim tiểu thư là Hàn Kiều Vy. Do không muốn gia đình bị báo chí quấy rầy mà Hàn Băng Giang đã che giấu gia đình của mình khá kỹ lưỡng. Nên tất nhiên, khi cái tên Hàn Kiều Vy xuất hiện, không ai có thể chắc chắn đó có liên quan gì đến Hàn Băng Giang hay không nhưng dù sao, đó cũng là một giả thiết có lý.

Tất nhiên, với một chuyện đang gây nên sóng gió trong giới nhà nghề như thế thì chuyện này không sớm thì muộn cũng sẽ lọt đến tai những người họ hàng của Kiều Vy. Trong một căn hộ cao cấp, có một nhóm người đang tụ tập lại bàn tính.

- Con ranh con đó, cuối cùng là muốn làm gì vậy?

Đó là lời cô út nói, nhìn bộ mặt cô ta đã không còn trẻ trung gì nữa, nhưng khuôn mặt đầy phấn son lại nói rõ, cô ta không muốn chấp nhận sự thật này.

- Nghe nói là người trao đổi với hãng trang sức đó không phải là con ranh đấy mà là tổng giám đốc của khách sạn Trần Phong.

- Khách sạn Trần Phong? Có phải là chi nhánh ở đây của tập đoàn Trần Phong?

- Chính xác.

Lúc này, một người có vẻ đứng tuổi hơn lại lên tiếng.

- Lần trước gặp nó ngoài đường, đang có chút xô xát thì lại xuất hiện một thằng thanh - niên đưa nó đi.

- Có phải là người này không?

Người vừa lên tiếng lại được đưa ột bức ảnh, trong ảnh người ta nhìn thấy một chàng trai tuấn tú đang đứng phát biểu trong một hội trường lớn.

- Đúng rồi. Thằng ranh này là ai đấy?

- Còn ai nữa, chính là tổng giám đốc khách sạn Trần Phong, CEO của tập đoàn Trần Phong cũng chính là thiếu gia của tập đoàn.

- Không ngờ con ranh đấy lại có thể quen được một nhân vật tầm cỡ như thế.

- Vấn đề không phải chỉ là quen mà còn là bạn gái. Chàng trai này chưa từng có scandal tình ái gì đủ để hiểu cậu ta không phải là người yêu đương qua đường. Hơn nữa, tập đoàn Trần Phong này nhìn ở một góc độ nào đó thì cũng chính là do cậu ta đòi lại từ tay của ông chú họ. Nên có thể nói, cậu ta đối với hoàn cảnh của con ranh kia chính là đồng bệnh tương lâm.

Nghe đến đây, một giọng nói tràn đầy e sợ vang lên.

- Vậy chúng ta phải làm sao? Lần này có vẻ khó đụng rồi. Mà nhờ chẳng may để nó lấy lại được mọi thứ rồi đem vụ việc năm xưa điều tra lại thì biết làm sao? Đừng quên, sau khi đòi lại tập đoàn Trần Phong, cậu ta đã bắt chú mình đi tù. Thủ đoạn chúng ta dùng với con bé năm đó nếu bị phanh phui thì kết cục của chúng ta cũng không kém thê thảm đâu.

- Tất nhiên là phải tương kế tựu kế rồi. Phải dùng mọi cách để tách hai đứa đây ra.

Thế là trong phòng liền xuất hiện một cảnh ba người phụ nữ bàn mưu tính kế...Tất nhiên, mọi kế hoạch xấu xa chỉ nhằm hướng đến một mục đích, nhiều khi con người ta cảm thấy sợ, sợ thay ột chữ con người, nhất là đối với những con người mà lại có phần con lớn hơn phần người...

Anh muốn trở thành mặt đất, còn em luôn muốn mình là một cơn gió. Một cơn gió luôn mong muốn tự do, nhưng nó không nhận ra tự do luôn đi kèm với cô đơn. Càng tự do bao nhiêu thì càng cô đơn bấy nhiêu. Khi cơn gió đã mệt mỏi với sự cô đơn, nó sẽ cần một nơi ổn định để dừng lại, đó chính là mặt đất. Mặt đất ổn định, không thay đổi vẫn luôn kiên nhẫn chờ đợi nó... Có anh ở bên cạnh, em sẽ không còn thấy cô đơn nữa...

*****_*****_*****

Nhoáng một cái mà đã một tuần liền Kiều Vy chưa gặp Tử Du. Mặc cho anh dùng mọi biện pháp mua chuộc, dụ dỗ, cô vẫn quyết tâm đóng cửa, ở nhà... ôn thi. Phương pháp học của cô chính là, chơi đã, khi nào thi rồi học sau, học trước, đến lúc thi lại quên. Thế nên mới xảy ra cảnh một ngày đẹp trời cách đây một tuần, khi Tử Du gọi điện rủ cô đi chơi thì nhận được câu trả lời nhẹ nhàng nhưng vô cùng dứt khoát của cô: “Vô cùng xin lỗi nhưng trong một tuần, đừng rủ em đi đâu, em đang ở nhà tu luyện. Em sắp thi hết môn rồi. Thế nhé! Bye bye!” Khi Tử Du kịp định hình lại là hình như mình vừa bị từ chối thì điện thoại đã bị cúp.

Tất nhiên Tử Du cũng muốn tỏ ra là một người bạn trai hiểu chuyện nên trong hai ngày đầu tiên, anh cũng vô cùng an phận, ngày nào cũng nhắn tin động viên cô cố gắng ôn thi. Nhưng đến ngày thứ ba, Tử Du bỗng cảm thấy buồn phiền, cảm giác này hình như anh nhớ cô. Cả ngày cứ liên tục mất tập trung làm Krystal cứ nhắc nhở anh mãi. Đến ngày thứ tư, anh lại không tìm được mà nhắn tin cho cô.

- Em yêu, bạn trai em đang bị thiếu thốn tình cảm. Nếu em không mau bồi đắp tình cảm cho bạn trai em, cẩn thận bạn trai em sẽ bị người khác cướp đi đấy.

Tin nhắn gửi đi một lúc mới thấy có tin nhắn lại.

- Anh yêu, còn ba ngày nữa thôi, hãy cố gắng giữ gìn chờ bạn gái anh chiến thắng trở về bồi đắp tình cảm.

Nhận được tin nhắn của Kiều Vy, Tử Du quả là dở khóc dở cười. Thực ra bốn ngày không gặp nhau đối với nhiều người yêu nhau vẫn có thể xem là bình thường. Cũng không phải hai người chưa từng xa nhau một tuần. Có những lần anh phải đi công tác, có thể một tuần cũng không gặp được nhau nhưng đó cũng do điều kiện không cho phép. Chưa bao giờ hai người ở trong cùng một thành phố với nhau như thế mà lại không gặp nhau được. Lúc này, Tử Du mới thấy thật thối tha.

Có người từng nói với anh tình yêu khác tình thân ở chỗ, tình thân, bạn có thể không gặp người thân của mình trong một thời gian dài cũng không vấn đề gì nhưng tình yêu thì khác. Tình yêu ích kỷ hơn, luôn yêu cầu và muốn người kia phải dành thật nhiều thời gian ỉn. Lần này, Tử Du đã sâu sắc cảm nhận được điều đó.

Cuối cùng thì một tuần cũ trôi qua, Kiều Vy trong tình trạng tinh thần hưng phấn sau khi thi xong cùng Tử Du đi dã ngoại bồi đắp tình cảm. Gọi là đi dã ngoại cho oai thôi chứ thực ra chính là ra biển hóng gió. Thời tiết hôm nay cũng khá đẹp ột buổi vui chơi ngoài trời. Do Kiều Vy nói thi xong phải ngủ bù nên họ xuất phát khá muộn. Đến lúc hai người có thể nhìn thấy biển thì cũng đã là chuyện của buổi chiều rồi.

Trước mặt là mặt biển rộng mênh mông không bờ không bến, trên cao là bầu trời trong xanh bao la vô tận, Kiều Vy bỗng cảm thấy bản thân trở nên tự do hơn nhiều, tự do giữa một không gian vô tận. Chạm vào dòng nước biển mát lạnh khiến cô có cảm giác vô cùng tỉnh táo và sảng khoái. Kiều Vy vốn là người không thích nước nhưng cô lại rất thích ra biển. Không chỉ vì gió biển luôn khiến cô cảm thấy thư giãn mà là cái cảm giác nhìn bầu trời và mặt biển luôn khiến cô cảm thấy vừa tự do lại vừa cô đơn. Nó khiến tâm hồn cô lắng lại.

Còn đang chìm vào suy nghĩ của chính mình, cô không để ý có người đang đứng đằng sau mình. Khi cô nhận ra thì đã được anh ôm lấy. Hơi ấm từ anh truyền sang khiến cô chợt nhận ra bản thân bị lạnh mà không để ý.

- Ra biển mà còn ăn mặc phong phanh như vậy, em định thi gan với gió biển à?
- Tử Du, anh nói xem, nếu anh được chọn, anh sẽ chọn trở thành biển, gió hoặc mặt đất?
- Mặt đất. Vì sao em hỏi thế?
- Không có gì ạ.

Lúc này, Kiều Vy đã quay lại nhìn anh. Mái tóc của cô bị gió biển thổi bay trong gió. Ánh nắng nhạt chiếu lên hai người. Tử Du bỗng cảm thấy ánh mắt của cô lấp lánh dưới ánh mặt trời. Anh chợt nhận ra mắt cô rất sâu, cô đang cười với anh, còn anh thì đã chìm sâu trong ánh mắt của cô không thể thoát ra được nữa rồi. Nhìn vào mắt Tử Du lúc này, Kiều Vy có thể nhìn thấy bóng hình của mình phản chiếu trong đó, trong mắt anh có cô.

Thực ra một tuần không gặp cô cũng rất nhớ anh. Hôm qua sau khi thi xong, cô đã thấy rất vui, nhưng niềm vui lần này lại không giống với niềm vui sau khi hoàn thành xong một bài kiểm tra mà cô vui vì biết rằng hôm sau cô sẽ được gặp anh. Tự bản thân Kiều Vy cũng không biết từ bao giờ cô đã biết nhớ anh, từ bao giờ cô đã... thích anh nhiều đến thế. Lúc đầu nhận lời anh chỉ là vì trái tim cô cảm thấy cô đơn, cần có người để dựa vào. Anh lại có điều kiện khá tốt, có thể trở thành chỗ dựa cho cô, đó là lí do. Nhưng rồi, dần dần, anh lại dùng sự kiên trì, che chở, quan tâm của mình để bước vào trái tim cô, để đến bây giờ, trái tim cô đã rung động...

Khi em hỏi anh, anh nói anh muốn trở thành mặt đất, còn em luôn muốn mình là một cơn gió. Một cơn gió luôn mong muốn tự do, nhưng nó không nhận ra tự do luôn đi kèm với cô đơn. Càng tự do bao nhiêu thì càng cô đơn bấy nhiêu. Khi cơn gió đã mệt mỏi với sự cô đơn, nó sẽ cần một nơi ổn định để dừng lại, đó chính là mặt đất. Mặt đất ổn định, không thay đổi vẫn luôn kiên nhẫn chờ đợi nó... Có anh ở bên cạnh, em sẽ không còn thấy cô đơn nữa...

Theo nguyện vọng của Kiều Vy, hai người ở lại đến tối để ngắm sao. Đối với Tử Du, làm gì không quan trọng, quan trọng là làm với ai, có Kiều Vy ở cạnh anh, dường như những việc bình thường anh vẫn coi là nhàm chán như ngắm biển rồi ngắm sao lại trở nên thú vị hơn nhiều. Cô muốn gì, chỉ cần anh có thể, anh đều sẽ làm cho cô. Tử Du bỗng cảm thấy bầu trời đêm hôm nay hình như đẹp hơn mọi khi thì phải.

- Du, anh nhìn kìa, đó là chòm sao Sư Tử đấy, không ngờ ở đây mà cũng có thể nhìn được.

Giọng nói của Kiều Vy đã lôi Tử Du trở về hiện thực. Nhìn theo hướng tay cô chỉ, anh cũng chỉ nhìn thấy sao trên trời chứ cũng không thể tưởng tượng ra được hẳn một chòm sao như cô nói. Từ bé đến lớn, anh luôn không có hứng thú với trăng hay sao. Những thứ đó với anh mà nói không có tính thực tế, không liên quan đến cuộc sống hiện tại của anh, anh không quan tâm. Nhưng nhìn vẻ thích thú hiện lên rõ trên gương mặt Kiều Vy, anh bỗng tò mò những ngôi sao xa vời tí tắp đó thì có gì thú vị mà lại thu hút cô đến vậy.

- Vì sao em thích ngắm sao vậy?
- Anh không thấy chúng rất đẹp sao? Hơn nữa, còn rất bí ẩn. Nhìn bằng mắt thường từ đây, không ai biết thực ra những đốm sáng lấp lánh, lung linh ấy thực ra là có hình thù như thế nào, cũng không thể tưởng tượng được nó cách chúng ta bao xa. Nhìn qua thì sẽ thấy cũng không xa lắm, nhưng càng nhìn sâu vào bầu trời, anh mới càng nhận ra nó cách chúng ta rất xa rất xa, dù có với như thế nào cũng không thể với tới.

Nghe Kiều Vy nói xong, Tử Du cũng không nói gì nữa. Có lẽ anh hiểu những gì cô nói, mà dường như cũng không hiểu lắm. Kiều Vy luôn có cách khiến anh cảm thấy cô rất khó hiểu, dù anh có cố gắng đến đâu thì

trong tâm hồn cô vẫn có những ngõ ngách anh không thể chạm tới. Có lẽ, cô cũng giống như những ngôi sao kia, tưởng gần nhưng thực ra lại rất xa, tưởng cô đơn giản nhưng thực ra cô lại suy nghĩ rất sâu sa. Không sao, anh sẵn sàng dành cả đời mình để tìm hiểu ngôi sao ấy. Nhưng trước khi tìm hiểu được ngôi sao ấy, anh lại có điều cần phải nói với cô.

- Vy, công ty trang sức mà em đăng kí mẫu dự thi vừa gọi điện cho anh, họ có hỏi anh về lí do vì sao em chọn tên là Hàn Vy và mối quan hệ của em với tập đoàn Hàn Vy trước đây.

- Anh trả lời sao?

- Anh nói không có lí do gì đặc biệt cả. Dù sao anh cũng không biết em dự định thế nào nên cũng chưa nói gì cả. Nhưng họ ngờ ý là nếu em thực sự là người của tập đoàn Hàn Vy thì họ sẵn sàng giúp đỡ em gây dựng, lấy lại tên tuổi của tập đoàn.

Nghe Tử Du nói, Kiều Vy biết anh đang chờ đợi câu trả lời của cô. Thực ra cô chưa từng có suy nghĩ muốn cho Hàn Vy trở lại giới trang sức, nhưng cô lại không nỡ cứ để cái tên này như thế mà biến mất. Cô muốn mọi người vẫn nhớ đến cái tên này một chút. Chính vì thế mà khi Tử Du đưa ra đề nghị sử dụng cái tên “Hàn Vy” ấu thiết kẻ của cô, cô đã đồng ý. Giờ lại đối mặt với lời đề nghị này, quả là nằm ngoài dự định của cô.

- Sao? Em nghĩ sao?

- Em không muốn đưa “Hàn Vy” trở lại.

Câu trả lời này của Kiều Vy không khiến Tử Du ngạc nhiên. Với tính cách của cô, anh biết cô sẽ làm như vậy. Nếu đưa Hàn Vy trở lại, chắc chắn, những người họ hàng của cô sẽ không để yên, mọi chuyện sẽ lại rùm beng lên. Có lẽ, cô không muốn ồn ào như vậy.

- Em không muốn làm rắc rối mọi chuyện sao?

- Cũng không hẳn. Thứ nhất là chuyện này đã là quá khứ rồi, giờ em chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản, không tranh đua, mưu tính gì cả. Bản thân em cũng không đủ trình độ để đi theo con đường thiết kế chuyên nghiệp. Từ trước đến nay, em vẽ hay thiết kế đều vô cùng tùy hứng, chủ yếu là vẽ để giải tỏa tâm trạng. Em không thể thiết kế kiểu chuyên nghiệp được nên nếu nói là kế nghiệp bố thì em không làm được. Hơn nữa, lí do quan trọng nhất là, chuyện này dù sao đã trở thành vết thương trong lòng bố em. Giờ dù có làm gì thì cũng sẽ đụng đến chuyện cũ, đụng đến vết thương đó, bố em sẽ vẫn đau lòng. Em không muốn điều đó xảy ra.

Lần này thì câu trả lời của Kiều Vy khiến Tử Du có chút kinh ngạc. Đặc biệt là ánh mắt cô lúc đó, trong đó là sự kiên định và mạnh mẽ mà anh hiếm khi nhìn thấy ở cô. Nếu như phải nhận xét, bình thường, Kiều Vy luôn cho người ta một cảm giác cô là một người yếu đuối, luôn cần người khác bảo vệ che chở. Cô như một bông hoa mỏng manh, cô độc trong gió nhưng ánh mắt cô vừa rồi lại hoàn toàn khác. Đó là sự kiên cường, sẵn sàng bảo vệ những gì quan trọng với cô. Ánh mắt lúc đó của cô như nói với anh rằng, cô sẽ làm tất cả để bảo vệ gia đình của mình. Dù có xảy ra chuyện gì, dù có khó khăn, vất vả đến đâu cô cũng sẽ gánh vác hết để bảo vệ hạnh phúc của gia đình. Trong khoảnh khắc đó, anh bỗng cảm thấy lòng mình rung động. Anh bỗng hiểu vì sao mình lại không chỉ yêu cô mà lại yêu cô nhiều đến thế, luôn sẵn sàng hi sinh mọi thứ vì cô, cho cô mọi thứ cô muốn, bảo vệ cô bằng mọi giá, bởi vì cô xứng đáng với những điều đó.

Thấy Tử Du nhìn mình chằm chằm, Kiều Vy bỗng thấy giật mình.

- Sao anh nhìn em như thế?

Nghe cô hỏi, anh chỉ cười, vòng tay qua vai Kiều Vy, ôm cô vào lòng.

- Không có gì, chỉ là hình như anh lại yêu em nhiều hơn rồi.

Bầu trời đêm nay thật đẹp, và đôi tình nhân đang ngồi ngắm sao ở dưới kia, tình yêu của họ cũng thật đẹp, phải không?

14. Chương 14: Lập Kế!

Thế mà nhoáng một cái, thời gian thấm thoát như thoi đưa, Kiều Vy đã lại chuẩn bị hết năm ba. Còn nhớ giờ này cách đây một năm, Tử Du và cô vẫn chỉ là những người xa lạ. Nhiều khi Kiều Vy thường tự hỏi, anh và cô đến với nhau là do duyên phận chăng? Chính vì có duyên nên anh mới gặp cô ở trường, rồi lại qua đám cưới của Hạ Vũ, để cho cô có một màn rơi xuống ao ngoạn mục như thế, để cho anh ra tay giúp đỡ cô, để cho họ quen biết nhau, để cho họ yêu nhau.

Khi mới bắt đầu yêu anh, cô luôn không dám suy nghĩ nhiều, cũng không muốn tự vẽ ra hình một tương lai gì xa vời cả. Cô vẫn luôn cho rằng, tình yêu phải có nền tảng dựa trên một mối quan hệ lâu năm nào đó mới bền vững. Định mệnh là thứ cô tin tưởng nhưng còn có cái cô tin tưởng mạnh mẽ hơn đó là một thứ may mắn xa xỉ như định mệnh chắc chắn sẽ không xảy đến với cô đâu. Chính vì thế, cô luôn cho rằng, tình cảm của mình và Tử Du có vẻ quá không chắc chắn, không có nền tảng không?

Sự thật là Tử Du cũng chưa từng kể cho cô nghe nhiều về gia đình anh. Cô chỉ biết gia đình anh đang ở nước ngoài nên ở đây, anh chỉ có một mình. Cô không muốn hỏi anh nhiều về vấn đề này. Cô cho rằng, đến lúc cảm thấy cần thiết, anh sẽ tự mình nói cho cô nghe. Bây giờ không nói, có lẽ, bản thân anh cũng chưa chắc chắn chăng? Rồi cô lại tự an ủi bản thân, thôi cứ như bây giờ là tốt rồi. Cả hai cứ vui vẻ ở bên nhau, chăm sóc lẫn nhau, như thế chẳng phải cũng rất tốt sao? Tương lai cứ để sau đi, cứ sống cho hiện tại trước đã. Nhưng điều mà cô không thể chối bỏ là, trong sâu thẳm trái tim cô, vẫn có một sự khúc mắc, chính sự khúc mắc này sẽ trở thành điểm yếu của cô.

- Đông Kì, chào mừng ngài được tại ngoại.

Trong một căn phòng khách sạn ở Thượng Hải, một người phụ nữ trung niên đang ngồi đối mặt với một người đàn ông, trên mặt người này có một vết sẹo cho thấy, hẳn là người đàn ông này cũng đã trải qua không ít sóng gió trong cuộc đời.

- Cô là?

- Trước khi giới thiệu tôi là ai, tôi muốn kể cho ngài nghe một chút về tình hình cháu trai ngài trong thời gian ngài ở tù.

Khi hai từ “cháu trai” được cất lên, người ta không có nhận ra trên nét mặt của người đàn ông có tên Đông Kì kia có sự méo mó đến đáng sợ. Trên khuôn mặt đó là một sự kinh hoàng nhưng trên hết vẫn là một sự thù hận không cách nào che giấu. Cháu trai, người cháu trai này, cả đời ông thà không có. Khác với người anh trai hiền lành đến ngu ngốc của ông, thằng cháu trai này lại là một người vô cùng đáng sợ. Nếu như không có nó cũng sẽ không có những tháng năm ngồi tù của ông, cũng sẽ không có vết sẹo này trên mặt ông. Ông cũng sẽ không đến nỗi thân bại danh liệt như ngày hôm nay, nếu nó không xuất hiện, tập đoàn Trần Phong đã sớm đổi chủ vĩnh viễn rồi.

Vì nó mà mọi kế hoạch thôn tính tập đoàn ông mất nửa cuộc đời mưu toan đều đổ sông đổ bể, ông còn mang theo cái án mấy năm tù. Nhưng cũng tốt thôi, mấy năm ngồi trong tù, thứ ông không thiếu nhất chính là thời gian. Thời gian để nuôi lớn mối thù hận khắc cốt ghi tâm với đứa cháu trai, thời gian để lập kế hoạch trả thù.

- Hàn Kiều Vy? Tôi không có hứng thú gây thêm thù với người không quen biết.

- Đông Kì, ngài nên hiểu là không ai có hứng thú muốn gây thêm thù oán. Ngài có thù muốn báo, chúng tôi thì có người muốn hủy hoại. Tình cờ hai người đẩy lại không có điểm yếu nào trừ đối phương. Ngài thử nghĩ xem, ngoài lợi dụng Kiều Vy thì ngài có thể nghĩ được điểm yếu nào của cháu trai ngài mà hiện giờ ngài có thể lợi dụng không?

Tìm tới Đông Kì cũng là giải pháp cuối cùng của người phụ nữ này. Bản thân bà ta cũng không muốn hủy hoại Tử Du. Chàng trai này, bà ta vẫn rất có hứng thú, vẫn luôn muốn tìm cách lợi dụng tiền tài, gia thế của cậu ta. Nhưng đứng trước mối nguy mang tên Kiều Vy, nhất là mối nguy này có thể trở dậy lại là nhờ vào sự giúp đỡ, ra mặt của Tử Du, bà ta không còn cách nào khác là phải nhờ đến Đông Kì. Vốn là không muốn đụng đến Trần Phong nhưng không ngờ, giờ đây hai cái tên Hàn Kiều Vy và tập đoàn Trần Phong lại đứng cạnh nhau.

- Nếu tôi đồng ý hợp tác với các người, tôi sẽ được lợi gì?

- Đông Kì, ngài cũng không nên quá tham lam. Loại bỏ được Tử Du, ngài không những lấy lại được Trần Phong mà còn trả được mối thù lâu năm trong lòng ngài. Nếu như không có Kiều Vy, liệu ngài có thể không? Chúng tôi cũng có sự hi sinh nhất định, nói gì thì nói, Kiều Vy vẫn là cháu gái chúng tôi. Người cô này cũng không muốn dồn nó đến chân tường nếu không phải là không còn cách nào khác.

Người phụ nữ này thật ra còn tàn nhẫn và độc ác hơn ông. Tử Du và ông có mối thù không thể tha thứ, ông muốn trả thù là điều không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng ngược lại, nghe câu chuyện, có thể thấy cô gái có tên Kiều Vy này dù sao cũng còn quá nhân nhượng so với Tử Du năm đó. Vậy mà vẫn không tránh khỏi mưu kế của họ, nhỏ cổ nhỏ tận gốc. Đã thế, cô ta lại vẫn còn có thể ngang nhiên nói giọng giả nhân giả nghĩa ở đây. Loại người này, đúng là còn cạn bã hơn ông.

Nhưng những gì cô ta nói cũng không phải là không có lí, quả là nếu một mình ông thì khả năng thành công là không cao. Mà đúng là theo tình hình bây giờ thì cô gái có tên Kiều Vy kia thực sự là điểm yếu dễ đánh trúng nhất của Tử Du. Cô bé, chú đây cũng không biết hại cô, chỉ trách cô yêu nhầm người thôi. Không có mắt nhìn người, yêu phải một người như Tử Du, coi như cô chịu thiệt thòi rồi, không thể trách tôi được.

- Được, vụ hợp tác này, cứ coi như thế đi.

- Rất vui được hợp tác với ngài. Hi vọng, sau này có thể nhìn thấy ngài là chủ tịch tập đoàn Trần Phong.

- Hi vọng chúng ta không phải gặp nhau trong tù.

-Ồ, tất nhiên rồi. Đầu tiên, chúng ta có nên bắt đầu từ việc ngài quay về không?

Bản thân người cô này của Kiều Vy cũng không biết kế hoạch này rồi sẽ đi về đâu. Chính bọn họ cũng chưa có kế hoạch gì cụ thể. Trước mắt, nhờ thăm dò tin tức, họ chỉ biết là Kiều Vy dường như chưa biết gì về thân phận của Tử Du. Nhưng kể cả thế cũng chẳng thay đổi được điều gì. Cùng lắm việc này cũng chỉ gây được hiểu lầm giữa hai người, mà đó lại không phải là mục đích của họ.

Nhưng có lẽ, gây mâu thuẫn giữa hai người cũng tốt, có mâu thuẫn ắt sẽ có khe hở cho họ hành động. Mục tiêu của họ chính là phải bằng mọi giá, không để sự việc năm ấy được điều tra lại. Lần đó, họ đã tốn kém không ít mới có thể hồi lộ, đút lót cảnh sát để cho qua, không điều tra vụ bắt cóc đó. Giờ nếu như vụ án được điều tra lại, khai ra tội lỗi của họ trước đây, chắc chắn sẽ khai ra luôn cả vụ hồi lộ năm đó nữa. Với những tội lỗi như thế, chắc chắn án tù vài năm là vẫn còn nhẹ. Không được, chắc chắn bằng mọi giá, kế hoạch lần này không thể thất bại được.

Trong căn phòng xa hoa đó, không ai ngờ lại đang diễn ra những hành động, mưu tính bẩn thỉu của những con người sẵn sàng vì bản thân, vì tiền tài, danh lợi mà bất chấp mọi thứ, kể cả tình thân, máu mủ.

Có những vết rạn nứt, không phải chỉ cần người ta giả vờ nó không tồn tại thì một ngày nào đó nó sẽ biến mất. Ngược lại, nó vẫn luôn ở đó, chỉ chờ con người ta mạnh tay một chút là vết rạn sẽ ngay lập tức nứt toác ra, vỡ tan tành.

Cuối cùng cũng đến tối thứ sáu. Tối thứ sáu luôn là ngày yêu thích nhất của Kiều Vy vì đó chính là bắt đầu của kì nghỉ cuối tuần vui vẻ. Hôm nay, Tử Du lại đang đi công tác, tối nay mới về nhưng sẽ về rất muộn nên cô đành đi về một mình. Thời tiết hôm nay cũng rất mát mẻ nên tâm trạng Kiều Vy trở nên vô cùng vui vẻ. Hết giờ học trên lớp, cô lững thững đi về nhà, ngồi trên xe buýt, cô còn không quên nhắn tin cho Krystal hẹn cô tối nay đi chơi. Sau sáu tháng thực tập, cô không đến làm ở Trần Phong nữa, nhưng là bạn gái của Tử Du, cô lại hay đến đó chơi hơn.

Lần nào đến cũng toàn vào lúc Tử Du đang bận thế là cô lại ngồi chơi với Krystal. Nhiều lần Tử Du còn ghen tị nói “rút cục là em đến thăm anh hay đến chơi với Krystal vậy?”, đổi lại là nụ cười khoái trá của cô “ai bảo anh lúc nào cũng bận rộn, không có thời gian chơi với em?” Krystal và cô tính cách cũng rất hợp nhau nên hai người càng ngày càng trở nên thân thiết. Thỉnh thoảng mới có một buổi tối không bị Tử Du làm phiền, cô phải tranh thủ “hẹn hò” với Krystal mới được.

Bảy giờ ba mươi phút tối, Krystal đúng giờ hẹn đứng ở cửa quán cà phê mà Kiều Vy đã hẹn chờ cô. Nửa tiếng trôi qua, Kiều Vy vẫn chưa xuất hiện. Kì lạ, Kiều Vy cũng không phải là người thích để người khác phải chờ đợi. Một tiếng sau, Kiều Vy vẫn không thấy đâu, điện thoại thì không gọi được. Bỗng lúc này, điện thoại của Krystal lại vang lên, tưởng Kiều Vy gọi, cô vội vội vàng vàng nghe máy mà không thèm xem ai gọi.

- Kiều Vy, em đang ở đâu vậy?

- ... Krystal, Kiều Vy không đi cùng em à?

- ... sếp... sếp... em không biết, bọn em hẹn tối sẽ đi chơi với nhau, mà giờ một tiếng sau giờ hẹn rồi mà vẫn không thấy Kiều Vy đâu, điện thoại thì không nghe máy.

- Được rồi, lúc này tôi cũng có gọi cho cô ấy mà không ai nghe máy, gọi về nhà thì bảo là cô ấy đã ra ngoài từ tối rồi. Giờ em cứ về đi, tôi sẽ đi tìm cô ấy thử xem.

Nói rồi, Tử Du liền cúp máy mà không chờ Krystal nói gì. Kiều Vy, em đang ở đâu vậy?

Khi Tử Du đang đi qua một quán bar thì bất giác nhìn thấy một đôi nam nữ đang đi ra từ một quán bar. Cả hai người hình như đều khá tỉnh táo nhưng cô gái lại không ngừng dựa dẫm vào người chàng trai. Kì lạ là người con gái ấy lại nhìn giống Kiều Vy đến kì lạ. Trời tối khiến Tử Du không nhìn rõ mặt cô gái nhưng nhìn bên cạnh và đằng sau lưng, anh lại có cảm giác người đó chính là Kiều Vy. Khi anh kịp nhận ra thì người con trai đã mở cửa để người con gái ngồi lên xe rồi phóng đi mất. Chiếc xe vụt qua xe của Tử Du, lần này không bỏ lỡ cơ hội, anh liền quay xe, đuổi theo chiếc xe khả nghi đó.

Kết quả là chiếc xe đó lại đỗ lại trước cửa khách sạn. Khi anh còn đang bận tìm nơi đỗ xe thì đôi trai gái kia đã đi vào khách sạn. Lúc này, trong lòng Tử Du bỗng trở nên vô cùng hỗn loạn, anh không biết mình phải làm gì hay nên làm gì nữa. Một nỗi sợ hãi vô hình bỗng dâng lên trong lòng. Anh có một linh cảm sâu sắc người con gái đó chính là Kiều Vy nhưng tại sao cô lại ở đây, cùng một người con trai khác. Anh biết rằng bản thân không nên nghi ngờ cô nhưng trong đầu anh lúc này lại hiện lên hình ảnh của Vũ, người con trai kia có phải là Vũ không? Có phải sau khi mọi hiểu lầm của năm xưa đã được giải quyết thì bọn họ đã ngưng vỡ lại lành không?

Khi anh bước vào khách sạn thì thấy người con gái kia đang đứng một mình ở một góc khuất, chàng trai kia đã không thấy đâu hết. Trong lòng Tử Du lúc này bỗng tràn lên một sự hoảng hốt. Anh muốn tiến lên để xem đó có phải là Kiều Vy hay không? Nếu đó là Kiều Vy thì anh lại muốn hỏi cô làm gì ở đây, người thanh niên kia là ai, sao không nghe điện thoại. Nhưng đồng thời anh lại sợ, sợ người đó chính là cô. Sợ cô sẽ nói với anh là “Tử Du, em và Vũ đã quay về với nhau rồi. Anh biết mà mối tình đầu bao giờ cũng rất đặc biệt sâu sắc. Em xin lỗi.” Lúc đó, anh không biết liệu mình có tìm được mà không có hành động gì ngu ngốc hay không. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, Tử Du mới quyết định chuyện gì đến cũng sẽ phải đến, muốn trốn cũng không được. Đối diện với sự thật rồi tìm cách giải quyết sẽ tốt hơn là cứ trốn tránh.

Khi Tử Du tiến về phía cô gái kia, anh chưa bao giờ cảm thấy bước chân mình nặng nề đến vậy, nhưng trái tim anh còn nặng trĩu hơn. Khi anh cuối cùng cũng có thể đến trước mặt cô gái, nhìn rõ khuôn mặt mà anh đã quen thuộc suốt gần một năm trời thì... một khuôn mặt hoàn toàn lạ lẫm xuất hiện báo hiệu cho anh đó không phải là Kiều Vy. Trong lòng như trút bỏ được gánh nặng, khi anh định nói xin lỗi đã làm phiền thì bất ngờ cô gái đó lại quay sang ôm chặt lấy anh. Nhìn họ lúc này chẳng khác gì như một đôi tình nhân đang quấn quýt nhau vậy.

Sau giây phút bất ngờ, anh mới vội vàng đẩy cô gái kia ra, nhưng cô gái này lại cứ dứ khoát không chịu buông mà cứ bám chặt lấy anh, càng muốn gỡ tay cô ta ra, cô ta lại càng không buông. Tử Du lại không muốn ở nơi đông người mà xô ngã một cô gái, nhưng khi hai người giằng co một hồi, anh mới phát hiện ra, có người đứng đằng sau anh, và người đó mới là người mà anh đang tìm kiếm, Kiều Vy.

Nhìn thấy ánh mắt đầy thất vọng của cô, khi cô quay người bỏ đi, thì lí trí của Tử Du đã bị đảo lộn rồi. Anh không còn quan tâm phải giữ hình tượng đàn ông hay gì nữa mà thẳng tay đẩy cô gái kia ngã xuống sàn rồi lập tức quay bước chạy theo Kiều Vy.

Khi Tử Du chạy ra ngoài thì Kiều Vy đã đi được một đoạn, hình bóng của cô đi trên đường có chút xiêu vẹo, cô đơn, lẻ loi càng khiến anh đau lòng. Vừa chạy theo sau, vừa gọi tên cô, nhưng anh càng gọi cô lại càng chạy nhanh. Cuối cùng khi anh đã đuổi kịp cô, vươn tay kéo cô lại thì lại bị cô hất tay ra. Lúc này thì anh cũng không kiềm chế được tức giận của mình.

- Hàn Kiều Vy, em đứng lại cho anh.

Anh biết là hình ảnh vừa rồi trong khách sạn của anh rất dễ gây hiểu lầm nhưng mà cô chẳng phải cũng nên có chút niềm tin ở anh sao. Tại sao chưa cho anh cơ hội để giải thích mà đã dứt khoát kết tội anh như thế. Quả nhiên, khi bị anh gọi cả họ cả tên, Kiều Vy đã dừng lại. Khi Tử Du có thể chạy lên đứng trước mặt cô thì đối mặt với anh là khuôn mặt lạnh băng, vô hồn của cô.

- Kiều Vy, em như thế là làm sao? Sao em không cho anh cơ hội giải thích?

- Anh muốn giải thích cái gì? Muốn giải thích từ đâu?

- Ý em là sao? Chẳng phải chuyện lúc nãy sao? Chuyện đó chẳng có từ đâu cả, anh thậm chí còn không biết cô ta, là cô ta không tỉnh táo cứ bám dính lấy anh. Anh ở đây cũng chẳng phải là vì đi tìm em sao? Em biến mất từ chiều, gọi về nhà cũng không có, gọi di động thì không nghe, vì thấy cô ta khá giống em nên anh mới đi theo cô ta.

- Triệu Tử Du, CEO tập đoàn Trần Phong, thiếu gia của tập đoàn, từng một tay lấy lại được tập đoàn từ tay cậu mình sau đó không thương tiếc tống người cậu xấu xa đó vào tù. Chẳng phải anh nên bắt đầu từ đây sao?

- Em...

Quả thực những lời cô nói đã khiến Tử Du có chút choáng váng. Đúng là anh chưa bao giờ kể cho cô nghe về gia đình hay những chuyện trước đây của mình, không phải vì anh không muốn kể, mà chỉ là cảm thấy không cần thiết, không muốn cô cảm thấy có bất kì áp lực nào cả. Cô mới đang học đại học, anh muốn cho cô một tình yêu bình thường chứ không phải một tình yêu với một đại gia nào đó. Anh định sau khi cô tốt nghiệp sẽ nói cho cô biết, lúc đó, cô đã trưởng thành hơn, sẽ có thể chấp nhận chuyện này một cách nhẹ nhàng. Nhưng không ngờ, cô lại nghe được sự thật trong hoàn cảnh này, điều này thực sự là anh không ngờ tới.

- Anh không có gì để nói sao? Anh có nhớ anh từng nói, anh là người yêu của em, quá khứ của em anh muốn biết, mọi thứ về em anh đều muốn quan tâm, vậy bây giờ để em hỏi lại anh, anh có coi em là bạn gái của anh không?

- Kiều Vy, em đang nói gì vậy? Em không thể chỉ vì chuyện này mà vợ đùa cả năm như thế chứ. Anh chưa nói không có nghĩa là anh không nói. Chưa nói vì nghĩ em còn nhỏ, chuyện này cũng chẳng phải chuyện gì gấp gáp, không muốn em cảm thấy bị áp lực khi yêu anh, tại sao em lại có thể vì chuyện đó mà nghi ngờ tình cảm của anh?

- Vì chuyện đó mà nghi ngờ tình cảm của anh? Triệu Tử Du, câu này anh nên hỏi lại chính mình mới đúng. Nếu anh thấy bạn trai mình ôm một cô gái khác ở khách sạn thì anh sẽ làm sao? Nếu anh thấy bạn trai mình thấy bạn gái bị người yêu cũ tặng hoa rồi hẹn đi uống cà phê mà vẫn bình thản, coi như không có chuyện gì thì anh sẽ nghĩ sao? Tử Du, em vẫn luôn nghi ngờ, là do anh thấy Vũ không có khả năng hay với anh, em vốn dĩ là có cũng được mà không có cũng chẳng sao? Có phải anh không kể với em về gia đình anh vì anh cho rằng chúng ta sẽ chia tay, nên nếu như sau này có thể chia tay thì giờ tốt nhất không cần biết quá nhiều về nhau không, anh nói đi?

- Hàn Kiều Vy, anh không cho phép em nói đến hai chữ chia tay. Em dám chia tay anh...

- Thế thì anh nói đi.

Câu cuối cùng gần như là Kiều Vy gào lên trong nước mắt. Bao nhiêu điều nặng nề trong lòng tích tụ bấy lâu cô đã nói ra rồi. Đúng, thực ra gia đình anh thế nào, cô vốn không quan tâm. Nhất là khi, cô cũng chỉ nói về gia đình mình cho anh nghe khi anh hỏi, nếu anh không hỏi cô cũng sẽ không nói. Nhưng điều khiến cô đau lòng ở đây là nếu chuyện gia đình của cô đối với anh là quan trọng như vậy, vậy thì tại sao anh lại

không nói với cô chuyện của anh. Rồi chuyện anh chưa từng ghen với Vũ nữa, có phải đối với anh, họ sẽ sớm chia tay không? Điều này mới khiến cô hết sức đau lòng.

Nhìn bộ dạng sắp sụp xuống, nước mắt tí tách rơi của cô mà Tử Du vô cùng đau lòng. Thì ra sự tự do anh cho cô lại biến thành không quan tâm đến cô, lại khiến cô cảm thấy anh đối với cô không có một chút lo lắng nào. Trong khi anh cố gắng giấu đi sự lo lắng của mình vì sợ cô nói anh ghen bóng ghen gió, thì cô lại trách anh vì sao không ghen tuông chút nào. Nhìn thấy bộ dạng đáng thương như thế của cô, anh lại tự trách mình rồi không kìm được mà ôm cô vào lòng.

- Anh buông ra, lúc này anh vừa ôm người phụ nữ khác, giờ còn dám ôm em.

- Bé ngốc, là cô ta ôm anh, anh hoàn toàn từ đầu đến cuối luôn đẩy cô ta ra mà. Còn nữa, em nhầm rồi, không phải anh không ghen với Vũ, anh ghen với cậu ta chết đi được. Nhưng mà anh đã lớn tuổi rồi, anh không thể cứ nay ghen mai ghen như hồi còn hai mươi được. Anh có sĩ diện của mình, cũng có sự tự tin nhất định với người con gái anh yêu. Anh tin vào tình cảm của chúng ta, khi anh ôm em và vẫn cảm thấy tim mình ấm áp, anh biết trái tim em vẫn có anh, nên anh bỏ qua, anh không chấp nhặt. Không muốn khiến em nghĩ anh không tin em, không muốn khiến em cảm thấy mệt mỏi vì anh cứ ghen bóng ghen gió. Còn chuyện vì sao anh không nói cho em về gia đình anh, đó là vì như anh đã nói rồi, em thấy đấy, gia đình anh cũng phức tạp như thế, cũng rắc rối như thế, anh không muốn làm em cảm thấy không thoải mái. Anh không phải là người tùy tiện trong chuyện tình cảm, đối với anh, yêu đương không phải nhất thời, mà là chuyện lâu dài. Chúng ta còn có cả một tương lai dài ở phía trước, khi em thực sự trưởng thành, lúc đó, anh sẽ nói với em. Còn giờ, chuyện này, anh chỉ nghĩ là chưa cần khiến em bận tâm. Dù là Tử Du, tổng giám đốc khách sạn Trần Phong hay là Triệu Tử Du, CEO rồi thiếu gia gì gì đấy thì cũng vẫn chỉ là anh, người yêu em, đơn giản thế thôi.

Trong lòng vốn bị những chuyện xảy ra đêm nay làm cho lạnh giá nhưng khi nghe những lời này của Tử Du, Kiều Vy bỗng cảm thấy tim mình ấm áp trở lại. Không cần chứng cứ gì để chứng minh những lời anh nói là sự thật, đối với những người đang yêu chỉ cần cảm thấy trái tim ấm nóng là đủ rồi phải không?

15. Chương 15: Rắc Rối Được Giải Quyết... Điều Tra Nguyên Nhân!

Có người từng nói “Khi bạn yêu một ai đó, nếu như bạn có người đó thì bạn đã có tất cả rồi. Còn nếu không có người đó, mọi chuyện đều trở nên không còn quan trọng nữa.” Có lẽ, giờ cô đã hoàn toàn hiểu thấu được câu nói đó. Trải qua mất mát, giờ đây, cô đã hiểu đối với cô, cái gì là quan trọng trong cuộc đời này.

*****_*****

Khi Kiều Vy ngừng khóc cũng là khi cả hai đã ngồi yên vị trên xe của Tử Du. Do lúc này khóc quá nhiệt tình nên hậu quả là bây giờ Kiều Vy đang bị nấc. Nhìn thấy cô cứ nghẹn ngào nấc từng hồi, Tử Du tìm mãi mới tìm được một chai nước trong xe để đưa cô uống. Bình thường anh không có thói quen mang nước trên xe, chai nước này là do lái xe của anh lúc lái xe đến sân bay cho anh sợ anh xuống máy bay sẽ khát nước nên mua để vào. Tuy cuối cùng Tử Du không cần dùng đến nhưng nó cũng phát huy được tác dụng của mình. Nhìn thấy Kiều Vy uống nước xong đã bình tĩnh trở lại, Tử Du mới nhẹ nhàng lên tiếng.

- Sao? Em thấy đỡ chưa?

- Rồi ạ.

- Thế lúc chiều đã xảy ra chuyện gì? Sao Krystal gọi em lại không nghe máy?

- A, quên mất, em hẹn đi chơi với Krystal, không thấy em chắc chị ý lo lắng lắm.

Cô bé này khóc xong rồi mới nhớ ra mình cho người ta leo cây.

- Không sao, anh vừa gọi Krystal bảo tìm được em rồi. Mà cuối cùng là tại sao em lại biến mất như thế? Hại anh vừa xuống máy bay, gọi em không được lại chạy lung tung tìm em.

- Anh còn nói, không phải là một người họ hàng nào đó của anh gọi cho em, bảo là muốn gặp em. Đi được nửa đường thì điện thoại em hết pin nên mới không liên lạc được như thế.

- Họ hàng của anh?
- Vâng, nói là cô bên họ nội của anh đó.
- Em có chắc là người đó không?
- Chắc mà, chính cô đó bảo với em thế.

Nghe đến đây thì Tử Du biết mọi chuyện không chỉ đơn giản như thế. Cơ bản là bên nội nhà anh chẳng có người cô nào cả, hơn nữa họ đã không còn quan hệ với họ hàng bên nội từ lâu lắm rồi. Hơn nữa, ngoài bố mẹ ra thì anh cũng chưa kể cho ai nghe chuyện về cô cả đừng nói là biết số điện thoại của cô. Đằng sau chuyện này, chắc chắn có điểm mờ ám. Thấy anh như thế, Kiều Vy cũng bắt đầu nghi ngờ.

- Du, không có chuyện gì chứ anh?
- À, không có gì đâu.
- Thế người đó có phải là cô anh không?
- Ừ, chắc là thế đấy.

Tử Du không muốn khiến cô lo lắng vì chuyện này. Những chuyện phức tạp mà có phần nguy hiểm như thế, anh sẽ sai người điều tra sau. Chính xác thì là gần đây anh đã bảo Krystal điều tra về những người họ hàng của Kiều Vy rồi. Vụ bắt cóc năm đó, không tìm ra được thủ phạm, gia đình Kiều Vy lúc đó cũng không muốn truy cứu nhiều vì bản thân họ biết là do ai làm. Hơn nữa, năm đó, chứng cứ thực sự là không có nhiều.

Mọi người lúc đó còn mải lo chuyện phẫu thuật của Kiều Vy nên cũng không ai còn tâm trạng để điều tra gì nữa. Nhưng Tử Du tin là giờ điều tra lại vẫn chưa muộn. Anh muốn giúp cô lật lại vụ án năm đó, ít nhất đưa người đã hủy hoại ước mơ của cô ra trước pháp luật. Nhưng tất cả những chuyện này giờ chưa cần để cô biết vội, nếu biết chuyện chỉ càng làm cô thêm lo lắng mà không khéo còn bứt dây động rừng. Nhìn cô gái nhỏ đang ngồi bên cạnh, anh thực không nỡ khiến cô phải lo lắng điều gì cả.

- Du, anh sao vậy? Sao nhìn anh lại lo lắng như thế? Chẳng phải mọi chuyện đã ổn rồi sao?
- Ừm, Vy, nhớ lời anh, sau này không được đi theo người lạ như thế. Có ai lạ đến tìm em phải gọi cho anh ngay lập tức, biết không?
- Anh sao vậy? Sao giống như mafia đang giết người diệt đầu mối thế.
- Anh chỉ nói là phòng trừ thôi, đời bây giờ biết đâu được, khủng bố khắp nơi, ra đường chết lúc nào cũng không biết mà em. Nhớ lời anh nhé.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tử Du, Kiều Vy dù không biết thực ra vì sao anh lại nói với cô những lời đó nhưng vẫn nghiêm túc đồng ý với anh.

- Vy, em nghĩ sao nếu như anh muốn lật lại vụ bắt cóc của em trước đây?

Khi Kiều Vy đang lơ mơ, mơ màng ngồi trên xe anh thì câu hỏi của Tử Du bỗng khiến cô trở nên tỉnh táo. Anh hỏi thế chẳng lẽ anh muốn lật lại vụ án của cô.

- Sao tự nhiên anh lại hỏi thế?

Nhìn thấy vẻ cảnh giác hiện lên trong mắt cô, anh lại càng quyết tâm không thể nói hết mọi chuyện anh đang làm cho cô biết được.

- Không có gì. Anh chỉ hỏi thế thôi.

Câu trả lời có phần thản nhiên của Tử Du khiến tâm tình của Kiều Vy trở nên thư thái hơn một chút. Có lẽ là do cô suy nghĩ quá nhiều rồi, chắc anh không muốn thế đâu.

- Không cần thiết, dù sao họ cũng từng là người nhà của em. Em không muốn như vậy. Hơn nữa, đối với em, giờ họ không còn chút ý nghĩa nào nữa rồi. Điều tra gì đó chỉ càng làm em nhớ lại chuyện quá khứ thôi.
- Nhưng nếu không có họ, em đã không phải từ bỏ ước mơ của mình.

- Du, điều đó đến giờ đối với em mà nói đã không còn quan trọng nữa rồi. Em tin vào một cái gọi là số phận. Nếu năm đó, em đi theo ước mơ của mình, giờ có lẽ em đã không gặp được anh. Em có thể sẽ vẫn ở cạnh Vũ, hoặc cũng có thể em lại ở bên một chàng nhạc công người Pháp nào đó, ai mà biết được. Chẳng lẽ anh muốn như thế? Anh không muốn chúng ta như bây giờ?

- Tất nhiên là anh không muốn như thế. Nhưng anh không muốn em phải nuối tiếc vì bất cứ điều gì.

Lúc này, xe của họ đang dừng lại chờ đèn đỏ, Tử Du quay sang nhìn cô. Đối mặt với anh mắt thâm tình của anh, Kiều Vy bỗng có một cảm giác bình yên, an toàn kì lạ. Từ tận sâu thẳm trái tim mình, tuy cô không ngừng nói rằng cô còn trẻ, chuyện tình cảm này đối với anh, bản thân cô không có tính toán gì, cũng không muốn nghĩ ngợi xa xôi cái gì cả, nhưng cô biết, cô vẫn luôn hi vọng anh có thể là người đi cùng cô đến cuối con đường.

Những lúc rảnh rỗi, cô vẫn luôn không ngừng tưởng tượng ra cảnh cô và anh trong lễ đường thành thân của hai người. Bạn bè cô vẫn thường nói, cô còn trẻ, lo lắng xa xôi thế làm gì, nhưng cô vẫn không thể khiến bản thân mình không tưởng tượng đến ngày đó. Giờ đây, nhìn vào ánh mắt ấm áp của anh, cảm nhận tình cảm mà anh dành cho cô, cô bỗng hiểu vì sao mình lại luôn suy nghĩ như vậy. Có lẽ, ngay từ đầu, ngay từ khi anh xuất hiện trước mắt cô, lần đầu tiên anh nói anh thích cô trong ngày sinh nhật của cô, số phận họ đã chính thức gặp nhau rồi.

- Du, từ khi em gặp anh, em chưa có gì phải hối hận cả. Nếu như phải dùng ước mơ đó để đánh đổi lấy anh, em cũng sẵn sàng đánh đổi. Cuộc sống hiện tại của em bây giờ, có anh, có gia đình, bạn bè em bên cạnh thực sự là rất tốt.

Có người từng nói “Khi bạn yêu một ai đó, nếu như bạn có người đó thì bạn đã có tất cả rồi. Còn nếu không có người đó, mọi chuyện đều trở nên không còn quan trọng nữa.” Có lẽ, giờ cô đã hoàn toàn hiểu thấu được câu nói đó. Trải qua mất mát, giờ đây, cô đã hiểu đối với cô, cái gì là quan trọng trong cuộc đời này.

CHƯƠNG 26: Nguy hiểm

Hôm nay chính là một ngày đặc biệt, hôm nay là sinh nhật của Tử Du. Để chuẩn bị cho ngày này, Kiều Vy đã lên kế hoạch từ rất sớm. Từ việc chọn nhà hàng đến việc chọn món quà đặc biệt cho anh ra sao cũng được cô lên kế hoạch chi tiết, đảm bảo không có gì không có trong kế hoạch xảy ra. Cô muốn cho anh một sinh nhật thật đáng nhớ. Nhưng Kiều Vy dường như đã quên mất một chân lí, kế hoạch dù có chuẩn bị kĩ lưỡng đến đâu thì sẽ vẫn luôn có những yếu tố bất ngờ khiến kế hoạch phải thay đổi. Nhưng có một điều mà cô không sai, đó là đây chính là một sinh nhật đáng nhớ nhất của Tử Du.

Tám giờ tối, Tử Du theo đúng lịch hẹn đến đón Kiều Vy nhưng không ngờ khi anh ấn chuông thì người mở cửa lại là mẹ của Kiều Vy. Thì ra mười phút trước, Kiều Vy đã nói muốn ra ngoài đợi anh trước nhưng hiện giờ lại không thấy Kiều Vy đâu. Lúc này, trong lòng Tử Du bỗng xuất hiện một nỗi lo sợ không tên, và sự lo sợ này của anh đã được chứng minh khi điện thoại anh nhận được một tin nhắn nặc danh, nội dung chỉ đơn giản.

“Nếu muốn Kiều Vy được an toàn, ngay lập tức đến nhà kho X ở đường XX. Đi một mình.”

Vừa đọc tin nhắn, Tử Du đã có thể đoán được người gửi là ai. Không ngờ thời gian qua anh cho người lên lút điều tra như thế mà bọn họ vẫn có thể biết được. Lần này, quả thực, anh đã quá khinh địch rồi. Không muốn làm cho bố mẹ Kiều Vy lo lắng, anh đành giải thích cô vừa nhắn tin, nói là đã đợi anh ở nhà hàng rồi, còn giục anh nhanh lên. Bố mẹ Kiều Vy cũng không hề nghi ngờ gì, còn dặn anh nhớ đưa cô về sớm. Ngồi vào xe, Tử Du lập tức gọi điện ngay cho Krystal.

- Krystal, em còn nhớ anh bảo em điều tra ai không?

- Có ạ.

- Anh nghĩ có lẽ họ đã biết việc chúng ta làm rồi. Kiều Vy, có lẽ đã có người bắt cóc cô ấy, giờ anh sẽ đến nơi bọn bắt cóc hẹn, em hãy gọi theo số điện thoại này rồi gọi thêm cả cảnh sát nữa rồi tới địa chỉ này ngay.

- Dạ. Sếp, anh nhớ cẩn thận, à, còn một việc này nữa.

- Sao? Có chuyện gì để sau nói không được sao?

Lúc này, tất cả những chuyện không liên quan đến sự an toàn của Kiều Vy đều không còn quan trọng nữa. Đối với Tử Du bây giờ mà nói, chỉ có Kiều Vy là quan trọng nhất, kể cả trời có sập xuống anh cũng không quan tâm.

- Sếp, mẹ anh vừa gọi điện báo, chú anh...ừm...hai tuần trước đã được tại ngoại rồi. Sếp, anh nhớ cẩn thận.
- Ủ, anh biết rồi.

Nghe xong cuộc điện thoại vừa rồi, Tử Du không kìm được mà cười thề. Tình huống này quả là bản thân anh cũng không ngờ đến. Nếu như những con người xấu xa đấy mà cùng tụ họp lại một chỗ thì quả là mọi chuyện không còn đơn giản nữa rồi. Lúc này, Tử Du lại có phần tự trách mình, nếu không phải vì anh cố chấp muốn theo đuổi sự việc đó đến cùng thì ngày hôm nay, mọi chuyện cũng sẽ không đến nỗi như thế. Cuối cùng, người chịu hậu quả lại là Kiều Vy – người từ đầu đến cuối không biết gì.

Anh hiểu, họ chắc chắn biết thực ra trong tay Kiều Vy chẳng có tí bằng chứng nào chứng minh tội ác của họ. Mọi bằng chứng đều nằm trong tay anh, họ bắt cô chẳng qua chỉ là vì muốn dùng cô làm con tin để bắt anh giao ra mọi bằng chứng mà thôi. Anh mặc kệ, lúc này thì cũng không thể nghĩ nhiều như thế, chỉ cần cô được an toàn thì họ muốn bằng chứng gì, anh cũng có thể giao ra cho họ. Họ đã tổn thương cô một lần, anh dứt khoát không để họ thương tổn đến cô lần thứ hai nữa.

Khi Tử Du đến nhà kho, anh có thể nhận ra ngay, họ chọn địa điểm này là có lí do của nó. Đây là một nơi mà người bình thường vào cái giờ này chẳng bao giờ đến cả. Ở trong cái nhà kho này, dù là có tiếng động to đến đâu thì cũng sẽ chẳng có người đến cứu, cũng may anh đã bảo Krystal, nếu không chỉ sợ rằng tối nay không cách nào cả anh cả cô cùng an toàn rời khỏi đây. Lần này, thành hay bại đều dựa hết vào Krystal và Vũ. Vũ, lần này tôi tin tưởng vào cậu, hi vọng cậu đừng để tôi và Kiều Vy thất vọng thêm lần nữa. Anh nghĩ thầm khi từ từ bước vào căn nhà.

Đó là một cái nhà kho bỏ hoang của một nhà máy sản xuất đồ gỗ. Đi qua cánh cửa, chỉ cần đi vào một đoạn là có thể thấy ngay một căn phòng trống ở đó. Trong căn phòng, ngoài lối cửa vào mà anh vừa bước đến còn có một cổng phụ ở phía sau. Có lẽ sau nhiều năm bị bỏ hoang, chiếc cổng ngày nào đã bị gỉ sét hết nên cơ bản chiếc cổng phía sau không có gì che chắn cả.

Hiện tại, Kiều Vy đang bị trói vào một chiếc ghế ở gần đó, đứng xung quanh cô lúc này có ba người phụ nữ, có lẽ đây chính là những người họ hàng của cô. Nhìn xung quanh, khi không thấy người chú vừa được ra tù của mình đâu, trong lòng anh bỗng nhẹ nhõm hẳn. Có lẽ, mọi chuyện cũng không phức tạp như anh tưởng. Một người phụ nữ kia đang mải dọ nạt Kiều Vy, nhưng khi nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại. Một người lần trước anh đã từng gặp trước cổng trường của cô lên tiếng trước.

- Nhóc con, đã nói, sẽ có ngày mày phải đến đây cầu xin tao mà. Người lớn nói thì nên nghe lời hiểu không.

Dựa theo hoàn cảnh như bây giờ, anh biết mình không nên nói gì. Kiều Vy vẫn còn bị trói ở kia. Việc anh cần làm bây giờ là kéo dài thời gian cùng lúc đó cố gắng dụ mấy người đàn bà kia tránh xa khỏi Kiều Vy càng xa càng tốt, chờ Krystal và Vũ đến ứng cứu. Thấy anh chỉ đứng đấy không nói gì, một người phụ nữ nữa lại tiến lên, nói. Người phụ nữ này có phần ít tuổi hơn người trước.

- Chàng thanh niên, việc gì phải nhiều chuyện như vậy? Việc của nó, nó không hứng thú muốn giải quyết thì thôi, sao cậu còn phải chen vào. Còn trẻ như vậy mà đã nhiều truyện như thế, thật là đáng tiếc.

Thấy anh không nói gì, người phụ nữ thứ ba giật mạnh tóc của Kiều Vy ra đằng sau. Nhìn thấy cảnh này, Tử Du không thể giữ im lặng được nữa.

- Thả cô ấy ra.
- Ồ, tất nhiên phải thả rồi, đó là cháu của tao mà. Nhưng trước hết, mày cũng nên đưa cái mà chúng ta cần ra đã chứ.
- Cái mấy người cần ở đây rồi, thả cô ấy ra.
- Chàng thanh niên, cậu cứ đưa đây rồi chúng ta sẽ thả mà.

Tử Du chỉ đơn giản là gờ gờ tập tài liệu trước mặt họ. Về mặt lo sợ của họ lúc này khiến anh cảm thấy hết sức khinh bỉ. Khuôn mặt này của bọn họ cũng chẳng khác gì khuôn mặt của chú anh ngày xưa khi anh tổ

cáo ông ta. Toàn là khuôn mặt đáng khinh của những kẻ vì tiền mà bất chấp mọi thứ, người nhà của mình cũng không từ thủ đoạn.

- Có ma mới tin các người.

- Thế giờ mày muốn sao?

Tử Du đang định yêu cầu thả người trước thì mắt trông thấy đằng sau Vũ và Krystal đã vào được bằng lối cửa sau, vừa đánh ngất người phụ nữ thứ ba, giờ đang cởi trói cho Kiều Vy. Họ thực sự đã không khiến anh thất vọng. Để làm phân tán sự chú ý của hai người con lại, anh liền chậm rãi tiến lại gần mấy người phụ nữ kia, vừa đi vừa nói.

- Được, chỉ cần trả lời câu hỏi này của tôi thôi. Năm đó, vì sao lại có thể nhẫn tâm làm vậy với đứa cháu của mình?

- Hỏi thừa, tất cả là do cha con nó tự chuốc lấy. Tao đã phải hạ cố đến cầu xin cha nó về vực dậy lại công ty mà ông ta còn không chịu. Hậu quả tất nhiên con gái ông ta phải gánh chịu thay ông ta. Cái này cũng chỉ có thể trách con ranh vô dụng không biết khuyên can bố mình thôi.

- Vậy sao?

- Giờ thì đưa tập tài liệu kia đây.

Mắt thấy Vũ và Krystal sau khi cởi trói xong cho Kiều Vy đang nhẹ nhàng tiến lên gần chỗ mấy người đàn bà kia, Tử Du bỗng mỉm cười, bàn tay đang chuẩn bị giao tập tài liệu cho họ dừng lại giữa không trung, khóe môi anh khẽ nhếch lên thể hiện một sự khinh bỉ tột cùng.

- Còn... lâu...

Khi bọn họ định xông lên để giật tập tài liệu thì đã bị Vũ và Krystal tóm lấy từ phía sau. Một người trong số bọn họ đã bị Krystal cầm gậy đánh ngất, Kiều Vy vẫn đang lê lét ở phía sau, hình như cô vẫn chưa tỉnh hẳn sau khi bị tiêm thuốc mê. Khi mọi chuyện tưởng như đã kết thúc, Tử Du đã gần chạm được vào Kiều Vy thì lúc này, Kiều Vy ngược mắt lên. Đúng lúc ánh mắt họ giao nhau thì khuôn mặt cô bỗng tái nhợt vì cô đã nhìn thấy một vật sắc nhọn đang được cầm trong tay của kẻ đang cách Tử Du chỉ vài bước chân và đang chạy về phía anh.

- Không... đằng sau anh!

Khi Tử Du nghe thấy tiếng Kiều Vy hét lên cùng khuôn mặt hoảng sợ của cô, anh mới giật mình quay người lại. Trong thoáng chốc, anh chỉ kịp thấy Kiều Vy đang đứng trước mặt anh, trước mặt cô là người cậu vừa mới được ra tù của anh.

- Phụt...

Một ngụm máu bắn lên trên ngực áo của người đàn ông đó, cô gái trước mặt anh dựa vào lòng anh rồi ngã quỵ xuống. Con dao bạc sáng bóng đang đâm sâu vào bụng cô. Đằng sau anh là tiếng hét gọi tên cô của Vũ và Krystal nhưng lúc này, Tử Du không nghe được bất kì âm thanh nào nữa. Trước mắt anh lúc này, chỉ còn là hình ảnh máu me trên người Kiều Vy, cô nằm trong lòng anh, khuôn mặt tái nhợt thiếu sức sống. Ánh mắt đã không còn vẻ tỉnh táo, long lanh như nước như bình thường mà đã mờ mịt. Tiếng Vũ hét lên bảo Krystal gọi cấp cứu, hình ảnh Vũ chạy lên đập người chú vẫn đang bắt ngờ của anh ra xa, mọi thứ mọi thứ đều không còn tồn tại xung quanh anh nữa. Lúc này, trong mắt anh chỉ còn lại Kiều Vy. Ánh trắng ngoài trời qua lỗ hổng trên mái chiếu rọi vào gương mặt cô. Lúc này, nhìn cô như một thiên sứ hạ phàm. Cô khó nhọc đưa tay lên chạm vào những giọt nước mắt từ khóe mắt anh đã chảy ra từ bao giờ.

- Du, em không... đau... đâu. Anh... đừng lo lắng.

Cô vừa cố gắng nói thì dường như càng làm cho vết thương nặng hơn, cô đã đau quá mà bật khóc. Từng giọt nước mắt được ánh trăng soi sáng lung linh như những viên trân châu quý giá.

- Vy, tại sao? Tại sao em lại làm thế? Sao em lại cứ mãi ngốc nghếch như vậy?

- Du,...em đã nói rồi... em... khụ... có anh... em sẽ rất hạnh... hạnh phúc. Không có anh... hạnh... phúc... không... trọn vẹn... nữa. Em... khụ... phải... bảo vệ... hạnh phúc... của... em. Em không ngốc...

Kiều Vy nói đến đây thì dường như chút sức lực cuối cùng của cô đã được dùng hết. Cô như một thiên thần đã dùng chút sức lực cuối cùng của mình để sưởi ấm thế gian. Giờ nhiệm vụ của cô đã hoàn thành, cô cũng đã quá mệt mỏi rồi, cô không muốn vất vả như thế nữa, đã đến lúc cô được nghỉ ngơi rồi. Tranh tranh giành giành, đến bao giờ mới kết thúc. Thôi đi, coi như cô dùng mạng sống của mình để kết thúc mọi ân oán. Ừ, đúng rồi, kết thúc mọi ân oán, mọi người đều sẽ được vui vẻ, cứ thế đi.

16. Chương 16: Hạnh Phúc Mỉm Cười!

Trong bệnh viện, một cô gái đang nằm bất động trên giường bệnh. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô, nhưng ai cũng có thể nói cô đang hạnh phúc. Khuôn mặt bình yên, như thể cô đang rất hạnh phúc trong thế giới của mình, không có ai có thể phá vỡ được thế giới bình yên đó của cô vậy. Bên cạnh cô lại có một người thanh niên, anh đã luôn ở cạnh cô như thế, luôn nắm tay cô, thỉnh thoảng còn nói chuyện với cô, kể chuyện cho cô nghe suốt ba ngày cô hôn mê bất tỉnh.

Ba ngày trước, cô được đưa vào bệnh viện trong tình trạng mất máu quá nhiều. Bác sĩ nói vết thương không vào chỗ hiểm nhưng lại khá sâu, cô gái trước đó đã vốn mắc bệnh thiếu máu, giờ lại mất một lượng máu nhiều như vậy, xem chừng có tỉnh lại được hay không chỉ còn trông chờ vào ý chí của cô mà thôi.

Ba ngày cô hôn mê là ba ngày Tử Du luôn túc trực bên cạnh cô. Bố mẹ cô nói gì anh cũng không nghe, mọi hoạt động cá nhân của anh, ăn, ngủ, tắm, gội, đều làm trong phòng bệnh của Kiều Vy. Anh không dời khỏi cô giây phút nào cả, anh nhớ cô nói anh là hạnh phúc của cô. Thế thì chính lúc này, anh lại càng phải ở bên cạnh cô, phải mang lại hạnh phúc cho cô thể thì cô mới có động lực để tỉnh dậy.

Việc công ty anh cũng không quan tâm, cảnh sát đến nói muốn điều tra lại vụ án trước đây cũng như vụ cổ tình gây thương tích cho người khác hôm trước, anh cũng không quan tâm, mặc họ muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói, anh chỉ ngồi đó, nắm tay cô. Trong thế giới của anh lúc này chỉ có cô. Thỉnh thoảng anh sẽ nói chuyện với cô, thỉnh thoảng lại lau mặt, lau tay cho cô, nhiều khi anh còn hát cho cô nghe, làm mọi thứ để cô không cảm thấy chán.

“Là ai đã gây ra cho em vết thương ngày hôm qua.

Ngày hôm nay tôi muốn em quên đi tất cả.

Là em, là tình yêu em đã làm tôi trở nên mạnh mẽ.

Vì em mà tôi tranh đấu, vĩnh viễn không nhận thất bại.

Hãy để tôi chăm sóc em, tôi muốn mang đến

hạnh phúc cho em sau những ngày đau khổ ấy.

Tôi đã vượt qua sự tưởng tượng của chính mình.

Mọi vất vả đau thương tôi nguyện vì em gánh vác.

Hãy để tôi chăm sóc em, tương lai của em hãy để tôi gánh vác.”

Đến ngày thứ tư, dường như nghe được lời cầu nguyện hàng đêm của Tử Du, cuối cùng Kiều Vy đã tỉnh lại. Khi cô mở mắt ra thì cảm giác bàn tay mình đang được một bàn tay khác nắm rất chặt. Là anh, anh vẫn luôn ở bên cạnh cô. Khẽ cử động, Tử Du bỗng choàng tỉnh dậy. Nhìn thấy cô đang hấp háy mắt nhìn anh, mọi cảm xúc trong anh giờ như chết lặng. Anh chỉ cảm thấy mình là người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian, cả thế kỉ như vừa trôi qua, anh vừa thoát ra khỏi cửa địa ngục của Diêm Vương vậy. Không kiềm chế được, anh chỉ muốn ôm cô ngay lúc này, hận không thể mang cô dính liền lên người anh.

- Kiều Vy, ơn trời, cuối cùng em đã tỉnh rồi, em có biết anh lo lắng cho em đến thế nào không?

Đỡ cô ngồi dậy, lúc này, Tử Du đang ngồi đối diện với cô. Mới có bốn ngày mà trông anh đã gầy đi hẳn, khuôn mặt lạnh lùng ngày nào giờ lại có chút gì đó phong trần, mệt mỏi. Nhìn thấy vẻ lo lắng vẫn còn hiện rõ trên khuôn mặt anh, cô chỉ cười.

- Du, em đã chết đâu mà anh lại lo lắng như vậy. Em chỉ là cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mệt đến mức không thể mở mắt ra được. Những gì mọi người nói ba ngày qua, em đều biết hết chỉ có điều là không thể đáp lại được. Em chỉ thấy rất mệt mỏi, cần được nghỉ ngơi thôi.

- Vy, lần này em quả là dọa anh sợ gần chết.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của anh, cô chỉ khẽ mỉm cười. Quả thực lúc đây mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cô cũng chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều. Mọi thứ chỉ như một cái chớp mắt, cô chỉ biết anh sắp gặp nguy hiểm. Đối với cô mà nói, thà mình chết đi còn hơn là sống để rồi nhìn thấy người mình yêu ra đi, cái chết vốn không đáng sợ, cái đáng sợ thực sự chính là nhìn những người mình yêu thương lần lượt ra đi. Chính vì thế mà lúc đó cô mới lao ra trước mặt anh. Nếu như lúc đó không phải là anh mà là bất kì một ai cô yêu thương, chắc rằng cô cũng sẽ làm như thế với họ. Nhưng cô quyết định sự thật phũ phàng này cô sẽ giữ lại mà không nói cho anh biết. Cứ để anh nghĩ cô vì anh mới làm thế đi, hi hi, lừa anh một chút cũng vui mà.

Thấy nụ cười vui vẻ của Kiều Vy, trong lòng Tử Du cũng thấy đỡ nặng nề hơn. Chắc là cô không sao rồi nên mới có thể cười vui vẻ như thế, nhưng ngoài miệng vẫn ra vẻ trách móc cô.

- Em ý, còn cười được.

- Lúc em ngủ, còn nghe thấy anh hát cho em nghe đó, lời bài hát rất hay đó.

- Không phải chỉ là lời bài hát. Là lời anh muốn nói. Anh sẽ chăm sóc cho em. Để anh gọi bác sĩ đến kiểm tra lại xem sao.

Còn chưa kịp phản ứng với lời nói của anh, thì đã thấy anh chạy ra ngoài gọi bác sĩ, hình như lúc anh đi ra ngoài, mặt anh... hơi đỏ. Nghĩ đến việc anh đỏ mặt, Kiều Vy bỗng thấy vô cùng hứng thú.

Sau khi bác sĩ đến kiểm tra lại cẩn thận liền kết luận sức khỏe của Kiều Vy giờ đã khá ổn định, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đầy đủ để hồi phục lại cơ thể thì có thể ra viện. Nghe xong, mọi người ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Qua được cửa ải này rồi, chắc sẽ không còn vấn đề gì nữa rồi. Những người gây tội ác cũng đã bị pháp luật trừng phạt, giờ đây những người họ hàng của Kiều Vy và ông chú của Tử Du có thể tha hồ mà ngồi bàn mưu tính kế trong...tù.

Tối hôm ấy, khi Kiều Vy đang ngồi chọc phá không cho Tử Du xem báo thì có một vị khách bất ngờ đến.

- Vũ!

Nhìn thấy Vũ đầu tiên là Kiều Vy. Thấy Vũ đến, Tử Du cũng biết ý, gấp tờ báo lại, nói cần phải ra ngoài một chút rồi để cho hai người có khoảng thời gian riêng. Sau sự việc vừa rồi, nhìn thấy sự lo lắng của Vũ cho Kiều Vy như vậy, bốn ngày anh ngồi túc trực bên giường bệnh, anh biết Vũ vẫn luôn ở ngoài cửa phòng bệnh mà không vào, chỉ đến khi nghe tin Kiều Vy đã tỉnh, cậu mới lặng lẽ quay trở về. Tình cảm của Vũ, có lẽ anh đã hiểu. Có lẽ, đó là một sự cố chấp, nhưng cậu không hề muốn chiếm đoạt hay sở hữu, cậu không buông tay, cố chấp giữ lấy mối tình này nhưng vẫn sẵn sàng tôn trọng tình cảm và cảm nhận của cô. Chính điều này khiến Tử Du trân trọng tình yêu của cậu, từ một tình địch, anh đã thay đổi coi cậu như một người em vậy. Sau khi xác định như thế thì không ngần ngại mà để cho hai người nói chuyện riêng.

Trong phòng bệnh, Vũ đặt bó hoa hồng trắng lên bàn, có lẽ sẽ rất lâu, rất lâu nữa, cậu mới có thể tiếp tục tặng hoa cho cô.

- Vũ...

Cả hai người bọn họ đều cảm thấy thật khó để mở lời với đối phương. Có lẽ, đã từ rất lâu rồi, bọn họ không ở trong một không gian như thế này với nhau. Phải rồi, cũng đã rất lâu rồi. Cuối cùng, Vũ vẫn là người lên tiếng trước.

- Ủm, cậu đã thấy đỡ chưa?

- Tớ cũng ổn rồi, chắc vài ngày nữa là được xuất viện rồi.

- Thế à? Chắc hôm cậu xuất viện tớ không đến được nên hôm nay đến trước.

- Vì sao?

Tuy vẫn biết, giữa họ không thể trở về tình bạn đơn thuần như ngày xưa được nữa, nhưng không thể nói, Kiều Vy không cảm thấy có một cảm giác mát mát sâu sắc khi nghe Vũ nói vậy. Quả là để từ tình bạn đến tình yêu, chỉ cần một bước chân, nhưng để từ tình yêu quay về tình bạn lại là cả một quãng đường dài.

- Tớ... sẽ quay lại Pháp.

- ... Ừ, điều đó sẽ tốt cho cậu.

- Cậu... không thể một lần bảo tớ đừng đi sao? Dù chỉ là nói cho xã giao.

Nhìn nụ cười có phần mất mát khổ sở đến méo mó của Vũ, Kiều Vy bỗng thấy lòng đau nhói. Khó khăn lắm, cô mới nhẹ nhàng nói.

- Vũ, tớ không có cái quyền đấy.

Có vẻ bất ngờ trước câu nói của Kiều Vy, Vũ bỗng bật cười, nhưng Vũ càng cười rạng rỡ thì cô biết trong lòng cậu càng đau đớn.

- Vy Vy, quả là tớ không nhìn nhầm cậu. Cậu...từ xưa đến nay, luôn có thể...tàn nhẫn hơn tớ. Vậy thì, chúc cậu hạnh phúc, Vy Vy.

Nói rồi, cũng không đợi xem Kiều Vy phản ứng thế nào, Vũ đã quay người bỏ đi. Khi đi ra đến cửa, nhìn thấy Tử Du đang đứng chờ ở đó, Vũ chỉ mỉm cười lướt qua anh. Lúc này, mọi thứ đối với cậu đều không quan trọng nữa. Khi Tử Du bước vào phòng thì thấy Kiều Vy đang ngồi ngẩn ngơ nước mắt ngẩn ngơ nước mắt dài trên giường bệnh. Nhìn dáng vẻ này của cô thực có phần ngốc nghếch không chịu được, người thất tình cũng đâu phải là cô mà nhìn cô đau khổ vậy. Ngồi lên giường bệnh, kéo cô ôm vào lòng.

- Em khóc lóc cái gì chứ? Người bị em đá còn chưa khóc lóc kêu oan thì thôi, em lại ngồi ở đây đau khổ như bị thất tình vậy?

Ngước đôi mắt vẫn còn long lanh nước mắt lên nhìn anh, cô mới sụt sịt khẽ khàng.

- Em làm thế có phải là quá đáng với cậu ấy lắm không?

- Ngốc quá, đôi khi sự phũ phàng sẽ giúp người khác từ bỏ một cách dễ dàng hơn. Chẳng nhẽ em muốn cậu ấy cứ cả đời vương vấn mãi không thôi?

Lúc này, dường như tâm trạng của Kiều Vy cũng đã khá lên không ít. Thực ra lúc trước, rơi nước mắt chỉ là vì đau lòng cho Vũ, hơn nữa cô cũng rất luyến tiếc một người bạn. Dù sao, có một người bạn như Vũ cũng thực sự rất tốt, nhưng giờ có lẽ bạn cũng chẳng thể làm được.

- Thực ra, như thế cũng có gì không tốt? Ít nhất thế anh mới có tình địch ha ha...

Nhìn thấy nụ cười láu lỉnh của Kiều Vy, Tử Du bỗng cảm thấy thật hết cách với cô gái này, vừa rồi còn khóc lóc thê thảm là thế, giờ đã đổi sang bộ dạng trêu chọc người khác được ngay rồi. Không biết anh yêu cô cuối cùng là phúc hay là họa đây, trong lòng Tử Du bỗng có thắc mắc.

- Em ý, anh không cần tình địch đâu. Cảm ơn!

Họ cùng cười thoải mái, có lẽ hạnh phúc chính là đây. Nhưng sau khi Vũ đi Pháp, một người cũng chẳng mấy xa lạ lại đến tìm cô. Phải nói là Kiều Vy thấy khá bất ngờ khi Duy - anh trai của Vũ xuất hiện ở phòng bệnh. Lúc này, Tử Du vừa về nhà lấy mấy thứ cho cô nên chỉ có mình cô ở phòng bệnh. Khi Duy đến, Kiều Vy đang ngồi đọc truyện chăm chú. Ngẩng đầu lên đã gặp ngay nụ cười nham nhở của Duy, hai người này đúng là, anh em mà chả giống nhau gì cả. Vũ thì quá ư trầm tính còn một người thì quá ư là... “nham nhở.”

- Ô ô, em gái, anh trai đến thăm em đây.

- ... anh có cần nói khoa trương thế không a?

- Ha ha, thế nào? Khỏe hẳn chưa?

- Rồi ạ. Cảm ơn anh.

- Hazz em đó, anh còn chưa trách em, hôm đấy náo nhiệt thế sao không gọi anh đến cùng góp vui chứ. Thật là không có nghĩa khí.

Con người này, đúng là chỉ sợ thế giới chưa đủ loạn mà. Trên đầu Kiều Vy bỗng có một đàn quạ bay qua, anh trai à, bao giờ thì anh mới chịu trưởng thành, người lớn bằng một nửa em trai anh đây. Thấy khuôn mặt bí xị của Kiều Vy, anh cũng không tiếp tục trêu đùa nữa.

- Em gái, hôm nay đến thăm em, thấy em vẫn nguyên lành một mảnh, chưa thiếu bộ phận nào là anh an tâm rồi.

- Anh đang mong hay không mong em thiếu mảnh nào vậy????

- Đùa chút thôi, tất nhiên là anh mong em không thiếu mảnh nào rồi. Ngoài ra, còn đến để đưa cho em cái này.

Một chiếc máy Mp3, Kiều Vy có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy nó.

- Thằng nhóc kia đi rồi, anh dọn dẹp lại góc bàn học của nó mới phát hiện cái này, nghe qua thì có vẻ là ghi âm lại sau hôm đến bệnh viện gặp em. Nghĩ là vẫn nên đưa cho em thì hơn.

Nhận chiếc máy Mp3 từ tay Duy, Kiều Vy có chút hoảng hốt.

- Vũ đã đi rồi, chuyện của hai đứa có lẽ...cũng không thể vẫn hồi được nữa. Thôi thì anh cũng chẳng biết nói gì, chỉ làm tròn nghĩa vụ đưa cái vốn thuộc về ai, trả cho người đẩy thôi.

- ...

- Thôi, anh có việc phải đi. Để anh ôm em gái của anh cái rồi đi nào.

Vừa nói, Duy vừa vươn tay ra ôm lấy Kiều Vy còn đang hồn bay nơi đâu. Cô cũng không phản kháng để anh ôm, nhưng cái ôm này của anh hình như lâu hơn bình thường. Một lúc sau anh mới chịu buông ra rồi đi ra cửa. Lúc này anh không quay đầu lại mà chỉ nói:

- Kiều Vy, nhớ bốn năm trước anh từng nói gì với em không? Anh đã nói, dù em không làm em dâu anh nhưng anh vẫn coi em là em gái, có chuyện gì đừng ngại đi tìm anh. Anh vẫn luôn ở sau bảo vệ em.

Nói rồi, còn không đợi Kiều Vy kịp phản ứng, anh đã đi mất. Anh thừa nhận, tình cảm anh dành cho Kiều Vy đã vượt quá mức bình thường. Nhưng anh biết thứ tình cảm này là không nên có, nếu có người khác biết chuyện chỉ có thể làm tất cả mọi người đều bị tổn thương. Anh không muốn như vậy, hơn nữa, anh biết, Kiều Vy vốn chưa bao giờ có thứ tình cảm đó với anh, vậy thì tại sao phải miễn cưỡng làm gì? Đoạn tình cảm này, tốt nhất mãi mãi bị chôn vùi đi. Hơn nữa, anh có thể nhìn ra người con trai hiện giờ bên cạnh Kiều Vy thực sự là người có đủ năng lực để mang đến cho cô hạnh phúc. Vậy thì cứ thế đi, cô hạnh phúc là được rồi.

Sau khi Duy đi, Kiều Vy mới cầm tai nghe vào chiếc máy Mp3 của Vũ, giọng nói trầm ấm của Vũ vang lên khiến cô cảm giác như cậu đang ở bên cạnh nói chuyện với cô vậy.

“Vy Vy, mai là tới lại sang Pháp rồi. Hi, chắc cậu đang nghĩ là tớ giận cậu phải không? Những lời cậu nói ở bệnh viện, thực sự là rất tàn nhẫn đấy cậu có biết không? Dù biết là cậu muốn tớ bỏ hi vọng nhưng cũng không cần dứt khoát thế chứ. Tớ giận rồi đấy. Lần này quay về, vốn là có thể vẫn hồi mọi chuyện nhưng không ngờ lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy?”

Thực ra trước đó, tớ vẫn luôn muốn hỏi cậu, có phải là do tớ quay về quá muộn không? Nếu tớ trở về sớm một chút, có phải cậu sẽ không yêu Tử Du không? Nhưng mà sau đó, khi nhìn thấy cậu đỡ một dao cho anh ta, suýt mất mạng vì anh ta, tớ đã hiểu chuyện đó không còn quan trọng nữa. Còn nữa, Vy Vy à, cậu có biết khi tớ hỏi Tử Du là tại sao anh ta thích cậu, anh ta đã nói gì không? Anh ta nói, lần đầu tiên anh ta gặp đã bị cậu thu hút, nói rằng không có lí do gì cả, có lẽ, là định mệnh. Anh ta tin vào định mệnh, giống hệt những gì cậu từng nói với tớ. Khi anh ta nói như vậy, tớ thực sự rất đau lòng, có lẽ ngay từ đầu định mệnh của cậu đã không phải là tớ, có lẽ, anh ta mới là người có thể tặng cậu bó hoa hồng trắng.

Thôi không nói nữa, chỉ biết là tớ sẽ luôn ủng hộ và chúc phúc cho cậu. Dù tớ ở đâu đi chăng nữa thì tớ sẽ luôn... dõi theo cậu. Món quà cuối tớ tặng cậu để cậu không thể quên tớ này.”

Ngay sau đó, là giọng hát của Vũ vang lên, từng giai điệu quen thuộc một thời của bọn họ.

“Không thể mang đến cho em tương lai, anh trả lại em hiện tại

Lặng lẽ rời xa cũng là một kết thúc đẹp
Khi nước mắt rơi xuống, đau thương đã quá nhiều
Xa nhau cũng là một cách hiểu khác
Anh dành cho em sự yêu thương cuối cùng chính là để em ra đi...”
“Vết nhơ của tình cảm sẽ dần dần được thời gian xóa nhòa
Dem tình yêu ôm trọn vào lồng ngực nơi trái tim đang thổn thức
Tình yêu cuối cùng đó là để em ra đi
Không muốn dùng lời nói để níu kéo em nên lựa chọn không oán trách
Tình yêu tựa như chờ tàu ở sân ga có người đi người đến
Trái tim anh như tấm biển ở sân ga,
Trên đó viết hai chữ đợi chờ”

Bài hát ngày xưa vẫn như vậy, lời ca vẫn vô cùng quen thuộc, nhưng có lẽ, tình cảm của hai con người khi đã thay đổi sẽ mãi mãi không thể quay trở về khi xưa được nữa. Hiện giờ cô chỉ có thể hi vọng, cái gì nên từ bỏ thì người đó có thể từ bỏ thôi...

17. Chương 17: Hồi Kết!

Sau khi Kiều Vy ra viện được một tháng, mọi chuyện dường như cũng bắt đầu đi vào quỹ đạo vốn có của nó. Tình cảm của Kiều Vy và Tử Du thì ngày càng hạnh phúc khiến Krystal suốt ngày trên cô, hai người định bao giờ thì làm tiệc cưới vậy. Tử Du lúc đấy lại mặt dày mà nói “Đợi khi nào em chuẩn bị tiền mừng đủ thì bọn anh cưới”, sau đó lại quay sang nhắn tin cho cô “Krystal hỏi anh khi nào bọn mình đám cưới. Anh bảo đợi khi nào em tốt nghiệp thì mình cưới đó.” Lúc đấy, Kiều Vy chỉ muốn cầm điện thoại phi thẳng vào anh.

Tuy rằng trải qua nhiều chuyện như vậy, sinh tử cũng có nhau rồi nhưng mà Kiều Vy vẫn cảm thấy giờ nói đến chuyện này, hẳn là hãy còn sớm đi. Còn một năm nữa cô mới tốt nghiệp, mà họ cũng mới chỉ bên nhau được có một năm chứ mấy. Chẳng phải còn quá sớm để bàn đến chuyện này sao, mà nhắc đến một năm, chủ nhật tuần này, chính là kỉ niệm một năm ngày yêu nhau của hai người. Kế hoạch thì là họ sẽ cùng nhau ăn một bữa tối lãng mạn ở một nhà hàng kiểu Pháp.

Đối với kế hoạch này, Kiều Vy cũng không hề phản đối, đơn giản thế cũng tốt. Nhưng cô vẫn cứ đau đầu mãi không biết nên tặng Tử Du cái gì. Nghĩ mãi không ra, cuối cùng cô vẫn cứ là phải lê lét đi tìm Krystal.

- Krystal à, Krystal ơi, chị có thể gợi ý cho em nên tặng gì cho Tử Du hay không?

- Bé con, giờ có việc mới nhớ đến chị hả? Một tháng vừa rồi, em ở đâu, sao không nhớ đến bà chị già đau khổ này hả?

- Òa òa òa, chị không được trách oan em mà, ra viện xong, đập vào mặt em là một đồng bài thi cuối kì kia, làm gì còn thời gian đâu mà đi chơi. Em nhớ chị lắm lắm ý cơ mà cũng lực bất tòng tâm đó.

- Thật không vậy?

- Thật mà, không tin chị hỏi Tử Du xem, em cũng không có thời gian gặp anh ý cơ mà.

Nhìn vẻ mặt của Kiều Vy, Krystal cũng bán tín bán nghi, không biết có nên tin mà bỏ qua cho cô bé này hay không đây. Thấy Krystal đã bị những lời của mình làm cho phân vân, Kiều Vy mới tiếp tục tranh thủ cơ hội.

- Chị à, chị ơi, giúp em đi mà.

Bị Kiều Vy kêu mãi cũng thấy phiền, cuối cùng Krystal cũng kéo cô lại thì thầm to nhỏ.

- Bé con, chị cũng chẳng biết sắp thích cái gì nhưng chị có cách này, có thể xem như một món quà nha...là thế này...

Sau khi được Krystal quân sự, Kiều Vy cũng thấy vô cùng tự tin vào món quà của mình. Buổi tối, đến giờ hẹn, Tử Du liền đến đón Kiều Vy. Hôm nay, cô mặc một chiếc váy màu hồng phấn, nhìn lộng lẫy, đi cạnh một thân vest đen của Tử Du, quả là trai tài gái sắc. Nhà hàng, do đã được đặt trước nên họ không phải chờ đợi mà lập tức được dẫn đến chỗ ngồi gần cửa sổ của mình. Bữa tối hôm nay nhìn chung vô cùng lãng mạn, muốn ánh nến lung linh có ánh nến lung linh, muốn âm nhạc êm dịu có âm nhạc êm dịu, tóm lại là khá hoàn hảo. Khi họ đã ăn xong, đang chờ mang món tráng miệng đến, thì Kiều Vy bỗng nói muốn vào WC.

Một lúc sau, vẫn không thấy Kiều Vy đi ra, trong lòng Tử Du bắt đầu thấy không ổn thì trên sân khấu, đèn bỗng bật sáng. Một người con gái xinh đẹp trong chiếc váy màu hồng phấn đang đứng trước chiếc mic trên sân khấu. Giọng nói dịu dàng của cô vang lên khiến anh không khỏi ngạc nhiên nhưng cũng không kém phần thích thú. Anh cũng rất chờ mong xem, không biết cô bé này lại muốn cho anh bất ngờ gì đây.

“Ừm, xin lỗi các vị khách trong nhà hàng hôm nay. Thực ra, tôi cũng chỉ là một vị khách bình thường thôi nên là vốn không có quyền gì làm phiền giờ ăn tối của các vị nên là vị nào mà cảm thấy bị tôi làm phiền thì xin lỗi, tôi sẽ chỉ làm phiền chút xíu nữa thôi. À, xin lỗi, tôi lại dài dòng rồi, chắc tại lo lắng quá, thói quen của tôi là cứ mỗi khi lo lắng quá lại hay mắc bệnh dài dòng xin các vị thông cảm.”

Đang nói dài dòng gì vậy? Tử Du không khỏi nghĩ thầm, cô bé này lại lo lắng quá nên bắt đầu nói năng lung tung rồi đây.

“À, các vị, là thế này, hôm nay tôi muốn gửi tặng một món quà đến một người rất quan trọng với tôi. Anh ấy ừm, là một người rất đặc biệt với tôi. Trong một ngày rất đặc biệt với chúng tôi như ngày hôm nay, tôi chỉ muốn gửi đến anh ấy một lời cảm ơn, cảm ơn anh vì đã xuất hiện trong cuộc đời em, đã tô thêm màu hồng vào bức tranh muôn màu của em. Cảm ơn anh đã chấp nhận em vì chính bản thân em, luôn ở bên quan tâm chăm sóc, bảo vệ, không phiền khi nhận thêm vai trò vừa là người yêu vừa là anh trai của em. Có rất nhiều thứ em muốn nói với anh nhưng tất cả em chỉ muốn gửi gắm qua bài hát cũng đồng thời là món quà em muốn tặng anh nhân ngày hôm nay.”

Tiếng nhạc vang lên cũng đồng thời là lúc mọi người chợt ồ lên ngạc nhiên rồi vỗ tay hưởng ứng lời tỏ tình của cô gái dũng cảm. Họ đều tò mò không biết người con trai may mắn có được trái tim của cô gái xinh đẹp trên sân khấu kia là ai, nhưng rồi họ cũng sớm nhận ra chàng trai đó là ai vì từ đầu đến cuối, anh mắt của cô gái chỉ hướng về một người. Khi tiếng nhạc cất lên, mọi người lại bị cuốn hút bởi giọng hát chứa chan tình cảm của cô. Không phải cái chất giọng kỹ thuật hoàn hảo của một ca sĩ mà là chất giọng đầy tình cảm của một cô gái đang yêu.

“Đến độ tuổi nào đó bạn sẽ biết được

Những ngày tháng cô đơn thật sự rất vất vả

Dần dần nếm trải mùi vị cô đơn

Và thời gian đang đánh bại sự kiêu ngạo của bạn

Đi qua một ngã đường nào đó bạn sẽ cảm thấy

Người có thể cùng bạn trò chuyện thâu đêm ngày một ít hơn

Bạn mệt mỏi vì bị cô đơn bám lấy

Bạn muốn tìm một người mà bạn muốn gửi gắm cả cuộc đời.”

Giọng hát của cô gái ở trên sân khấu thực sự quá sức lôi cuốn lòng người. Mọi người đều bị cuốn hút bởi giọng hát của cô mà không để ý ở góc cửa sổ nọ, có một chàng trai đang mỉm cười hạnh phúc nhìn cô gái kia. Chàng trai mặc một bộ vest màu đen, gương mặt thể hiện anh không còn là một chàng trai chưa trưởng thành, trên khuôn mặt anh tuấn lịch thiệp ấy là một vẻ cương nghị, chính trực. Khuôn mặt lạnh lùng ấy khi nhìn cô gái mỉm cười lại tỏa ra một sức sát thương vô cùng lớn. Nụ cười ấy sao mà ám áp đến vậy, có lẽ

cũng chỉ có nhìn cô gái ấy, đối diện với ánh mắt đầy tình cảm của cô gái ấy, nụ cười kia mới có thể trở nên ấm áp như vậy.

“Liệu có thể có bao nhiêu người có thể cùng tôi đi hết một chặng đường

Người đồng ý đi hết cả cuộc đời còn ít hơn thế nữa

Có phải khắc cốt ghi tâm không hề quan trọng?

Tôi chỉ muốn trải nghiệm mùi vị được yêu bình thường.”

Từng lời cô hát như thấm vào tận sâu thẳm tâm hồn của Tử Du, anh bắt đầu nhớ lại quãng thời gian một năm vừa qua của bọn họ. Vui có, buồn có, hạnh phúc có, hờn ghen cũng có, ngay cả chuyện nguy hiểm liên quan đến sống chết cũng có. Chỉ mới một năm yêu nhau thôi mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy? Trong lòng anh bỗng tự hỏi, liệu bên cô cả đời này còn có chuyện gì có thể xảy ra nữa không? Liệu anh có thể cho cô một tình yêu khắc cốt ghi tâm bình thường như cô mong đợi?

Thôi kệ đi, anh chỉ biết rằng, giờ phút này không có gì có thể khiến anh buông tay cô được nữa rồi. Có lẽ anh đã lún quá sâu, hoặc giả như ngay từ đầu anh đã không có lối thoát rồi, chỉ có ngày càng lạc sâu trong mê cung tình ái của cô. Ngay từ đầu luôn muốn tìm hiểu một lý do vì sao yêu cô đến như vậy nhưng bây giờ anh mới hiểu, đúng là chẳng có lý do gì cả, chỉ có thể dùng một chữ định mệnh để giải thích. Định mệnh cho anh được gặp cô, rồi từ hai người xa lạ cùng ở chung một chỗ, cùng yêu nhau. Cứ thế, số phận của hai người dần gắn liền với nhau. Nếu đã là định mệnh thì cứ thế đi, chỉ làm ơn đã gắn liền với nhau rồi thì đừng tách ra nữa, hãy cứ để họ đời này kiếp này gắn bó chớ che cho nhau trong dòng đời phức tạp, xấu xa, đen trắng lẫn lộn này đi.

“Cuối cùng em đã chờ được anh, cũng may em đã không từ bỏ

Hạnh phúc khó tìm thấy, mới khiến người ta càng thêm trân trọng

Cuối cùng em đã chờ được anh, suýt chút nữa đã bỏ lỡ anh rồi

Ở độ tuổi tốt nhất gặp được anh, cũng xem như đã không phụ lòng chính mình

Cuối cùng em đã chờ được anh rồi...”

Khi tiếng hát của cô gái trên sân khấu kết thúc, người ta nhìn thấy một chàng trai phong thái xuất sắc tiến đến bên cô, khi tay chàng trai nắm lấy tay cô gái, họ nhìn thấy hai chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của hai người, mọi người lúc đó đều hiểu thì ra đó chính là chàng trai may mắn đó. Những người ngồi ở bàn gần sân khấu còn kể, họ nghe thấy chàng trai nói với cô gái

- Cảm ơn! Cuối cùng, anh cũng đã chờ được em rồi.

Không ai biết đôi trai gái đó là ai, nhưng mà tổ tình của cô gái cùng tình yêu của hai người đã mãi trở thành một giai thoại nổi tiếng ở nhà hàng này. Về sau, nhà hàng này trở nên nổi tiếng, trở thành nơi tổ tình của rất nhiều các cặp đôi khác, nhưng tất nhiên, ai có thể đẹp đôi bằng Tử Du và Kiều Vy của chúng ta chứ? Tương lai sau này cũng không biết được, nhưng hiện tại, chúng ta chỉ biết rằng, họ mãi mãi hạnh phúc bên nhau, không chia lìa...

HẾT

NGOẠI TRUYỆN 3: Chuyện kết hôn!

Trong cảnh xanh mướt của rừng trúc, tiếng đàn thanh thoát, trong trẻo réo rắt. Nương theo tiếng nhạc, chàng trai nhìn thấy một ngôi nhà nhỏ bên bờ suối. Đi qua cây cầu nhỏ, chàng nhìn thấy một cô gái trong bộ váy màu xanh ngọc đang ngồi gảy đàn. Ánh mắt nàng nhìn xa xăm về phía khu rừng trúc, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt trên dây đàn. Ở nàng toát lên vẻ tự nhiên nhưng không dung tục, thanh khiết nhưng không ảo mộng. Mãi mê bị tiếng nhạc của nàng thu hút, chàng trai đã đứng trên cây cầu tự lúc nào không hay.

Nghe thấy tiếng động, ngón tay người con gái dừng trên dây đàn. Khi hai ánh mắt chạm nhau, chàng trai bỗng cảm thấy có một loại tình cảm xẹt qua trái tim mình, ánh mắt nàng cho người khác một cảm giác thật bình yên. Nhìn vào mắt nàng, chàng cảm giác như đang đứng trước một mặt hồ phẳng lặng rồi dần dần

như bị chìm sâu vào đó. Đến khi nghe thấy tiếng gầm gừ nho nhỏ, chàng mới phát hiện ra sự thất lễ vừa rồi của mình. Chú chó nhỏ bên cạnh nàng đang nhìn chàng đầy cảnh cáo, còn nàng, khuôn mặt vẫn bình thản đến vậy.

- Cô nương, thật xin lỗi, tại hạ vừa rồi thất lễ.

- Công tử, người bị lạc đường sao?

Giọng nói của nàng vang lên nhẹ nhàng mà trong trẻo khiến chàng trai lại một lần nữa đắm đuối.

- A thật ngại quá. Tại hạ là người chuyên đi khắp đất nước để ghi chép lại những câu chuyện cổ trong dân gian. Hôm nay, tình cờ đi ngang qua đây, nghe được tiếng đàn của cô nương liền theo tiếng đàn mà đến đây.

- Vậy sao? Tiếng đàn của ta có gì thu hút công tử sao?

- Không giấu gì cô nương, nghe tiếng đàn của cô nương, tại hạ cảm giác có một câu chuyện đằng sau nó.

Khi nghe thấy câu trả lời của chàng trai, nàng liền nở nụ cười, bàn tay bắt tay bắt đầu di chuyển trên những dây đàn.

- Vậy, để ta kể cho công tử nghe một câu chuyện được không?

- Tại hạ cầu còn không được.

Khi tiếng nhạc vang lên, giọng kể của nàng cũng bắt đầu.

”Ngày xưa ngày xưa, có lẽ cách đây đã rất lâu rồi, có một vị nữ pháp sư, nàng lớn lên trong một ngôi đền, ngày ngày công việc của nàng là chăm nom ngôi đền đó. Một ngày nọ, có một vị tráng sĩ đi ngang qua ngôi đền, dừng chân lại nghỉ ngơi. Lúc này, vị nữ tu đang đứng dưới tán cây từ xa đã nhìn thấy chàng tráng sĩ. Chàng mặc một bộ giáp màu bạc, bên hông đeo một thanh kiếm và một cây sáo bạch ngọc. Cả người chàng như tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời. Khi họ nhìn thấy nhau, họ đã biết cả đời này họ thuộc về nhau. Tráng sĩ trong bộ giáp bạc đó tên là Tử Hàn, còn người con gái tên là Mặc Vy.

Tình yêu của họ tưởng chừng sẽ kéo dài đến thiên trường địa cửu nhưng không ngờ một ngày kia chiến tranh xảy ra. Lúc đó, nàng mới biết Tử Hàn chính là con vua, giờ chiến tranh xảy ra, chàng buộc phải trở về bên cạnh cha mình. Nàng cũng là người hiểu chuyện, nàng hiểu chàng là thân nam nhi, sống trong trời đất phải để lại danh gì với núi sông. Nàng không giữ chàng ở lại, chỉ mong chàng có thể quay về. Ngày chàng ra đi lưu luyến trao cho nàng chiếc vòng tay có tên hai người là Hàn Vy làm vật đính ước. Đó là một chiếc vòng bằng bạc, có thiết kế khá đơn giản thành từng vòng như dạng cây leo bám theo cổ tay người con gái. Sau khi chàng ra đi, nàng ngày nào cũng ngồi hồi tưởng lại những kỉ niệm giữa hai người, những buổi chiều nàng gảy đàn, chàng thổi sáo.

Nhờ những kỉ niệm ấy, nàng cô đơn sống qua ngày, chờ ngày chàng trở về. Nhưng khi chiến tranh kết thúc, chàng không trở về. Sau bao ngày chờ mong, nàng quyết định đi tìm chàng. Ai ngờ ngày nàng tìm được chàng lại là trong đám cưới của chàng với công chúa nước láng giềng. Nghe dân chúng nói chiến tranh kết thúc, nước láng giềng muốn dùng hôn lễ này để cầu thân. Sau lễ thành hôn này, chàng sẽ lên ngôi thay cha. Nghe thấy câu này, trái tim nàng tan vỡ. Tình yêu của nàng cuối cùng cũng không thắng được trách nhiệm của chàng với thiên hạ. Mang một trái tim đau khổ, nàng nhờ một người chuyển cho chàng một gói đồ rồi bỏ đi. Khi chàng nhận được gói đồ, mở ra, bên trong là chiếc vòng mang tên Hàn Vy, kèm theo một bức thư của nàng, chỉ vắn vệt ba câu.

“Chàng cần thiên hạ, không cần ta. Trả lại chàng tín vật, liệu trái tim ta có thể lấy lại? Nếu có thể, kiếp này nguyện chưa từng gặp chàng.”

Cầm chiếc vòng và bức thư trong tay, chàng lao đi như cơn gió, hòa vào màn đêm tìm nàng, nhưng đáng tiếc, đó cũng là lần cuối cùng, chàng nghe thấy cái tên Mặc Vy. Sau khi nàng ra đi, chàng vẫn lên ngôi và trở thành một vị vua tốt. Về sau, người dân trong thành luôn truyền miệng câu chuyện về vị vua hiền nhưng lúc nào cũng luôn mang tâm trạng u uất, buồn rầu. Đến trước lúc nhắm mắt xuôi tay, vị vua chỉ luôn miệng gọi tên một người con gái.

“Mặc Vy, kiếp này ta vì thiên hạ mà phụ nàng, kiếp sau, nguyện đổi cả thiên hạ để được ở bên nàng.”

Khi tiếng đàn ngừng lại cũng là lúc câu chuyện của nàng kết thúc. Lúc này, nàng mới ngẩng đầu nhìn chàng trai.

- Công tử, câu chuyện đến đó là hết rồi.

- Kiều Vy, nàng đang làm gì vậy?

Khi chàng trai tìm lại được lời nói sau khi nghe câu chuyện xúc động nàng kể thì bỗng thấy một chàng trai tuấn tú trong trang phục màu trắng tảo nhã đang bước lại phía nàng. Bên đai áo của chàng trai đeo một thanh kiếm. Một tay chàng trai cầm một cây sáo bằng bạch ngọc, một tay đang hướng về phía nàng. Khi nàng đứng dậy, nắm lấy tay của người con trai kia, chàng có thể nhìn thấy ở cổ tay nàng đang đeo một chiếc vòng. Đó là một chiếc vòng bằng bạc, có thiết kế khá đơn giản thành từng vòng như dạng cây leo bám theo cổ tay nàng.

Chàng nghe thấy nàng nói với chàng trai có diện mạo ưu tú vừa xuất hiện “Tử Hàn, chàng trở lại rồi...”

Lúc này, mọi thứ đều trở nên mờ nhạt. Một đoạn nhạc nhẹ nhàng vang lên kèm theo đó là giọng nói của người con trai “Kiều Vy, nàng đồng ý làm vợ ta chứ?” Sau đó, là giọng người con gái e thẹn đáp lại “Thiếp đồng ý.”

Sau khi đoạn video kết thúc, Kiều Vy lại nghe thấy tiếng gào của Tử Du trong điện thoại.

- Hàn Kiều Vy, em nghe chưa hả? Là em đồng ý lấy anh từ cách đây ba năm rồi nhé. Anh đã đợi em tốt nghiệp, còn cho em hẳn hai năm chuẩn bị tinh thần nữa rồi nhé. Giờ đừng hòng từ chối anh nữa.

Nghe Tử Du nói, Kiều Vy bỗng có cảm giác mình bị lừa. Ba năm trước, lúc anh bảo cô ghi âm mấy lời này, cô chỉ nghĩ là cho đoạn quảng cáo, không ngờ anh lại dùng nó vào mục đích như vậy. Từ sau khi Kiều Vy tốt nghiệp, Tử Du đã bắt đầu chiến dịch cầu hôn không biết mệt mỏi. Về phần mình, không phải là cô thấy anh chưa đủ thành ý mà chỉ là cô thấy mình vẫn còn trẻ, chưa cần phải cưới sớm như vậy.

- Kiều Vy, anh biết em vẫn còn trẻ nhưng mà anh đã ba mươi hai tuổi rồi. Anh cũng muốn có cảm giác có gia đình.

Câu nói của anh bỗng khiến cô cảm thấy có gì đó khác mọi lần. Anh là đang lo lắng về tuổi tác của hai người sao? Nghĩ đến đây, cô bỗng muốn trêu anh một chút.

- Anh yêu, anh là đang... thiếu cảm giác an toàn sao?

Đầu dây bên kia yên lặng một lúc. Khi Kiều Vy đang hí hửng vì nói đúng điểm yếu của anh thì bên này, Tử Du bỗng gào lên trong điện thoại.

- Hàn Kiều Vy, em lại dám dùng chiêu khích tướng với anh? Nhưng mà em yêu, chiêu này em đã dùng qua rồi. Còn chiêu nào khác nữa không? Không có, thế thì ngoan ngoãn nghe lời chuẩn bị làm cô dâu của anh đi nhé.

Nói rồi, anh cúp máy. Chưa bao giờ cô thấy anh kiên quyết đến thế. Cúp máy, Kiều Vy nhẹ nở nụ cười. Hình như, lần này, cô phải làm cô dâu của anh thật rồi.

Tái bút: Đôi lời của tác giả...

Cuối cùng thì truyện cũng đã kết thúc. Phải nói là vô cùng cảm ơn mọi người đã ủng hộ, đóng góp, nhận xét truyện của mình. Thực ra, mình biết khả năng viết truyện của mình đến đâu, mình cũng không nghĩ rằng sau này mình có khả năng theo nghiệp viết lách. Từ xưa đến nay, viết truyện đối với mình chỉ đơn giản là một cách để giải tỏa tâm trạng, để cảm thấy mình cũng đang làm được một việc gì đấy. Mình không hay viết truyện dài hàng chương như thế này, đơn giản là mình ít khi đủ kiên nhẫn và cảm xúc để theo đến cùng. Đây chính thức thì là truyện dài thứ ba mà mình viết, nhưng đây lại là truyện dài đầu tiên mà mình viết theo phong cách này. Hai truyện trước đều theo phong cách cổ tích, thần tiên, vân vân và mây mây.

Nói đến “Liệu có phải là tình đầu?”, như mọi người đã từng nhận xét là ba chương đầu của mình khá là khác so với những chương còn lại, giờ mình cũng muốn chia sẻ một chút về quá trình viết nên truyện này. Mình bắt đầu bản word của truyện này với tên gọi “Học đường.” Nhìn cái tên mọi người cũng có thể thấy nó chẳng liên quan gì đến nội dung của truyện cả, vì đơn giản lúc đầu mình bắt đầu viết truyện với ý tưởng

hoàn toàn khác. Mình bắt đầu truyện từ cách đây bốn năm, đó là khi mình mới vào cấp ba, nhân vật hay sự việc trong truyện có thể là giả nhưng thời gian trong truyện thì hoàn toàn là thật, trùng khớp hoàn toàn với cuộc sống của mình. Đúng là khi vào lớp mười, tâm trạng của mình không ổn định nên đã quyết định viết truyện có phần như là tự truyện của bản thân. Nhưng rồi vì một lí do nào đó, mình lại không viết tiếp. Đến năm hai đại học, tự dưng lục lại trong máy tính lại phát hiện ra bản word của truyện vẫn đang dang dở.

Bản chất mình là một người vô cùng cứng đầu, với những việc mình đã bắt đầu thì dù sau này, bằng mọi giá mình đều muốn cho nó một cái kết thúc. Nhưng thành thật mà nói là sau gần năm năm, mình đã quên mất hồi đấy mình định xây dựng câu chuyện như thế nào nữa rồi. Cảm xúc của mình sau năm năm cũng đã thay đổi, mình không còn nhớ một cô học trò cấp ba sẽ cảm thấy thế nào, nhìn đời hay nhìn cuộc sống như thế nào một cách cụ thể nữa, chính vì thế mà cách duy nhất là thay đổi hoàn toàn cốt truyện. Nhưng mình lại quá cố chấp để có thể xóa hoàn toàn ba chương đầu nên mình vẫn kiên quyết giữ lại nó. Và qua nhận xét của mọi người, có lẽ, mình có thể thấy tự hào vì sau năm năm, cách viết của mình đã có tiến bộ.

Về “Liệu có phải tình đầu?”, phải thừa nhận là mình có bị ảnh hưởng bởi phong cách ngôn tình, nói thẳng ra thì đây là một giấc mơ tình yêu hạnh phúc nho nhỏ của mình. Hầu hết mọi người đều cảm thấy mạch truyện hơi nhanh, thực ra mình cũng cảm thấy diễn biến tình cảm của hai nhân vật chính hơi nhanh. Ngoài đời, mình cũng chưa từng tưởng tượng được có mối quan hệ nào lại phát triển nhanh như thế, gặp mặt vài lần đã yêu. Nhưng dù sao, mình vẫn tin là có.

Như mình đã nói vậy, mình tin vào định mệnh, tin vào câu chuyện mỗi người khi sinh ra đều được ứng định trước một nửa của mình. Mình tin vào cái gọi là tình yêu đích thực, nhưng mình lại càng tin hơn vào việc không phải ai cũng tìm được tình yêu đích thực của mình. Cái na ná tình yêu thì có rất nhiều nhưng cái đích thực tình yêu thì chỉ có một, nên việc vừa gặp đã yêu chính là để nhấn mạnh vấn đề định mệnh này.

Khi xây dựng nhân vật, Kiều Vy và Tử Du chính là định mệnh của nhau, nên mình đã để cho Tử Du nhận ra điều này và yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng tất nhiên, tình yêu cần phải đi kèm với trách nhiệm, trách nhiệm sinh ra nhờ sự cảm thông, thấu hiểu, để người kia hòa vào một phần cuộc sống của mình, những chương sau của truyện đều nhằm xây dựng phần trách nhiệm ấy. Khi tình yêu đã đi kèm với trách nhiệm, tình yêu đó sẽ trở nên hoàn hảo, đó chính là sự kết hợp của trái tim và khối óc.

Lúc viết truyện, mình đã định để cho nhân vật nữ chính dần vật, đau khổ, vướng bận trong sự chọn lựa giữa mối tình đầu và định mệnh. Vì thế mà mới lấy tên truyện là “Liệu có phải tình đầu?” Ban đầu cũng muốn cho vài chi tiết cầu huyết, kiểu một người bỏ đi xong người kia nhận ra tình cảm của mình rồi đuổi theo, nhưng người kia lại không quay về, đại loại như thế. Tóm lại, mình định viết theo thể loại ngược tâm, nhưng cuối cùng lại là không viết được. Bình thường mình không đọc truyện ngược, cảm thấy đọc vô cùng nặng nề, như một loại tra tấn tinh thần. Chính vì thế, đến lúc muốn viết mất đoạn dần vật, đau đớn, viết mãi mà không được mấy chữ. Hơn nữa, lúc viết còn cảm thấy tâm trạng vô cùng nặng nề. Mình viết truyện để giải tỏa tâm trạng nhưng khi viết ngược lại thành càng mệt mỏi, bế tắc hơn nên cuối cùng đã từ bỏ ý định viết ngược.

Sau một hồi thay đi đổi lại, cuối cùng, truyện của mình đã ra đời với diện mạo như ngày hôm nay. Mình không hi vọng ngoài đời ai cũng sẽ có truyện tình lãng mạn, đẹp dễ như vậy, tất nhiên, đời không như mơ, tình cũng không như thơ. Nhưng dù sao, mơ đẹp một chút cũng chẳng mất gì. Đời đã không như mơ rồi, tội gì ta không tận dụng những lúc có thể để mơ mộng một chút nhỉ? Chẳng mất gì nếu ta thêm một ít vị ngọt và màu hồng vào cuộc sống hiện thực hàng ngày, phải không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lieu-co-phai-tinh-dau>